PARADISROSEN

Howard Pyle

Bibliotek 1800

Paradisrosen

En udførlig beretning om kaptajn John Mackras hændelser og møde med sørøveren Edward England ud for øen Juanna i Mozambiquekanalen, skrevet af ham selv og nu for første gang offentliggjort af

Howard Pyle

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Howard Pyle: *Paradisrosen* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Howeard Pyle: *Paradisrosen* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Kapitel 1

Skønt der allerede tidligere er offentliggjort en beskrivelse [Note 1)] af den blodige træfning i Mozambique-kanalen mellem *Cassandra* og de to sørøverskibe, har publikum hidtil været uvidende om de nærmere enkeltheder; da nævnte *beskrivelse* har givet anledning til megen omtale, vil jeg nu påtage mig at oplyse mangt og meget, som hidtil har været ukendt. Jeg skal beflitte mig på at gøre min fortælling så jævn og ligefrem som muligt, uden overflødig snak; heller ikke skal jeg, som skribenter og romanforfattere plejer, pynte på den med opdigtede, romantiske skildringer på sandhedens bekostning.

I henhold til min skibsjournal var det den 19. april 1720, at jeg, der havde kommando på det Ostindiske Kompagnis fuldrigger *Cassandra*, bestemt for Bombay, og afventede ordrer til at lette, modtog besøg om bord af kompagniets agent mr. Evans, der medbragte forseglede ordrer, som han ønskede at overlevere mig i sidste øjeblik.

Da vi havde taget plads; i min kahyt, overrakte mr. Evans mig to små pakker, den ene adresseret til mig selv, den anden til en vis Benjamin Longways.

Han underrettede mig dernæst om, at direktionen ønskede udført et yderst vigtigt og delikat hverv, som den kun mente at burde betro til en prøvet og pålidelig funktionær, og at den havde bestemt sig til at betro mig kommissionen, der drejede sig om tusinder af pund. Han gjorde mig yderligere bekendt med, at for et par år siden havde kompagniet ydet høvdingen på Juanna, en ø, der ligger mellem Madagascar og østkysten af

Afrika, visse tjenester på et tidspunkt, da der var krig mellem ham og høvdingen på en nærliggende ø ved navn Mohilla, at jeg skulle anløbe Juanna på rejsen, og at jeg der af kompagniets agent mr. Longways ville modtage en pakke, som han ikke ville tage i betænkning at betro mig indeholdt betalingen fra høvdingen til kompagniet for de ydede tjenester. Da det drejede sig om værdier, der løb op i tusinder af engelske pund, kunne jeg nok skønne, at sagen måtte behandles med den højeste grad af omhu og agtpågivenhed.

"Men," sagde jeg, "kompagniet gør sig sikkert skyld i en stor uforsigtighed ved at betro et hverv, som er af så stor vigtighed, til en, der er så ung og har så ringe erfaring, som jeg."

Dette lo imidlertid mr. Evans af og sagde, at det kom ikke ham ved, men efter hans egen opfattelse havde kompagniet gjort et godt valg. Endelig tilføjede han, at i den pakke, der var adresseret til mig selv, ville jeg finde sådanne oplysninger, som måtte være nødvendige, og at den anden skulle overleveres til mr. Longways og indeholdt udleveringsordren.

Kort efter forlod han skibet og blev roet i land efter at have udtalt sine bedste ønsker om en hurtig og lykkelig rejse.

Jeg kan lige så godt her som andet steds i fortællingen indskyde den bemærkning, at kompagniets instruktioner til mig ikke indeholdt stort andet, end hvad mr. Evans havde meddelt mig mundtligt, dog med den tilføjelse, at pakken, jeg modtog af agenten i Juanna, skulle overleveres guvernøren i Bombay, af hvem jeg skulle forlange et skriftligt modtagelsesbevis. På det tidspunkt kendte jeg altså endnu ikke arten af det tillidshverv, der var mig betroet, undtagen at det drejede sig om en umådelig stor sum.

Cassandras mandskab bestod af i alt 51 mand, officererne iberegnet. Desuden havde vi 6 passagerer om bord; her følger en liste over deres navne, som er en kopi af min skibsjournal:

- Kaptajn Edward Leach (ansat ved det Ostindiske Kompagni).
- Hr. Thomas Fellows (på vej til Kompagniets nyoprettede station ved Cuttapore).
- Hr. John Williamson (en ung officersaspirant).
- Fru oberstinde Evans.
- Frøken Pamela Boon (en niece af guvernøren i Bombay).
- Frøken Annie Hastings (den unge dames kammerpige).

Om frøken Pamela Boon vil jeg nødig udtale mig nærmere, da jeg ikke skøtter om at offentliggøre noget, der vedrører vort senere forhold til hinanden. Dog så meget tør jeg sige uden frygt for at være udelikat, at hun på den tid var en ung dame i 18- års alderen, at hendes fader, der havde været præst, var død år et i forvejen, og at hun nu var på vej til sin onkel, der var guvernør i Bombay og tillige var hendes kurator.

Heller ikke behøver jeg at trætte læseren med en nærmere beskrivelse af de andre passagerer, undtagen af kaptajn Leach, som jeg har god grund til at mindes til mit livs sidste dag.

Han var en høj, køn fyr omkring de 30, med gode naturlige anlæg og af anset familie i Hertfordshire. Han var altid yderst høflig og forekommende imod mig og behandlede mig ved enhver lejlighed med den største elskværdighed, og dog fattede jeg, fra den første gang, jeg så ham, en afgjort uvilje mod hans person. Begivenhederne viste også senere, at mit instinkt ikke

havde ledet mig på vildspor, hvad man jo så ofte er udsat for under lignende omstændigheder.

Efter en rejse, der tog noget længere tid end sædvanligt, og under hvilken vi havde anløbet St. Helena, der for nylig er blevet en af vore stationer, fik vi midt i juli den sydlige kyst af Madagascar i sigte, og på rejsens firsindstyvende dag lod vi ankeret falde i en lille bugt på østkysten af øen Juanna, da vi ikke var i stand til at løbe ind i selve havnen, der ligger ud for høvdingens by; dels er nemlig vandet der meget grundet, og dels mangler der god ankerbund – en nødvendighed på denne lumske og farlige kyst. I bugten lå allerede to andre skibe, det ene en engelsk fuldrigger *Greenwich*, kaptajn Kirby, det andet et stort, klodset fartøj, hjemmehørende i Ostende.

Det forvoldte mig en del ærgrelser, at jeg ikke kunne komme nærmere høvdingens by, der lå et par sømil borte på nordkysten af øen; vi kunne ikke en gang komme dertil med båd uden ad en omvej, omkring et næs mod nord, der forlængede vejen til godt og vel 30 mil. Hertil kom, at jeg fik den ubehagelige underretning af kaptajn Kirby, at sørøverne havde været særlig frække i disse farvande i den senere tid. Han fortalte, at han kort efter sin ankomst var gået i land for at finde et passende sted til fornyelse af sit vandforråd, og at han var stødt på fjorten sørøvere, der var kommet dertil i en kano fra Mayotta, hvor det sørøverskib, de hørte til, nemlig *Indiens Dronning* på 250 tons, 28 kanoner og 90 mand, kommanderet af kaptajn Oliver de la Bouche, var sprunget læk og forlist.

Jeg spurgte kaptajn Kirby, hvad han havde foretaget sig med slynglerne, hvortil han svarede: "Ikke det ringeste, for jo mindre man har at gøre med den slags fyre, desto bedre!"

Det svar overraskede mig højligt. At tænke sig, at han ikke havde gjort det ringeste skridt til at ødelægge en sådan rede fuld af ondsindede og blodtørstige kæltringer, da han øjensynlig havde dem alle fjorten i sin magt! Så meget mere, som han burde vide, at hvis det lykkedes dem at slippe herfra og forene sig med deres kammerater, ville de bringe disse underretning, ikke alene om hans, men også om de andre fartøjer, der lå her på rheden.

Noget i denne retning sagde jeg ham lige rent ud, hvad han blev højst fornærmet over og svarede mig, at havde jeg blot det halve af hans erfaring, så ville jeg ikke være så rask til af true med at gøre dit eller dat med en samling skurke, der ikke var et hår bedre end lige så mange djævle fra Helvede, og som ville skære halsen over på en mand, når de så deres snit, uden spor af betænkelighed.

På alt det svarede jeg ham ikke et ord, for sørøverne var heldigvis langt borte for øjeblikket, og jeg var desuden tilbøjelig til at tro, at kaptajn Kirby havde handlet efter bedste skøn. Dog var det netop det, at fyrene undslap, der bragte mig i de største farer, jeg har været udsat for i hele mit liv.

Men, som jeg før bemærkede, jeg sad nu i en slem klemme, for dels kunne jeg ikke lægge mit skib for anker nogenlunde nær ved høvdingens by, og dels turde jeg ikke selv forlade skibet for at foretage en rejse, der ville tage flere dage, af frygt for, at sørøverne skulle dukke op under min fraværelse. Heller ikke syntes jeg om at sende nogen af mine officerer af sted, da kommissionen skulle holdes strengt hemmelig.

Sådan stod sagerne, og passagererne var alle vidende om, at vi ikke kunne tage af sted, før jeg havde overbragt visse papirer

til kompagniets agent i høvdingens by, da kaptajn Leach kom hen til mig og tilbød at besørge det brev, der var adresseret til mr. Longways.

I begyndelsen var jeg noget utilbøjelig til at benytte mig af hans tilbud, men da jeg havde en fornemmelse af, at jeg vist havde gjort ham uret ved min forudfattede uvilje imod ham, besluttede jeg mig til at tænke nærmere over sagen, før jeg afslog hans tilbud om hjælp. Sandt at sige, havde jeg følt mig mere tilbøjelig til at afslå det, hvis jeg havde næret bedre tanker om hans person. Men som sagerne stillede sig, kunne jeg ikke finde noget rimeligt påskud til at sige Nej; han var over alt anset for et hæderligt og agtværdigt menneske, og jeg havde ingen rimelig grund til at drage denne opfattelse i tvivl, så enden på det blev, at jeg bed i det sure æble og modtog hans assistance, idet jeg gav ham lov til at udvælge et bådsmandskab af ti frivillige til ekspeditionen.

Kapitel 2

Jeg tror ikke nu og har heller aldrig troet, at kaptajn Leach havde andre motiver til at tilbyde at udføre kommissionen for mig, end det, at han derved fik en udmærket lejlighed til at se et fremmed land og folk på nært hold, efter en lang og ensformig sørejse.

Men at jeg tillod ham at rejse, var en af de mest skæbnesvangre fejl, jeg har begået i mit liv, og jeg måtte betale den dyrt nok.

Tre dage efter, at ekspeditionen var taget af sted, vendte båden tilbage i følge med en stor kano, bemandet med en snes høje, kraftige, sorte fyre, af hvilke jeg antog, at to eller tre, der sad på agtertofterne, udsmykkede med fjer og perler, var høvdinge eller krigere. I *Cassandra*s båd fik jeg øje på en fremmed, der sad i livlig samtale med kaptajn Leach, og som jeg vidste, ikke kunne være nogen anden end mr. Longways, Kompagniets agent.

Så snart *Cassandra*s båd var kommet os på siden, klatrede han op ad falderebet som en abe, og i samme nu, hans fødder berørte dækket, bukkede han meget dybt for mig, og jeg besvarede hans hilsen med størst mulig alvor.

Mr. Longways var en lille, mager og spinkel herre, meget omhyggeligt klædt efter nyeste mode. At dømme efter hans overdrevent høflige manerer og grimasser, havde han vist sjældent lejlighed til at komme om bord på skibe, der medbragte damepassagerer.

Efter mr. Longways fulgte kaptajn Leach og efter ham de tre høje, kraftigt byggede, indfødte høvdinge, alle halvnøgne og med håret sat op på en højst besynderlig måde. De tog min hånd, en efter en, og lagde den oven på deres hoved, hvilket var alt andet end behageligt, da deres hår var tykt indsmurt med fedt og en eller anden klæbrig substans.

Mr. Longways og jeg begav os straks til min kahyt med høvdingene lige i hælene på os. Den lille mands grimasser ledte uvilkårligt tanken hen på en gammel abekat, og det var især kosteligt at lægge mærke til den ihærdighed, hvormed han forsøgte at henlede damernes opmærksomhed på sig; særlig havde han ikke øjnene fra miss Pamela, der stod ved gelænderet på øverste dæk.

Mr. Longways bar i hænderne et solidt jernskrin af den slags, der benyttes af bankbudene, og så snart vi var trådt ind i min kahyt, lod han det med stor larm falde ned på bordet.

"Værsgo!" sagde han, "nu er i alt fald jeg af med det."

"Er der da så meget i det lille skrin, mr. Longways?" spurgte jeg.

"Sandelig ja; nok til at gøre os to rige for livstid," svarede han.

"Så undrer det mig," sagde jeg leende, "at De har været så villig til at bringe mig det, når De selv kunne have stukket af med det, uden at nogen kunne forhindre det."

"Nej, nej," sagde han helt alvorligt og gjorde et tegn med hovedet hen imod høvdingene, der havde sat sig på hug tæt ved bordet, "de fyre der har ikke øjnene fra mig, skønt de ikke forstår et muk af, hvad vi siger til hinanden."

Mens vi talte, havde jeg hentet en karaffel portvin og fem glas, og havde skænket i alle glassene, også for de sorte, og det

lod til, at vinen smagte dem lige så godt, som den smagte mr. Longways og mig.

Da mr. Longways havde drukket ud, smaskede han med tungen, satte glasset fra sig og sagde med en overlegen og selvtilfreds mine: "Lad os ikke spilde tiden, men tage fat på forretningerne. Først og fremmest vil jeg spørge Dem, om De ved, hvorledes det forholder sig med denne skat?"

Jeg svarede ham, at mr. Evans havde underrettet mig om, at den var betalingen for den hjælp, som det Ostindiske Kompagni havde ydet øens høvding.

"Og hvordan tror De så," spurgte han og lagde hovedet på siden, "at kong Coffee skal erlægge betalingen? Ved en anvisning på den afrikanske bank? Nej, nej. Hele betalingen ligger i dette skrin, hver en øre. Og jeg, sir, er blevet valgt af det højtærede Kompagni til at tage vare på den i over to uger."

Her så han stift på mig, som om han ventede, at jeg skulle komme med en eller anden bemærkning; men da jeg forblev tavs, fortsatte han:

"Jeg ser, at De ikke forstår at værdsætte størrelsen af den tillid, man har vist mig; men vent et øjeblik, sir!" Og uden betænkning tog han et knippe nøgler op af lommen. Han undersøgte dem en for en, til han kom til en, der var mindre end de andre og af en særegen form. "Se på den," sagde han, "der er kun tre i verden som den. Den ene er her, den anden er i kong Coffees besiddelse, og den tredje har guvernøren i Bombay." Med disse ord stak han nøglen i låsen på skrinet.

"Vent et øjeblik, sir," sagde jeg alvorligt, og lagde min hånd på hans arm, "har De nu også vel overvejet, hvad De står i begreb med at gøre? Mr. Evans, Kompagniets agent, har intet fortalt

mig angående beskaffenheden af den skat, der bliver mig betroet; kun at den er af stor værdi. Og hvis De ikke har modtaget yderligere ordrer, tvivler jeg meget om, at det er Kompagniets mening, at jeg skal have nærmere oplysninger desangående."

"Hør nu her, kaptajn Mackra," svarede han vrippent, "Tom Evans kan være god for sig, og jeg kan være god for mig, men som agent, kan jeg forsikre Dem, sætter jeg næsen lige så højt som han, selv om han også bor i London og jeg her ude i dette fordømte hedningeland. Selv om jeg ikke havde haft i sinde at vise Dem skatten før, så vil jeg gøre det nu, for jeg vil ikke have, at nogen skal have den opfattelse, at Tom Evans har mere at sige end jeg." Hermed gav han nøglen en rask omdrejning og slog låget på skrinet op.

Tilfældigvis faldt mit blik på de tre høvdinge, og jeg bemærkede, at de vogtede på os som katte på et musehul, men i samme nu, de så, at jeg betragtede dem, tog de øjnene til sig.

Skrinet var fyldt med tørrede palmefibre, der var pakket om en bomuldspose, som Longways løftede op med den største forsigtighed. Da han åbnede den, kom der til syne en lille rulle, lavet af vaskeskind, af den slags, som guldsmedene og urmagerne benytter, og meget omhyggeligt bundet sammen med en stærk palmefiber.

Mr. Longways gav sig nu til møjsommeligt at løse knuden, og jeg kan ikke sige hvorfor, men der var noget ved situationen, der fik hjertet til at hamre i brystet på mig.

Mr. Longways skottede hen til mig.

"Har De nogen sinde hørt tale om Paradisrosen?" spurgte han.

Jeg rystede på hovedet.

"Så skal De få den at se nu," sagde han, og begyndte at vikle snoren op, og pludselig foldede han den lille skindrulle ud. Da jeg så ned i hans hånd, hvad der lå på vaskeskindet, blev jeg i den grad slået med forbavselse, at jeg stod som forstenet uden at kunne mæle et ord.

"Mr. Longways skottede hen til mig"

Kapitel 3

Det var en rubin, den skønneste, jeg nogen sinde har set, og af størrelse som et dueæg.

Synet af denne vidunderlige juvel gjorde et sådant indtryk på mig, at jeg skælvede som i feber, og store svedperler trillede ned fra min pande. "For Guds skyld, gem den dog, mand!" råbte jeg, så snart jeg genvandt mælet.

Der må have været noget i min stemme, der forskrækkede mr. Longways, for han så ud til at blive ganske forvirret; men han forsøgte straks at slå sagen hen i spøg.

"Nå, nå," sagde han og viklede rubinen ind igen i vaskeskindet, "vær bare rolig; mellem venner kan der jo ingen skade være sket."

Hertil svarede jeg ikke et ord, men begyndte at gå frem og tilbage i kahytten, for det syn, jeg havde set, havde gjort så stærkt indtryk på mig, at jeg dårligt kunne fatte mig igen.

Jo mere jeg tænkte over sagen, desto mindre syntes jeg om den, for skulle stenen komme noget til eller blive borte, så ville mistanken falde på mig, nu da jeg var vidende om, hvilken uhyre værdi, der var betroet til min varetægt. Jeg kunne samtidig ikke andet end forbavses over, at mr. Longways barnagtige forfængelighed i den grad havde taget magten fra ham, at han til en ham fuldstændig fremmed ville fremvise en skat, som jeg, der dog ellers ikke har forstand på ædelstene, ved første øjekast kunne se var værdifuld nok til at gøre en mand rig for hele hans levetid. Endnu den dag i dag er det mig en gåde, at det Ostindiske Kompagni ville anbringe en mand som ham

på en vigtig post, men grunden har vel været den, at de ikke har kunnet få nogen bedre til at overtage den.

"Hør, mr. Longways," sagde jeg og vendte mig pludselig som imod ham, "har De talt til nogen anden om denne juvel, denne paradisrose?"

"Hvorfor det?" spurgte han med en vranten mine og bed sig i underlæben.

"Kom nu," sagde jeg, "og tal rent ud af posen, mr. Longways; ingen udflugter!"

"Nå, ja!" busede han ud, "jeg har talt om den til kaptajn Leach, der som De vel nok ved, er gentleman til fingerspidserne."

"Og sig mig," spurgte jeg, uden at tage mindste notits af hans påtagne overlegenhed, "viste De ham også stenen?"

Han søgte at undgå mit blik.

"Hør nu her, sir," sagde jeg alvorligt, da jeg havde ventet en stund uden at få svar, "vil De behage at besvare mit spørgsmål. De må vel huske på, at dette tillidshverv nu ikke alene angår Dem, men også mig, og at hvis denne ædelsten skulle komme noget til, så står jeg til ansvar lige så vel som De selv! Vil De derfor være så god at svare."

"Nå, kaptajn!" kom det omsider, "om jeg nu også havde gjort det? For De vil vel ikke drage kaptajn Leachs hæderlighed i tvivl? Jeg viste ham den ganske vist en dag, vi havde gjort holdt på strandbredden; men ellers kan jeg aflægge min ed på, at der ikke er en sjæl, der har set den uden De selv, siden jeg gav kong Coffee et skriftligt modtagelsesbevis for den."

Jeg stillede ikke flere spørgsmål, men begyndte igen at gå frem og tilbage i kahytten, urolig i sindet over alt det, jeg havde hørt. Men hvad kunne det hjælpe at rette bebrejdelser mod

denne stakkels tåbe, som sad der ganske benovet og fulgte mig med øjnene?

"Sir!" tog jeg omsider ordet og vendte mig imod ham, "jeg tror ikke, at De selv har den rette opfattelse af, hvilken utrolig dumhed, De har begået i denne sag. Gjorde jeg Dem Deres ret, nægtede jeg at have mere med hele sagen at gøre og overlod det til Dem selv at klare Dem med Kompagniet, som De bedst kan. Men min ordre lyder på at aflevere ædelstenen i Bombay, og jeg skal gøre, hvad der står i min magt for at fuldføre mit hverv. Jeg vil ikke bebrejde Dem noget, men jeg siger Dem rent ud, at jeg ikke ønsker Dem længere på mit skib; jeg vil ikke befale Dem at forlade det; men jeg vil være Dem forbunden, hvis De uopholdeligt vender tilbage til høvdingens by."

Ved denne tiltale blev mr. Longways højrød i hovedet.

"Sir!" råbte han, "vover De at befale mig, det Ostindiske Kompagnis repræsentant, at forlade et af Kompagniets egne skibe?"

"De kan for mig tage det, som De vil."

"Godt," sagde han, "vær så god at give mig en kvittering for stenen, men det siger jeg Dem rent ud, at Kompagniet skal få at vide, hvordan De har behandlet mig."

Uden at værdige ham yderligere svar satte jeg mig ned og skrev kvitteringen, idet jeg dog vedføjede, hvordan stenen var vist både til kaptajn Leach og mig.

En tid lang vægrede mr. Longways sig bestemt ved at modtage kvitteringen i den form, hvori den var skrevet; men da han indså, at han ikke kunne få nogen bedre, og at han enten måtte tage den, som den var, eller beholde stenen i sin varetægt, indtil der tilbød sig en anden lejlighed, blev han til

slut nødt til at bide i det sure æble, foldede papiret sammen og lagde det i sin lomme, hvorpå han forlod kahytten med en uhyre vigtig mine uden så meget som at se til min side eller ytre et ord.

Han og høvdingene tog så igen plads i den store kano og roede tilbage derhen, hvorfra de var kommet. Jeg så ikke mere til ham før et par uger senere, hvilket der skal berettes om længere henne i fortællingen.

Kapitel 4

Jeg gik ikke straks op på dækket, da mr. Longways havde forladt kahytten, men blev siddende i dybe tanker og stirrede på skrinet, der indeholdt skatten, og på de tømte glas med vinslatterne på bunden.

Lige foran mig hang der på kahyttens bagbordside et spejl i en sådan stilling, at jeg blot behøvede at løfte blikket for at se kahytsdøren fra den plads, hvor jeg sad.

I den øverste del af døren var anbragt et lille vindue, der var til at åbne udad under fremspringet på hyttedækket. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg kom tilfældigt til at se op i spejlet og fik der øje på kaptajn Leach, der kiggede gennem det omtalte vindue med et højst besynderligt udtryk i ansigtet. Han så ikke på mig, men på jernskrinet, og jeg holdt øje med ham i mindst ti sekunder, uden at han i den tid så meget som rørte sig eller lod blikket skifte retning. Pludselig hævede han øjnene, og i spejlet mødtes hans blik og mit. Jeg havde tænkt mig, at han var blevet forvirret, og et øjeblik syntes det også, som om hans blik blev usikkert; men han fattede sig hurtigt og bankede let på døren.

Uden at røre mig fra min plads, bad jeg ham komme ind. Jeg indrømmer, at jeg følte mig både bestyrtet og harmfuld ved sådan at gribe ham i at udspionere mig, og det varede noget, inden jeg havde taget mig sammen.

"Sir!" sagde jeg omsider, "rejsen har antagelig varet længe nok til, at De burde vide, at høfligheden om bord kræver, at De sender bud til kaptajnen for at høre, om han er optaget eller ej."

Min irettesættelse syntes ikke at gøre indtryk på ham.

"Kaptajn Mackra," sagde han roligt, "jeg ved ikke, hvad det vrøvlehoved af en agent har fortalt og ikke fortalt; men jeg vil ikke lægge skjul på, at han har røbet mig visse vigtige hemmeligheder, der angår det Ostindiske Kompagni, og at jeg ved, at det jernskrin der indeholder en stor rubin, der er vurderet til ca. syv millioner kroner."

Jeg blev ærlig talt ganske forbavset ved at høre stenens værdi, der var betydelig større, end jeg havde tænkt mig, men jeg bestræbte mig for ikke at røbe min overraskelse."

"Og hvad så, sir?" sagde jeg og så ham stift i øjnene.

Det var tydeligt, at mit tonefald gjorde ham noget forbløffet; men han tog sin tilflugt til en overlegen latter.

"De tager tingene vidunderlig koldblodigt," sagde han, "langt mere, end jeg var i stand til i Deres sted. Men nu kan De i alt fald vel nok forstå, hvorfor jeg valgte at komme selv i stedet for at sende et bud, hvor det drejede sig om en så kilden sag?"

"Og hvad så, sir?" gentog jeg.

Kaptajn Leach så et øjeblik ud, som om han ikke vidste, hvordan han skulle fortsætte, men han tog hurtigt igen til orde:

"Da jeg kom her ned til Dem," sagde han, "vidste jeg ikke, som jeg før bemærkede, om mr. Longways havde røbet for Dem, som han har for mig, værdien af den skat, der er Dem betroet; og da jeg nu engang desværre selv er blevet meddelagtig i dette kendskab, kommer jeg for at søge oplysning om, hvilke skridt De agter at tage for at drage omsorg for dens sikkerhed."

Nu har jeg gjort den erfaring, at hvis man lader en mand tale løs, vil han før eller senere røbe, hvad han har på hjerte. Så fra det øjeblik, kaptajn Leach havde udtalt den sidste sætning,

fattede jeg den mest afgjorte mistillid til hans planer. Og ikke alene det, men fra dette øjeblik troede jeg overhovedet ikke et ord af, hvad han sagde, eller tiltroede ham en hæderlig bevæggrund til en eneste af hans handlinger.

"Sir," sagde jeg og rejste mig fra stolen, "jeg er Dem overordentlig forbunden for Deres interesse for mine sager; men da jeg for øjeblikket har forretninger, der fordrer min yderste opmærksomhed, beder jeg Dem undskylde mig."

Det så et øjeblik ud, som om kaptajnen yderligere havde noget, han ville sige mig, men pludselig rejste han sig uden at sige et ord, bukkede dybt og forlod kahytten.

Det kunne jo ikke bestrides, at han havde ret, da han rådede mig til hurtigst muligt at gemme skatten. Med dette for øje sendte jeg bud efter tømmermandens værktøjskasse, og klog af skade hængte jeg noget for vinduet i kahytsdøren, tog så frakke og vest af, og efter en times arbejde havde jeg fået indrettet et lille, bekvemt rum, forsynet med en dør med hængsel, i bunden af min køje under madrassen, og her skjulte jeg skrinet.

Nu kunne jeg ånde frit igen i overbevisning om, at skatten ikke var til at opdage uden efter en lang og omhyggelig søgen, som det var usandsynligt, at nogen ville få lejlighed til at foretage.

For den, der roligt kan sidde i sin stue og læse min beretning, kan måske min samtale med kaptajn Leach synes for ubetydelig til at gøre væsen af; men den måde, hvorpå den fulgte lige efter min samtale med mr. Longways, bragte i alt fald mit sind i et oprør, jeg aldrig før havde kendt.

Havde det stået i min magt, havde jeg uopholdelig lettet anker uden at spilde et minut; men ikke et vindpust rørte sig, så

foreløbig kunne vi ikke komme af stedet. Men dette tvungne ophold i forbindelse med den ulidelige varme var lige ved at bringe mig ud af mit gode skind.

Sådan slæbte dagen sig hen til klokken fire om eftermiddagen, da der indtraf en begivenhed, der kom bag på mig som et lyn fra klar himmel. Jeg sad netop alene i min kahyt, da mr. Langely, min første styrmand, træder ind med den besynderlige melding, at udkigsmanden havde fået øje på et fartøj over landtangen mod syd.

Jeg ville næppe tro mine egne øren, for, som jeg før bemærkede, der var ikke et vindpust, der rørte sig.

Jeg skyndte mig op på dækket, hvor jeg traf mr. White, anden styrmand, der stod på bagbordsiden med kikkerten rettet nogle få streger vest til syd.

Det var i retning af en landtange, der skød sig ud i kanalen hen imod næsset, som på den side var bevokset med et tæt krat, hvorover der hist og her hævede sig en enlig palme, og på den anden side af tangen kunne jeg skimte de høje, slanke master på fartøjet, som udkigsmanden havde meldt. Jeg behøvede ikke kikkerten; jeg kunne se det med blotte øjne, men ikke bedømme, hvilket slags fartøj det var.

Jeg snappede kikkerten ud af hænderne på mr. White og tog et langt, omhyggeligt sigte på den fremmede, lige så meget for at vinde tid til at fatte mig som for at tilfredsstille min videbegærlighed – for det stod for mig som en komplet gåde, at et fartøj i blikstille var kommet i sigte der, hvor jeg turde aflægge min ed på, at der dagen i forvejen ikke havde været noget fartøj. Ikke mindre forbavset blev jeg, da jeg opdagede ved hjælp af en høj palme, der stod lige i sigtelinjen mellem

Cassandra og fartøjet, at det bevægede sig støt og langsomt imod nord omtrent tværs på strømmen, der havde en noget vestligere retning end der, hvor vi nu lå for anker.

Jeg tror, at alle passagererne på dette tidspunkt var forsamlet på agterdækket, kaptajn Leach forsynet med en lommekikkert, han havde bragt med sig fra England, og hvormed han henledte miss Pamela Boons opmærksomhed på det fremmede fartøj.

Mandskabet havde også travlt med at iagttage det, og det varede ikke længe, før det stod folkene klart, hvad jeg havde set med det samme, at fartøjet trods vindstillen ved hjælp af en eller anden kraft blev drevet op mod strømmen. Hvad selve fartøjet angik, kunne jeg endnu ikke øjne skroget; men jeg dømte det til at være en bark af noget mindre drægtighed end *Cassandra*.

Masterne, der tegnede sig skarpt mod den klare himmel, havde en større hældning, end jeg har set på noget andet fartøj.

Om det nu var, fordi mine tanker i den senere tid havde kredset så meget om sørøvere og om den skat, jeg havde i min varetægt, ved jeg ikke; men jeg indrømmer ærligt, at jeg aldrig i mit liv har set et fartøj, hvis udseende stod mig mindre an, og jeg havde givet meget til, at jeg var godt og vel af sted, for havde jeg blot åben sø for mig og en gunstig vind, frygtede jeg intet, da *Cassandra* var en første klasses sejler og i alle retninger så godt et skib, som nogen sinde har forladt det Ostindiske Kompagnis dokker. Men som vi nu lå, var vi bogstavelig talt stænget inde i en dam, så sagernes tilstand huede mig slet ikke.

"Nå, hvad får De ud af hende, mr. Langely?" spurgte jeg efter en stund og rakte ham kikkerten.

Han tog et langt, omhyggeligt sigte og mælede i lang tid ikke et ord.

"Hun går op imod strømmen," sagde han omsider, som om han talte med sig selv og uden at tage kikkerten fra øjnene.

"Ja, det så jeg straks, men hvad får De ellers ud af hende?"

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige om hende," sagde han tøvende.

"Heller ikke jeg," sagde jeg, "men hendes udseende huer mig ikke."

Mr. Langely tog kikkerten fra øjet og sendte mig et langt, betydningsfuldt blik, der sagde mig klart nok, at han havde meget nær den samme opfattelse af den fremmede som jeg.

Der var nu opstået en stærk uro om bord på *Greenwich*, der lå til ankers ikke mere end en kabellængde eller to fra os, og af den måde, hvorpå folkene stimlede sammen på bakken, kunne jeg forstå, at også de havde fået øje på fartøjet.

På den måde gik eftermiddagen, til klokken blev seks; da var den fremmede næsten helt synlig bag det sydlige næs, og kun skroget skjultes af sandbarren, der dannede dettes yderste spids.

Min aftensmad indtog jeg som sædvanlig sammen med passagererne, da jeg ønskede at synes ubekymret; det kunne jo desuden også, når alt kom til alt, godt være, at min mistanke var ugrundet. Men naturligvis skyndte jeg mig op på dækket igen, så snart jeg kunne, og så nu, at den fremmede var kommet på så nært hold, at man kunne øjne en del af skroget, der var lavt og sortmalet, og i det hele taget af et udseende, der snarere forøgede end forringede min mistanke. Jeg fik også øje på to store både foran fartøjet, og nu var det jo klart nok, at det

var dem, der trak barken op imod strømmen. Men i begyndelsen var min forundring lige stor, for jeg vidste, at strømmen løb med en fart af to eller tre knob i timen, og op imod den kunne to både ikke bugsere et fartøj af hendes størrelse uden ved hjælp af anden kraft. Nu og da hørte jeg en klikkende lyd fra spillet, som om de var ved at kaste ankeret, og det var den, der omsider bragte mig i tanker om, hvordan de bar sig ad med at gå op mod strømmen. Og dog, havde jeg ikke tilfældigvis set den samme fremgangsmåde blive brugt i Malaccastrædet af *City of Worchester*, da jeg lå der i året –17, tvivler jeg stærkt om, at jeg havde løst gåden så hurtigt.

De to både foran det fremmede fartøj trak et råsejl gennem vandet ved hjælp af et tov, der var fæstet i dets midte. Fra alle fire hjørner af dette sejl udgik stærke tove, der var gjort fast til barkens ankerkætting. De to både trak let nok sejlet gennem vandet ved hjælp af tovet i midten, fordi det lukkede sig sammen, idet det gled igennem vandet; men så snart barken halede ind på det fra alle fire hjørner, spredte det sig ud som for vinden og gjorde følgelig stærk modstand mod vandet. Ved hjælp af denne mekanisme gjorde barken en fart imod strømmen af en knob i timen, så da klokken var syv, var den klar af pynten og i rum sø.

På det tidspunkt var solen endnu ikke gået ned, og skibet stod så skarpt mod den rødlige himmel i vest, at tovværk og master aftegnede sig som de fineste streger i den synkende sols stråler.

Jeg stod netop på agterdækket med kikkerten for øjet, da der forude i fartøjet pludselig viste sig noget sort, der langsomt hævede sig til mastetoppen. Der var ikke tilstrækkelig brise til

at folde det ud, men jeg vidste så sikkert som noget, at hvad jeg så, var det sorte flag, og at det hvide, jeg kunne skimte mellem dets folder, var det nederdrægtige mærke – hjerneskallen med de to korslagte ben –, som det tøjlesløse sørøverpak har antaget som fanemærke.

Jeg skulle heller ikke længe være i tvivl om deres hensigter, for endnu mens jeg stod og iagttog dem, viste der sig pludselig på skibssiden en lille, hvid sky, der blev stående ubevægelig i den stille luft, og et sekund eller to efter lød det dumpe drøn af et fjernt kanonskud, og en kugle kom dansende hen over bølgerne. Men dels var sigtet slet, dels afstanden for stor – mindst to mil –, så skade kunne den ikke gøre os.

"Hvad betyder det, kaptajn?" spurgte miss Pamela, der stod og iagttog barken sammen med de andre passagerer på agterdækket.

"En salut, miss," sagde jeg og slog kikkerten sammen og gik så ned i min kahyt, hvor mr. Langely på min anmodning kort efter kom til stede. Her havde vi så i ro og mag en lang og alvorlig samtale om sagerne, der sandelig så højst uhyggelige ud.

Kapitel 5

"Båd åhoj!" råbte jeg.

På varme breddegrader, som ved Madagaskar, indtræder mørket meget hurtigt efter solnedgang, næsten uden skumring som hos os, så en halv time efter, at sørøverne havde hilst på os med et kanonskud, som ovenfor fortalt, var dagen gået over til nat, og da månen først stod op klokken fire om morgenen, var det bælgmørkt med en uendelighed af funklende stjerner på himlen.

Jeg beordrede min gig gjort klar og tog så over til *Greenwich Castle*, hvor jeg traf kaptajn Kirby idet sorteste humør. Han førte mig straks til sin kahyt, og vi havde næppe taget plads, før han begyndte at rette de heftigste bebrejdelser mod sig selv, fordi han ikke havde lagt de fjorten sørøvere, han var truffet på ved sin ankomst til øen, i lænker, for det var tydeligt nok dem,

der havde givet kammeraterne underretning, så vi nu havde fået hele banden på halsen. Så snart jeg kunne få indført et ord, standsede jeg ham i hans jeremiader.

"Nå, nå, kaptajn Kirby," sagde jeg, "lad os nu ikke spilde tiden med unyttige klager, men hellere lægge råd op om, hvordan vi skal forsvare os selv og alle dem, der er os betroet, mod disse blodtørstige skurke."

Efterhånden faldt han mere til ro, og da Ostende-kaptajnen nu også kom om bord, blev vi enige om at lægge en fælles slagplan til gensidig beskyttelse.

I følge mit forslag blev det vedtaget at lægge varpankre ud på bagbordssiden af alle tre fartøjer, der nu af strømmen var drejet med stævnene mod syd. Ved hjælp af disse varpankre kunne fartøjerne tvinges op tværs af kanalen, der her var så snæver, at skulle sørøveren vove sig ind, ville den være udsat for en bredside fra os alle tre. Da disse sager var ordnede, tog jeg tilbage til *Cassandra*.

Den nat fik jeg ikke megen søvn i mine øjne, men var uafbrudt inde og ude af min kahyt. Stadigvæk, når jeg var på dækket, kunne jeg høre dette evindelige "klik, klik, klik" fra gangspillet om bord på sørøveren, og det lød meget tydeligere nu gennem nattens stilhed end om dagen.

Der var stadig ikke et vindpust, der rørte sig, og jeg anså det for sandsynligt, at sørøveren havde i sinde at lægge sig ind i havnen samme nat; men ved tretiden ophørte støjen fra gangspillet, og jeg bildte mig ind, at jeg hørte en lyd som af et anker, der faldt, men skelne noget i mørket kunne jeg ikke, selv ikke med min natkikkert.

Jeg havde heller ikke taget fejl i min formodning om, at sørøveren var gået til ankers, for da dagen brød frem, så jeg den to til tre mil borte ret ud for næsset og ved hjælp af varpankre drejet på tværs af kanalen. Den kunne altså beskyde ethvert skib, der gik ud af havnen, langskibs, ligesom vi kunne beskyde ethvert, der gik ind. Jeg havde ventet, at den skulle åbne ilden straks, skønt afstanden var så stor, men det skete ikke. Den blev liggende, som om den passede på os og ventede, til det rette øjeblik var kommet. Og så kom natten, uden at der var hændet mere end den foregående dag.

Så længe vi havde ligget her, var der daglig kommet indfødte ud til os i deres kanoer, der var ladet med frugter og friske levnedsmidler, der både er velsmagende og gavnlige for sundheden efter en lang sørejse. Denne dag var de kommet som sædvanlig, men handlelysten var ringe på grund af sagernes alvorlige stilling. Dog bemærkede jeg til min overraskelse, at kaptajn Leach, der dog godt kendte karakteren af det fremmede fartøj og heller ikke kunne være uvidende om, hvor slemt vi sad i det, syntes så lidt bekymret over de farer, der truede os, at han som sædvanlig købte en mængde frisk frugt, ligesom han slog en lang passiar af med en af de indfødte, der havde lært sig noget engelsk bos vore købmænd.

Jeg skænkede ikke sagen videre opmærksomhed den gang, skønt hans opførsel nok undrede mig en del. Men senere, da der var hændt mangt og meget, dukkede det på ny op i min erindring.

Jeg følte ikke mere trang til søvn den nat end den foregående, og da jeg ikke kunne finde hverken rist eller ro i min kahyt, var jeg næsten uafbrudt på dækket.

Jeg var ikke i humør til at samtale med passagererne, som jeg lagde mærke til, alle var forsamlede på agterdækket, hvor de talte sagte sammen. Efterhånden, som natten faldt på, trak de sig en efter en tilbage til deres kahytter; kun kaptajn Leach blev siddende alene tilbage. I mindst en halv time havde han, så vidt jeg kunne skønne, ikke rørt sig en tomme. Forpint og urolig, som jeg var, gik jeg forud for at påse, at nattevagten holdt skarpt udkig, og da jeg efter kun et par minutters forløb kom tilbage, var han forsvundet. Det undrede mig i øjeblikket; men jeg tænkte ikke nærmere over sagen.

Da der ingen befandt sig på agterdækket, gik jeg derop, for dér var friskere og køligere end på skansen. Jeg tog så min pibe frem og stoppede den, for der er efter min mening intet bedre middel til at berolige de oprørte nerver end en fredelig pibe tobak.

Lige som jeg skulle til at slå ild, hørte jeg støj under agterstævnen, som om der var en, der sprang ned i en båd, og kort efter hørte jeg en åre eller pagaj blive dyppet i vandet. Jeg løb hurtigt hen til rælingen og så agterud ned i vandet.

Skønt himlen var klar, var natten dog bælgmørk, som så ofte på disse tropiske breddegrader. Men et lysende kølvand sagde mig så tydeligt, som var det ved dagens lys, at en båd lige var stødt fra skibet.

Jeg havde stukket en pistol i bæltet, før jeg forlod kahytten, og mens jeg råbte båden an, trak jeg den frem og spændte hanen, for sagen forekom mig højst mistænkelig.

Som jeg havde ventet, fik jeg intet svar.

"Båd, åhoj!" råbte jeg for anden gang, og omtrent samtidig sænkede jeg pistolen og fyrede, for jeg følte mig sikker på, at

den fremmede, hvem det så var, ikke var til sinds at svare mig.

Ved lyden af skuddet kom både mr. Langely og mr. White løbende til, og jeg forklarede dem, hvad der var sket, hvortil mr. Langely ytrede den formodning, at det måske havde været en haj, da farvandene heromkring ligefrem vrimlede med disse grådige udyr. Jeg sagde ham ikke imod, skønt jeg ikke nærede gran af tvivl om, at det havde været en eller anden slags fartøj, højst rimeligt en kano, for jeg havde set en pagaj blive dyppet ned i det fosforescerende vand, først på den ene, så på den anden side af kølvandet. Men skønt jeg ikke brød mig om at sige mr. Langely imod, havde hændelsen dog gjort et uhyggeligt indtryk på mig.

Min prajning og skuddet havde tydelig nok frembragt stor uro om bord på *Greenwich* og ostenderen; men den stilnede af, da de mærkede, at der ikke skete noget yderligere.

Jeg vandrede længe frem og tilbage på dækket og søgte at danne mig en forestilling om, hvad meningen kunne have været med denne båd, der uden tvivl havde ligget under *Cassandras* agterspejl, og hvordan det kunne være gået til, at dens ankomst så fuldstændigt var undgået vagtens opmærksomhed.

Det ville ikke have været muligt for en almindelig skibsbåd at komme så upåagtet ind på os, for jeg var sikker på, at der havde været holdt skarpere udkig end sædvanlig; denne omstændighed i forbindelse med min overbevisning om, at fartøjet blev roet med en pagaj, førte mig til den slutning, at det måtte have været en af de indfødtes kanoer, skønt jeg var lige langt fra at kunne gætte mig til hensigten med dens besøg.

Som jeg sad og grundede på dette, faldt mit blik tilfældigt hen på det sted, hvor kaptajn Leach for lidt siden havde siddet.

Det bragte mine tanker hen på ham, og fra ham på rubinen og dens umådelige værdi, og pludselig slog den tanke som et lyn ned i mig: "Hvad om kaptajn Leach havde et eller andet forræderi i sinde mod os alle?"

Jeg kan sige med sandhed, at denne tanke aldrig var falden mig ind, hvis ikke kaptajn Leachs samtale med mig i kahytten havde bragt mig på den.

Og ikke så snart var denne skrækkelige mistanke opstået i mit sind, før den i forbindelse med alle de genvordigheder, jeg havde mødt i den senere tid og de mange søvnløse nætter, bragte hele mit indre i et oprør som aldrig før. Og ingen fornuftgrunde kunne forjage, hvad jeg dog kunne sige mig selv, kun var fostre af min ophidsede fantasi.

Til sidst kunne jeg ikke længere holde uvisheden ud, men gik ned i den store kahyt og hen til den dør, hvor kaptajn Leach havde sin køje. Jeg bankede let på og ventede lidt; men der kom intet svar. Jeg indså, at det ikke kunne nytte at banke og tog i døren; den var aflåset.

Mit hjerte begyndte at slå hurtigere; men så faldt det mig ind, at kaptajnen måske sov fast og ikke var let at vække. Hvis han var i kahytten, havde han uden tvivl ladet nøglen blive siddende i låsen. Jeg tog min lommekniv frem og stak et af de små blade ind i låsen.

Der sad ingen nøgle i!

En spand vand over hovedet kunne ikke have afkølet mig hurtigere end denne opdagelse, for nu, da min værste mistanke viste sig at være så vidt begrundet – for det var utvivlsomt, at kaptajnen slet ikke var om bord –, var min ophidselse forbi, og jeg blev så rolig som i dette øjeblik.

For dog at være helt sikker i min sag bankede jeg igen på døren og denne gang endnu stærkere; men skønt jeg gentog det fire eller fem gange, var der stadig ingen, der svarede; derpå gik jeg op på dækket for at tænke over sagen i ro og mag.

Min første tanke gjaldt rubinen, jeg havde i min varetægt, og jeg tænkte, at kaptajnen måske havde stjålet den og var flygtet.

Men en nøgtern eftertanke sagde mig, at det ikke kunne være tilfældet i betragtning af de foranstaltninger, jeg havde truffet til at gemme den. Desuagtet skyndte jeg mig ned i kahytten og eftersåskjulestedet for at berolige mig selv og fandt den også liggende der sikkert nok, som jeg havde ventet.

Der var en indskydelse, der sagde mig, at jeg burde betro mig til mr. Langely; men ved nærmere overvejelse kom jeg til det resultat, at det var bedst, foreløbig at gemme min mistanke hos mig selv. Skulle jeg have taget fejl, ville det kun gøre ondt værre, at jeg havde rodet en anden med ind i det, før jeg vidste noget bestemt, og ydermere, hvis jeg syntes, at der var tilstrækkelig grund til at bruge strenge forholdsregler overfor kaptajn Leach, kunne jeg jo lade ham arrestere når som helst, da han var fuldstændig i min magt.

Da jeg havde klaret det spørgsmål tilfredsstillende, besluttede jeg mig til at afvente hans tilbagekomst for at se, hvordan han ville forklare sin fraværelse.

Jeg formodede, at han havde forladt skibet fra den båd, der hang i de agterste davider, og da jeg undersøgte sagen, viste det sig, at jeg havde ret, for et reb, stærkt nok til med lethed at bære en mand, var surret om en af taljeblokkene og nåede ned til en fod eller to over vandfladen. Det stod nu klart for mig, at kaptajn Leach var klatret op i agterbåden, mens jeg, som før

fortalt, var forude, og derfra ved hjælp af rebet havde hejset sig ned i kanoen. Støjen, jeg havde hørt, formodede jeg, hidrørte fra, at han var trådt fejl, eller at dønningen havde løftet båden højere i vejret, end han havde beregnet.

Nuvel, havde han forladt skibet på denne måde – og det var der al grund til at tro – så var der en til vished grænsende sandsynlighed for, at han ville vende tilbage samme vej.

Jeg besluttede derfor at ligge på lur efter ham her og forlange en forklaring af ham angående hans fraværelse, så snart han kom om bord.

Altså lagde jeg mig ned i båden, gjorde mig det så bekvemt, jeg kunne, og da jeg havde fået tændt min pibe, gav jeg mig til at vente med al den tålmodighed, jeg rådede over.

Jeg må have ligget der henved tre timer, uden at jeg i den tid havde hørt eller set noget, der kunne vække min mistanke. Jeg tror heller ikke, at jeg havde opdaget noget som helst, havde jeg ikke holdt vagt netop på det sted, for så lydløs var kaptajn Leachs tilbagekomst, at jeg end ikke havde hørt et åreslag, da jeg så rebet, der hang fra daviderne, bevæge sig ved, at nogen klatrede op ad det. Jeg lå så stille som en mus, til han var kommet ind i båden og stod et par skridt fra mig.

"Nå, sir," sagde jeg så med den roligst mulige stemme, "må jeg spørge, hvor har De været så længe?"

Kapitel 6

Var en pistol skudt af lige for næsen af ham, kunne han ikke være blevet mere bestyrtet, og et øjeblik troede jeg, at han var gået ganske fra koncepterne; men han tog sig sammen med en forbavsende hurtighed.

"Hvad, kaptajn Mackra," sagde han, "er det Dem, der ønsker mig velkommen hjem som den fortabte søn?"

"Sir," sagde jeg alvorligt, "vil De behage at besvare mit spørgsmål, for jeg forsikrer Dem, at jeg for øjeblikket ikke er i humør til at spøge."

"Og hvorfor skulle jeg ikke spøge med, hvad der kun er en spøg fra ende til anden? Men hvis det virkelig er Deres mening at gøre så meget væsen af en ren bagatel, så bliver jeg vel nødt til at fortælle Dem noget, som det unægtelig overrasker mig, at en gentleman vil tvinge en anden til at gøre rede for. Der findes jo dem imellem os, der kan finde behag i mørke skønheder lige så godt som i hvide, og det er vel ikke værre at besøge sin kæreste her end i Gravesend, hvad De vel selv har gjort mangfoldige gange?"

Jeg må indrømme, at jeg blev noget forbløffet ved svaret, der bar rimelighedens præg, og jeg tænkte et øjeblik ved mig selv, at min mistanke til kaptajn Leach måske var ugrundet.

Det varede noget, inden jeg vidste, hvad jeg skulle sige; men så faldt det mig ind, at der var adskillige omstændigheder, som kaptajn Leach ikke havde givet mig nogen forklaring på.

"Og hvor kan det være," sagde jeg, "at De ikke beder om tilladelse til at forlade skibet på et tidspunkt, hvor alt ser så

truende ud, og vi er omringet af farer på alle kanter?"

"Man skulle synes, at en mand med finfølelse ikke behøvede at stille et sådant spørgsmål," svarede han.

"Men så sig mig," råbte jeg, "hvorfor De ikke styrede kanoen mod land, men ud i rum sø?"

"Hvorfor?" sagde han leende og uden spor af betænkning, "fordi jeg bare tænkte på at komme væk fra skibet så hurtigt som muligt, grundet på, at en eller anden forfjamsket idiot om bord gav sig til at fyre efter mig med en pistol eller en musket. Havde jeg taget det med ro, var jeg næppe kommet fra den historie uden med en unse bly i kroppen, og så var jeg gået tabt af fornøjelsen ved denne behagelige samtale."

Vi havde hele tiden stået i kun en eller to fods afstand fra hinanden, jeg med blikket stift hæftet på hans ansigt, som jeg knapt kunne skimte i mørket.

Hans forklaringer lød jo unægtelig højst sandsynlige, og dog troede jeg ikke en af dem, for hans ord var så slebne og løb så glat, at jeg følte mig aldeles overbevist om, at han havde det hele parat og arrangeret netop for en lejlighed som denne.

"Sir," sagde jeg med lav stemme, for jeg var bange for, at vreden skulle løbe af med mig, "jeg siger Dem rent ud, at trods alle Deres smukke ord tror jeg Dem ikke. Vær så god at forføje Dem til Deres kahyt, og lad mig advare Dem om, at ser jeg det mindste, der kan bestyrke min mistanke, så betænker jeg mig, så sandt jeg lever, ikke et øjeblik på at lægge Dem i lænker."

"Kaptajn Mackra," sagde han i en tone lige så rolig som min, "når jeg nogen sinde velbeholdent i land, skal De komme til at stå mig til ansvar for de ord."

"Ganske som De behager," svarede jeg, vendte mig om og forlod båden, og gik derpå ind i min kahyt, så snart jeg havde forvisset mig om, at kaptajnen havde adlydt min ordre og forføjet sig til sin.

Så hurtigt skulle jeg nu ikke se afslutningen på denne sag, for tidligt den næste morgen, før jeg havde forladt min kahyt, kom mr. Langely ind til mig med bud fra kaptajn Leach, at han ønskede at tale nogle ord med mig. Jeg sendte straks bud, at jeg var parat til at tage imod ham, når som helst det passede ham. Et par minutter efter bankede han på, og jeg bad ham træde ind. Jeg bød ham en stol; men han bukkede kun og blev stående tæt ved døren.

"Kaptajn Mackra," sagde han koldt, "De tillod Dem i aftes, uden foranledning fra min side, at fornærme mig på det groveste. Jeg er for tiden afskåret fra at kunne drage Dem til ansvar; men jeg håber med tiden at kunne finde en lejlighed. De er sikkert enig med mig i, at det er bedst både for mig og for Dem, at jeg forlader skibet og fuldender rejsen til Indien i *Greenwich* eller i *Van Weiland* (det var navnet på ostenderskibet), som det nu kan passe."

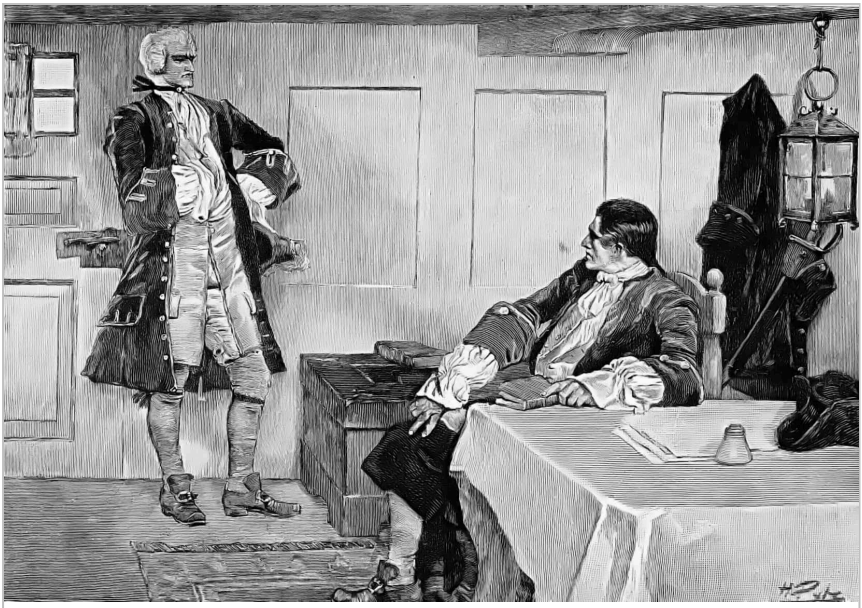

"Kaptajn Mackra," sagde han, "De tillod Dem i går aftes at fornærme mig ..."

Jeg var henrykt over en så gunstig lejlighed til på en nem måde at blive af med min besværlige passager. Jeg tror dog ikke, at jeg viste ham det – i alt fald bestræbte jeg mig for ikke at gøre det – og sagde ham, at en båd stod til hans tjeneste, hvis han foretrak at tage med et andet skib for resten af rejsen.

Jeg gik selv op på dækket og beordrede giggen sat i vandet; kaptajn Leach tog plads i den, efter at have taget afsked med sine medrejsende. Bagagen, sagde han, ville han sende bud efter, så snart han havde sikret sig en køjeplads i et af de andre skibe. Bådsmanden, der havde kommandoen i giggen, instruerede jeg om at afvente kaptajn Leachs ordre, til han selv sagde, at han ikke havde mere brug for båden, og med den usigeligste tilfredshed så jeg ham blive roet over til *Greenwich*.

*Cassandra*s båd lå på siden af *Greenwich* i henved en halv times tid, hvorefter jeg til min forbavselse så kaptajn Leach igen tage

plads i den og styre kursen mod ostenderen, der lå lidt bagved. Han blev om bord her omtrent lige så længe, hvorefter han for tredje gang tog plads i båden og styrede kursen tilbage mod *Cassandra*.

Jeg stod på skansen, da han kom om bord, og han rettede straks sine skridt imod mig med et ansigt, hvori stod malet skuffelse, næsten sorg.

"Kaptajn Mackra," sagde han, "ved en række højst uheldige omstændigheder, træffer det sig således, at jeg hverken kan få en køje i *Greenwich* eller i ostenderen. Der er altså ikke andet for mig at gøre end at pånøde Dem mit uvelkomne selskab, så længe rejsen varer."

Jeg tilstår, at jeg følte mig yderst skuffet ved disse ord. Men der var jo ikke andet for end at gøre gode miner til slet spil.

"Sir," sagde jeg så elskværdigt som muligt, skønt jeg er bange for, at tonen forrådte mig, "det var på Deres egen foranledning, at De forlod *Cassandra*. Deres kahyt står stadig til Deres rådighed."

Kapitel 7

Jeg gik i en evig angst og uro for, at sørøverne skulle angribe os, og mine tanker kredsede ikke alene om skatten, der var mig betroet, men også om de hjælpeløse kvinder, der stod under min beskyttelse. Man vil måske spørge, hvorfor jeg da ikke sendte dem til høvdingens by, hvor de jo ville være i sikkerhed.

Jeg kan hertil svare, at jeg havde overvejet det, men der stillede sig mange vanskeligheder i vejen.

For det første kunne jeg ikke sende dem af sted i skibsbåden, fordi den ved at passere næsset ville komme sørøveren så nær, at der intet håb var om, at den kunne slippe forbi uden beskadigelse.

For det andet kunne jeg ikke sende dem over land, da det ikke alene ville nødvendiggøre en eskorte, som vi meget dårligt kunne undvære, men også en pålidelig befalingsmand, som endnu dårligere kunne undværes.

Desuden var det ikke til at forudse, hvilke farer der kunne møde en sådan lille styrke, ikke alene fra de indfødte, hvis sindelag jeg ikke kendte, men også fra vilde dyr, som vi hver nat tydelig kunne høre hyle på det uhyggeligste inde i skoven.

Og endelig for det tredje troede jeg ikke, at sørøverne ville blive ret længe, hvor de var, da jeg tit havde haft lejlighed til at se, hvor feje den slags kæltringer i grunden er, så jeg håbede, at når det var gået op for dem, hvor godt vi lå garderet mod et angreb, ville de luske af, når de så deres snit, hvad de jo ikke kunne nu på grund af vindstillen.

Og skulle omstændighederne gøre det nødvendigt, sagde jeg til mig selv, så kunne jeg hurtigt få passagererne sat i land lige så let som nu.

Sådanne var mine tanker, når jeg grundede over vor uhyggelige og faretruende stilling. Og dog – var alle mine mørkeste anelser gået i opfyldelse, havde de dog ikke kunnet stå mål med de genvordigheder, der virkelig mødte os, og som jeg straks skal berette om.

Kaptajn Leachs tur for at søge køjeplads i et andet skib var foretaget så tidligt på morgenen, at det endnu ikke var middag, da han vendte tilbage.

Lidt efter, da jeg var nede i min kahyt, hørtes pludselig en lyd, der var forløberen for den storm, der snart skulle ramme os. Det var den dumpe larm af et fjernt kanonskud, som jeg straks var på det rene med, var affyret om bord på sørøveren.

Jeg skyndte mig op på dækket, hvor jeg fandt, at vejret stadig var blikstille uden så meget som en luftning, der rørte sig, eller en krusning på vandet. Dønningen hævede og sænkede sig så blødt, som om havet indeholdt olie og ikke vand, og himlen ovenover havde udseende af en solid, stålblå hvælving, uden en sky på dens blanke flade.

Men det, jeg først så, var, at sørøveren var i færd med at sætte sejl, som om de havde opdaget, at en brise var i anmarch, som vi endnu intet havde set til. Kanonrøgen hang endnu ved dens bagbords bov som en lille, hvid sky over den glasklare vandflade.

"Det ser ud, som hun har i sinde at give slip på os, mr. Langely," sagde jeg, men han fik ikke svaret mig, for netop da

han åbnede munden for at tale, råbte udkigsmanden: "Sejler i sigte!"

"Hvor?" råbte mr. White, der havde vagt på dækket.

Før svaret nåede os, havde jeg, og vist også de andre, fået øje på fartøjet i syd. Det kom op for fulde sejl med en brise, vi ikke kunne se noget til.

Det var på det tidspunkt seks til syv mil borte og kom netop til syne bag et højt buskads, der hidtil havde skjult det for os. Den fremmede var en stor korvet, og selv om sørøveren ikke havde affyret sit signalskud, så ville dog, tror jeg, dens udseende have fyldt mig med de mørkeste anelser angående dens karakter.

"Hvad er Deres mening om hende, mr. Langely?" spurgte jeg efter i nogen tid at have betragtet skibet i tavshed.

"Det er sørøverens kammerat, kaptajn," sagde han alvorligt.

"Jeg tror, De har ret, og nu ved vi, hvorfor den har ligget her i al den tid og holdt os lukket inde ligesom i en flaske, så vi ikke kunne slippe ud, selv om vi havde haft en brise."

Jeg betroede ikke mr. Langely alt, hvad jeg tænkte ved mig selv; men jeg var ganske på det rene med, hvor farlig vor stilling var. For var det ene sørøverskib, bemandet med blodtørstige ugerningsmænd, tilstrækkelig stærkt til at holde os stangen, så vi ikke kunne slippe ud, hvordan var vore udsigter så, skulle de begge angribe os – uøvede som vi var i våbenbrug – i dette snævre farvand, hvor vi hverken kunne manøvrere eller slippe bort?

Vi havde allerede gjort klart skib, da vi jo havde haft rigelig tid til at gøre vore forberedelser, siden faren begyndte at true os. Jeg overlod derfor mr. Langely opsynet med sådanne

foranstaltninger, der endnu kunne være at ordne, skyndte mig at få giggen sat i vandet og gik om bord i *Greenwich* for at rådføre mig med kaptajn Kirby angående midler til at forsvare os mod denne nye og overhængende fare.

Jeg traf Ostende-kaptajnen der, og jeg kan ikke sige hvorfor, men det forekom mig, at han og kaptajn Kirby vekslede blikke på en mærkelig måde, da jeg trådte ind.

Jeg lagde også mærke til, at der så godt som ikke var truffet nogen foranstaltninger til kamp om bord.

"Vi skal nok stå Dem bi," sagde kaptajn Kirby, "selvfølgelig skal vi stå Dem bi; men De må jo vide, at her gælder det, at hver klarer for sig, og Fanden tager den sidste."

Jeg blev som forstenet ved disse ord.

"Og hvorfor taler De om at stå mig bi, kaptajn Kirby," sagde jeg, "skal vi da ikke stå *hinanden* bi? Er mit skib da i større fare end Deres, eller er det måske meningen, at det er os, der skal ofres til disse vilde djævle?"

Det forekom mig, at han blev ikke lidt forvirret ved mine ord.

"Naturligvis skal vi stå hinanden bi," sagde han; "men på samme tid må hver tage vare på sig selv."

Jeg betragtede kaptajn Kirby en tid lang uden at tale, og han undgik tydeligvis mit blik.

"Sir," udbrød jeg omsider, "jeg indrømmer, at jeg forstår ikke et ord af det hele. Er det da Deres mening, at De slet ikke vil kæmpe?"

Herover fløj han i harnisk.

"Hvad," råbte han, "vover De at drage mit mod i tvivl? Kalder De mig en kryster?"

"Nej, sir, jeg kalder Dem hverken det ene eller det andet. Kun forstår jeg ikke Deres tale. Og De kan dog sikkert ikke have glemt, at jeg har tre hjælpeløse kvinder om bord på mit skib, og at det er Deres pligt som mand af ære og som engelsk sømand at stå os bi i farens stund."

Med disse ord forlod jeg kahytten og skibet, men den vægt, der tyngede på mit sind, blev ikke lettet; for hvordan kunne det være, at de to kaptajner, der dog var udsat for samme fare som jeg, ikke havde nævnt et ord om, hvordan vi skulle forsvare os?

Jeg havde dog endnu det håb, at sørøverne ikke ville vove sig ind i havnen i betragtning af, at vi var tre mod to, og at vi lå i stillinger, vi selv havde valgt, og hvori vi havde håb om at kunne forsvare os i lang tid.

Da jeg kom tilbage, var alle passagererne forsamlet i den store kahyt, meget nedtrykte over den fare, de havde fået at vide, der truede os. Jeg var ikke straks enig med mig selv om, hvordan jeg skulle gribe sagen an, men omsider bestemte jeg mig til at give dem en forklaring om, hvordan sagerne stod, og om de farer, vi var udsat for, idet jeg dog fremstillede alt så skånsomt, som det stod i min magt. Jeg tror nok, at de havde talt en hel del indbyrdes om, hvad der ventede os, før de fik bekræftelse gennem mine ord. Og dog er jeg den dag i dag forbavset over den ro, de alle bevarede. Jeg husker, at miss Pamela lagde sin hånd let på min arm.

"Hvilke farer vi end er i," sagde hun, "dét ved vi, at vi ikke kunne betro vor sikkerhed i hænderne på en bedre sømand og taprere mand end ham, der kommanderer dette skib."

Disse ord blev sagt i alles påhør.

Jeg holdt nu en alvorlig rådslagning i min kahyt med mr. Langely og mr. White – min anden styrmand – og det blev den sidste før den langvarige og blodige kamp, som der i den senere tid er talt og skrevet så meget om.

Da rådslagningen var forbi, gik jeg igen op på dækket og fandt, at korvetten endnu var mindst en mil fra det andet fartøj. Lidt efter drejede den bi og lod ankeret falde; hvor vi lå, kunne vi tydeligt høre plasket og ankerkættingens raslen.

Mr. Langely og jeg holdt en halv times tid gennem kikkerten øje med fartøjet, og hvad vi så, varslede ikke godt for os.

Først så vi en båd passere fra barken hen til sluppen, og i den sad der en, der øjensynlig nød stor anseelse mellem sørøverne, for ved kikkertens hjælp kunne vi skimte, at hans klædedragt var bedre end de andres, og at han om livet havde hvad der forekom os som et karmoisinrødt skærf.

Han forblev om bord på sluppen i omtrent ti minutter, hvorefter han vendte tilbage til barken, hvorfra de straks efter begyndte at sætte både i vandet. Fire af disse var fulde af folk, der alle blev bragt over til sluppen, hvor vi kunne se, at mindst et halvt hundrede klatrede om bord.

Mens dette skete, havde mr. Langely og jeg forholdt os tavse; nu vendte han sig om mod mig og sagde: "Det lader til, at de vil angribe, kaptajn!"

Jeg svarede med et nik.

Imidlertid var brisen også nået op til os, for vandets blanke overflade var hist og her formørket af små krusninger.

Den selv samme morgen, lige før sørøversluppen kom i sigte, havde jeg ladet lægge varpankre ud; ved hjælp af dem mente jeg

at kunne ændre vor stilling og komme nærmere *Greenwich* i en stilling, der var endnu bedre egnet til forsvar.

Vi havde dog kun gjort ringe fremskridt, for ved flodvande havde vi strømmen stik imod. Da jeg nu var klar over, at angrebet var nært forestående, lod jeg sætte sejl i håb om at kunne drage fordel af det første vindpust og bringe *Cassandra* nærmere til *Greenwich*.

Hvad der nu hændte, kunne jeg ikke finde forklaring på, for jeg vægrer mig ved at tro, at en engelsk kaptajn så fejt skulle forlade en anden i farens stund. Det kan jo være, at kaptajn Kirby stod i den formening, at vi var i begreb med at lette; vist er det, at han også begyndte at sætte sejl.

Da jeg så, hvad de havde i sinde, råbte jeg fartøjet an atter og atter, men fik intet svar. Og i næste minut, da de første vindpust var nået ud til *Greenwich* gennem en slugt inde i land, var hendes sejl fyldte, og hun bar af, fulgt af ostenderen, der ligeledes var under sejl, efterladende mig i vindstille, hvor jeg lå.

"Min Gud," råbte mr. Langely, "er det mon deres mening at overlade os til os selv? Og se! Der kommer sørøverne!"

Jeg havde været så optaget af de andre skibe, at jeg ikke havde tænkt på at lægge mærke til, hvad fjenden tog sig for, og jeg stolede også på, at de ikke ville skride til angreb øjeblikkelig. Men ved at se os sætte sejl og ængstelige for, at vi skulle slippe dem af hænderne, havde de stukket deres kættinger fra sig og kom nu ned imod os for en frisk brise.

De var allerede gået ind i kanalen så ubekymrede, som om al modstand var utænkelig, med sluppen førende omtrent en kvart mil forude. Og sandt nok, nu da *Greenwich* og ostenderen

havde trukket sig bort, var der så godt som fri passage for dem med kun os, der kunne gøre dem modstand.

I denne klemme råbte jeg *Greenwich* an for tredje gang, og da jeg stadig ikke fik svar, gav jeg kanoneren lov til at give hende et skud tværs for boven. Til trods for dette drejede hun ikke bi, og vi sendte hende så et rundskud, men om det gjorde nogen skade eller ej, ved jeg ikke.

Og nu var der ikke andet tilbage for os end at kæmpe alene, skønt det syntes en håbløs kamp mod en frygtelig overmagt.

Hovedkanalen, der førte fra rum sø til den bugt eller havn, hvor vi havde ligget for anker de foregående dage, havde retning næsten stik øst-vest; men sandbarren imod syd og revlerne, der skød sig ud imod den fra næsset mod nord, gav den næsten form af et S. Intet sted var denne kanal over en halv til trekvart mil bred, ja, nogle steder endda næppe mere end en kvart mil.

I den stilling *Cassandra* lå, beherskede den indgangen til havnen, så at ethvert skib, der trængte ind ad den vej, var to gange udsat for at blive bestrøget langskibs af vor bredside – én gang, når det rundede det nordlige, og én gang, når det rundede det sydlige knæ af nordkanalen. Jeg havde derfor besluttet at holde vor nuværende stilling så længe som muligt.

Men begge sørøverne tog ikke, som vi havde ventet, vej gennem hovedkanalen for at angribe os, for da de havde passeret det nordlige hjørne, styrede sluppen, der måske frygtede for, at vi skulle slippe bort med vinden, i stedet for at holde følge med barken, lige løs på os, tværs lover de sandrevler, der lå mellem dem og os. Det kunne den gøre uden fare for at gå på grund, dels fordi de kendte disse indviklede farvande ud

og ind, og dels fordi sluppen kun behøvede lidt vand under kølen.

"Vi vil give dem det langskibs alligevel," sagde jeg til mr. Langely, for jeg kunne ikke indse, at de kunne komme os nær uden ved at styre lige ned mod os – for manøvrere var der ikke plads til mellem sandbarren og de grundede steder.

Men kæltringene var i besiddelse af en djævelsk opfindsomhed, der forsynede dem med et middel, så de undgik et direkte angreb på os. For da de var i henved en mils afstand fra *Cassandra*, drejede de bi, lod storsejlet falde og stak bunkeårer ud gennem portåbningerne på mellemdækket; og ved hjælp af dem roede de langsomt ned mod os på samme måde, som det bruges på galejerne.

Ved dette middel og hjulpet af strømmen, der førte ned mod os, blev de i stand til næsten uafbrudt at vise os bredsiden og undgik altså at modtage vor ild langskibs.

"Mr. Langely," sagde jeg, "hvis det lykkes dem at entre os, er vi fortabt. Befal kanonererne at sigte efter årerne og ikke efter dækket."

"Javel, kaptajn!" sagde han og gik bort.

Kapitel 8

Sørøverne åbnede kampen, idet de sendte os en bredside, da de var omtrent en kvart mil fra os.

Det var første gang i mit liv, jeg havde været i ilden, og aldrig glemmer jeg den stund, så længe jeg lever. Deres sigte var forbavsende akkurat, for da vi blev ramt, fløj der en hel sky af hvide splinter op fra dækket mindst en halv snes steder på en gang.

Jeg så tre mænd falde om på dækket, og en, der stod ved en kanon på skansen lige under mig, lænede sig pludselig forover mod kanonen, og en tyk blodstrøm væltede fra hans bryst over lavetten og ned på dækket. En af de andre greb ham i armen; han vendte sig halvt om, vaklede og faldt forover med ansigtet mod dækket.

Han var kampens første offer og også den første, jeg nogen sinde havde set lide døden på den måde.

Cassandra besvarede næsten øjeblikkeligt sørøverens ild. Men som jeg havde befalet, var kanonerne indstillet på årerne og ikke på det af mennesker opfyldte dæk, således at mens hvert af deres skud gjorde lyst mellem de stakkels folk om bord på *Cassandra*, gjorde vor ild tilsyneladende ikke dem den ringeste skade.

Give til Gud, at jeg aldrig oftere skal gennemgå en sådan sjælekval af utålmodighed og angst, ja, næsten fortvivlelse ved at se mine folk falde, så en, så to, på dækket, der snart var oversprøjtet af blod, mens sørøveren kom nærmere og nærmere ned mod os. Vi kunne se, at dens dæk formelig vrimlede af

nøgne, hylende banditter, der snarere lignede djævle, som var sluppet løs fra Helvede, end menneskelige væsener.

"Hvis de årer ikke er splintret, inden der er gået fem minutter," hviskede jeg til mr. Langely, "er vi fortabt."

Der var tre tilbage endnu, stukket ud gennem portåbningerne på den side, der vendte mod *Cassandra*, og strømmen førte sluppen i en retning, som, hvis de kunne holde kursen en lille stund endnu, sikkert ville føre den lige over på os, og så var vi snart entret.

Der gik et, og der gik to minutter, så sås en regn af splinter, og der var kun en åre tilbage. Øjeblikkelig begyndte sluppens agterende at dreje rundt henimod os, for én åre var ikke nok til at holde den oppe mod strømmen.

Jeg kunne se asketræet bøje sig som en pilekvist, så – snap – knækkede også den, og rundt drejede agterspejlet, så dækket lå lige i vor ildlinje.

Sørøverne sprang til storsejlet, men det var for sent til at frelse dem. *Cassandra*s mandskab, der så resultatet af deres ild, brød ud i en hujen og skrigen, som om de var gale. Ned kom sluppen drivende med spejlet mod os, og *Cassandra* indhentede nu det forsømte og sendte den ene bredside ind i hende efter den anden.

Aldrig i mit liv har jeg set et lignende syn, for hvert skud vi gav hende, pløjede ligefrem furer langs det menneskefyldte dæk.

For yderligere at forværre stillingen for dem, blev deres mast skudt igennem og faldt ned på dækket som et indfiltret vrag, hvorved de fuldstændig blev forhindret i at manøvrere.

De var omsider drevet ned imod os i en afstand af fyrre til halvtreds yards, da de med ubøjeligt mod gav os den sidste bredside. Men pludselig løb de på grund på en sandbanke, hvor de foreløbig blev siddende fast på så lavt vand, at vi ikke kunne komme dem nærmere, end vi var.

Alt imens havde barken langsomt nærmet sig gennem kanalens snævre bugtninger. Mens det var lavvande, var de rendt på grund én gang, og skønt de var kommet flot med flodvande, havde det sinket dem så meget, at de ikke kunne komme deres kammerater til hjælp i rette tid.

Men så snart de opdagede, hvordan det var gået med sluppen, og at den stod på grund, ude af stand til at deltage i angrebet, drejede de bi og lagde sig tværs i kanalen.

Jeg var straks klar over deres hensigt, nemlig at de havde i sinde at holde os, hvor vi var, indtil sluppen kunne komme flot med højvandet og så deltage i angrebet på os.

Da var det, at jeg kom på den tanke ikke at afvente et angreb, men selv søge det. For selv om barkens mandskab var dobbelt så stort som *Cassandras*, var den et mindre fartøj og næppe så stærkt armeret. Kunne vi blot slippe forbi hende og ind i kanalen, ville vi være så godt som i sikkerhed, for *Cassandra* var, som jeg tidligere bemærkede, et af de hurtigste skibe i det Ostindiske Kompagni.

Jeg vendte mig om og kaldte første styrmand hen til mig.

"Derovre ligger vor eneste udsigt til frelse," sagde jeg, "vi må løbe ned mod det fartøj der i kanalen og stole på Gud og lykken, at vi kan slippe forbi. Lykkes det, kan vi få et godt forspring, før hun får vendt i det snævre farvand."

Mr. Langely åbnede munden, som om han ville komme med en indvending.

"Nej, nej," råbte jeg, "det er vor eneste chance, og vi må løbe den risiko."

I begyndelsen led vi ikke så meget ved deres ild, som jeg havde ventet; men da vi var dem på en afstand af et eller to hundrede yards og indenfor rækkevidden af musketilden fra deres formast og stormast, blev virkningen ligefrem frygtelig.

*Cassandra*s ror havde plads lige under hakkebrættet, og deres ild var hovedsagelig rettet mod rorgængeren, for hvis *Cassandra* blot en gang fik lov at falde af og løbe på grund i den snævre kanal, ville vi være i deres magt, og de kunne i ro og mag skyde os i sænk.

Én efter én faldt der tre mand på denne farlige post, der var mest udsat for deres ild.

Vi var nu i en afstand af knap halvandet hundrede yards fra dem, og en fjerde tog roret, men kun for et minut, for pludselig sank han ned på knæ, skønt han stadig beholdt et fast tag i rorpinden, så skibet holdt sin kurs.

Mr. Langely og jeg stod i nærheden, og da han så, at manden var såret, sprang han frem uden at afvente mine ordrer og greb selv roret i samme øjeblik, den anden faldt forover.

Omtrent samtidig hørte jeg ham råbe: "Min Gud, jeg er ramt!" og jeg så hans højre hånd falde kraftløs ned og hans skjorte farves rød af blod, der strømmede ud af et sår i skulderen. Skibet begyndte øjeblikkelig at falde af, og jeg løb hen og greb roret, for hvis vi kunne holde vor kurs, ville vi, inden der var gået et minut, være lige under hendes agterspejl i

en stilling, hvori vi kunne beskyde hende langskibs med vor styrbords bredside.

Jeg hørte en halv snes kugler ramme træværket omkring mig; en ramte rorpinden, så min hånd blev følelsesløs ved stødet. I næste øjeblik var det, som jeg fik et frygteligt slag i hovedet, en varm strøm løb ned over mit ansigt og ned i mine øjne, og alt blev mørkt omkring mig.

Jeg mærkede, at en greb fat i mig, og det sidste jeg havde opfattelsen af, før bevidstheden forlod mig, var, at skibet rystede ved drønet af vor bredside.

Da var vi endelig nåede ind under sørøverens agterspejl.

Jeg kunne ikke have været bevidstløs i mange minutter, for da jeg åbnede øjnene og så sårlægen og anden styrmand bøjet over mig, lød larmen af kanonskuddene endnu i mine øren.

"Hvad betyder det, mr. White?" spurgte jeg, "har vi ikke passeret piraten?"

"Vi er løbet på grund, kaptajn," svarede han alvorligt.

"Og sørøveren?" råbte jeg.

"Hun er også på grund, og vi fejer hende langskibs med hvert skud."

Jeg rejste mig op trods sårlægens protest og stødte ham utålmodigt til side.

Det var, som mr. White havde sagt; sørøveren stod fast på sandbarren i en afstand af et par hundrede yards, med agterenden mod os.

Den måtte have fået mere end ét grundskud, for den hældede over på den ene side, og jeg kunne se, at blodblandet vand uafbrudt strømmede ud af dens spygatter.

Men samtidig så jeg, at også vi stod hårdt, og skønt vor stilling var bedre end deres, så drev tilbageslaget af hvert et skud, vi fyrede, os fastere på grunden.

Jeg gav straks ordre til at holde inde med skydningen, undtagen med musketterne; så der lå vi på grund mere end en halv time og besvarede sørøverens ild udelukkende med dem.

Skønt det var en frygtelig prøve at gennemgå, viste det sig til slut, at den blev årsagen til vor frelse, thi da vandet steg, kom vi flot fulde ti minutter før sørøveren og undslap på den måde den sikre ødelæggelse.

Imidlertid var sluppen også kommet flot, og sørøverne, der havde klaret vraget af stormasten fra sig, havde sat årer ud ligesom dem, vi havde skudt bort, og skyndte sig nu at komme deres kammerater til hjælp. Da de så, at vi var på grund, angreb de os ikke direkte, men roede ind i kanalen samme vej, de var kommet og afskar os på den måde enhver udsigt til at undslippe. For vel havde vi passeret det andet skib på nært hold, men det var håbløst at prøve på at slippe forbi dem uden at blive entret, for ved hjælp af årerne kunne de komme ind på os, når og hvor de ville, uden at være afhængige af vinden.

Så snart de var kommet ind i kanalen, styrede de lige løs på os; men før de nåede op, var vi, som sagt, kommet flot. Og selv om vi ikke kunne slippe ud i rum sø, var vi dog i stand til at trække os tilbage til havnen, hvad vi gjorde, fulgte af sørøverbarkens ild.

Vinden var nu atter døet hen, så at sluppen, som ved hjælp af årerne og sit ringe dybtgående var kommet klar af revlerne, begyndte at vinde ind på os. Det var åbenbart deres hensigt at entre os; men i over en time lykkedes det os dog at holde

kampen løbende. Men nu havde også det andet fartøj fået repareret skaden og var kommet flot, og styrede nu ned mod os for at hjælpe sin kammerat, og det var på høje tid, for sluppen var ved at synke, og dens dæk, der hældede stærkt, var i høj grad udsat for vor ild.

I al den tid lå *Greenwich* og ostenderen nok så rolige, ridende for deres ankre, og ude af stand til at slippe ud i rum sø, så længe sørøverne afspærrede kanalen. Så langt fra at komme os til undsætning, havde de end ikke løsnet et kanonskud under hele kampen.

På det tidspunkt var mere end halvdelen af mine officerer og mandskab dræbt eller såret, og da jeg så barken, med dækket fyldt af nøgne og hylende djævle, der tørstede efter vort blod, komme ned imod os, indså jeg, at vi kun havde en mulighed for at redde livet, og det var at løbe *Cassandra* på grund og se at slippe i land.

Jeg gav derfor mr. White de nødvendige ordrer, og *Cassandra* satte kursen lige imod strandbredden, tæt fulgt af barken; sluppen havde de løbet på land en halv mils vej længere nede for at redde den fra at gå til bunds.

Efter fem minutters forløb stødte *Cassandra* omtrent hundrede yards fra kysten; sørøveren behøvede mindst fire fod mindre vand under kølen end vi; men ved Guds tilskikkelse drev strømmen dem ind på lavt vand, hvor de sad fast og derved blev forhindret i at entre os.

Her kæmpede vi nu i næsten en time den sidste, og jeg tør påstå, hele dagens blodigste kamp. Jeg kan ikke noksom rose både mine officerer og mit mandskab, som selv her på det yderste kæmpede med største mod og dødsforagt, og det skønt

sluppen forsynede det større skib med tre både fulde af frisk mandskab.

Imidlertid var ostenderen, fulgt af *Greenwich*, stået ud i rum sø, og overlod os til vor fortvivlede kamp så at sige i dødens gab. Lidt efter bragte højvandet barken flot, og den varpede sig nu op under vort spejl, men var dog stadig i nogen afstand fra os.

Og nu indså jeg, at der kun var et tilbage for os at gøre, nemlig om muligt at forlade skibet med passagererne og de af mandskabet, der endnu var i live, og så håbe på, at Forsynet ville holde sin hånd over os i dette øde, kun af vilde beboede land.

Kapitel 9

Som ovenfor sagt var klokken blevet over seks, og mr. White og bådsmanden var de eneste officerer, jeg turde betro kommandoen over båden, der skulle sætte os i land. Mr. Richards, tredje styrmand, var blevet dræbt af en kardæsk-kugle, da vi løb ned mod det største af sørøverskibene. Han var en lovende ung mand, omtrent 22 år gammel og min fætters eneste søn.

Storbåden og giggen var endnu i behold; de andre var alle sønderskudt i kampen. Det blev bestemt, at mr. Jenks, bådsmanden, skulle kommandere storbåden, hvori passagererne og de letsårede skulle tage plads, mens mr. White fik kommandoen i giggen med de hårdtsårede.

Det var nu blikstille, ligesom to dage før, og krudtrøgen trak ikke bort, men hang som en tæt sky omkring skibet. Ganske vist blev vi derved forhindret i at se vor fjende, så at vi ikke kunne rette vore kanoner mod ham med synderlig træfsikkerhed, men samtidig var også alle vore bevægelser skjult for ham.

Mr. Langely, der nu trods sin udmattelse og smerterne i det sår, han havde fået, var kommet op på dækket igen, overlod jeg at have opsyn med, at bådene blev gjort klar og sat i vandet; jeg selv gik ned til damerne for at sætte dem ind i mine planer og råde dem til at samle sådanne småting, som de ville få mest brug for i land. Jeg traf dem i en højst ynkværdig tilstand, for de var sendt ned straks ved det første tegn til, at kampen var forestående, og i al den tid havde de været overladt til sig selv

uden andet lys end en lygte, der hang ned fra en af dæksbjælkerne, og de havde stadig haft kamptumlen og de såredes stønnen for øre uden et øjeblik at ane, om lykken var med eller mod os.

De to damer sad tæt sammenslyngede på en skibskiste med hinanden i hånden, og kammerpigen var krøbet sammen i et hjørne, næsten livløs af skræk.

Jeg ser endnu for mig miss Pamelas ansigt, da jeg kom krybende ned ad lejderen; det var hvidt som marmor, og øjnene stirrede forvildet frem under brynene.

Jeg følte den største medlidenhed med disse stakkels væsener, når jeg tænkte på, hvad de måtte have lidt, mens de opholdt sig på dette skrækkelige sted.

I samme øjeblik, de så mig, gav de sig til at skrige og klyngede sig tættere op ad hinanden. Da jeg nogle minutter senere kom til at kaste et blik ind i kahytsspejlet, undrede det mig ikke længere, at de var blevet slået af skræk, for mit ansigt og mine hænder var sværtede af krudtrøgen, min skjorte og vest var plettede af blod fra mit sår i hovedet, og omkring panden havde jeg bundet en blodig serviet, den gang jeg var kommet til mig selv efter min besvimelse. Men jeg havde hverken haft tid eller lejlighed til at tænke på mit udseende, for i en kamp som den, vi havde taget del i, har man ikke tid at tænke på sådanne bagateller.

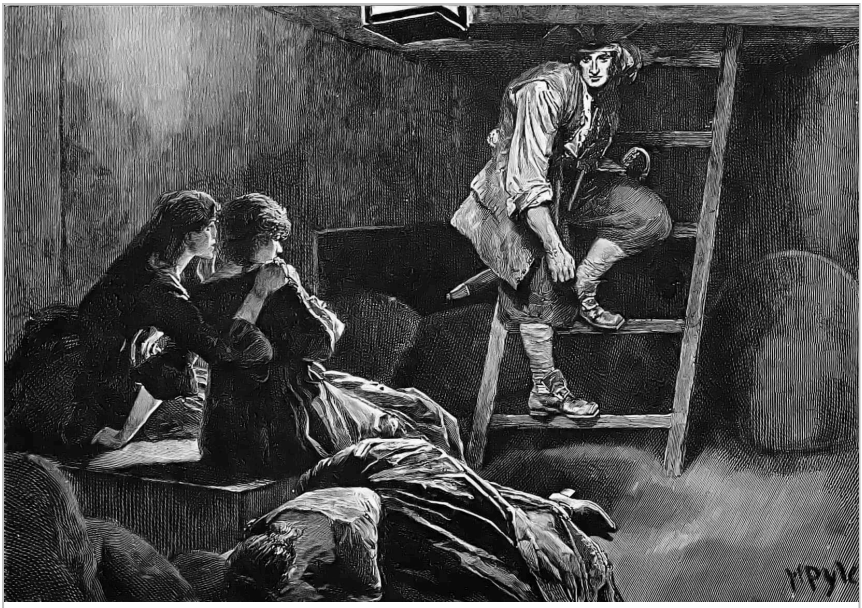

"I samme øjeblik, de så mig, gav de sig til at skrige og klyngede sig tættere op ad hinanden."

"Mine damer," sagde jeg i en beroligende tone, "vær ikke bange; det er mig, kaptajn Mackra."

Ved disse ord brast mrs. Evans i heftig gråd, med ansigtet begravet i sine hænder, mens miss Pamela stadig stirrede på mig med et åndsfraværende blik.

"Min Gud, er De såret?" råbte hun og pegede på mit hoved.

Jeg gjorde mig umage for at smile, trods den ængstelse, der opfyldte mig.

"Det er kun en skramme," sagde jeg, "og ikke noget at tale om. Men nu er der ikke tid til at tænke på den slags ubetydeligheder. Vi må skynde os at forlade skibet, for vi kan ikke forsvare os længere. Saml i Deres kahyt, hvad De behøver af småting; men skynd Dem, for det haster."

Jeg tror nok, at kammerpigen var dånet ved synet af mig, da jeg krøb ned ad trappen, for vi fandt hende ude af stand til at røre et lem; jeg tog hende så i mine arme og bar hende til den store kahyt, tæt fulgt af de andre. Der forlod jeg dem og gik op igen på dækket, hvor de var i færd med at bære de sårede op fra lazarettet.

Give til Gud, at jeg aldrig til mit livs sidste dag skal se et sådant syn igen. For et er at se en mand blive skudt i kampens hede, et andet at se sine skibskammerater hjælpeløse i en køje, tilsølede og badede i blod.

Vi var stødt på knap halvtreds yards fra kysten, så det kunne ikke tage lang tid at ro båden i land og tilbage til skibet. Desuagtet forekom det mig rettest at betro Paradisrosen til en, jeg kunne stole på, og som var mellem de første, der skulle i land. Bådsmanden skulle tage vare på damerne – det vigtigste hverv – og der blev derfor kun mr. White tilbage, som jeg mente at kunne have fuld tillid til.

Det var af vigtighed stadig at give det udseende af, at vi kæmpede videre, for hvis sørøverne troede, at vi havde overgivet os, ville de skyndsomst komme om bord; men alle de af vore folk, der kunne undværes ved kanonerne, var optaget af at hejse de sårede ned i storbåden under mr. Langelys ledelse.

Jeg tog så mr. White med mig ned i kahytten, hvor jeg åbnede det lille aflukke, jeg havde indrettet i bunden af min køje og tog skrinet med ædelstenen ud.

"Jeg står nu i begreb med at give Dem et bevis på den tillid, jeg nærer til Dem, mr. White," sagde jeg. "I dette skrin ligger en rubin, der er sine tre hundrede tusinde pund værd, og den betror jeg foreløbig i Deres varetægt. Når De når land, skal De

ikke vende tilbage med båden, men lade én af mandskabet, som De selv kan vælge, ro den tilbage. Skulle jeg miste livet, eller skulle sørøverne entre, før båden kommer, stoler jeg på, at De overleverer skrinet til Kompagniets agent i høvdingens by. Og nu, min herre, Gud være med Dem."

Mr. White ville til at svare; men jeg standsede ham og sagde, at han gjorde mig den største tjeneste ved at forlade skibet så hurtigt som muligt uden at spilde tiden med talemåder.

Vi forlod kahytten sammen, og lige uden for mødte vi kaptajn Leach, som jeg havde lagt mærke til i den sidste halve times tid uafbrudt havde holdt sig tæt op ad mig. Han kom lige imod os, uden så meget som at kaste et blik til skrinet, som mr. White bar.

"Jeg kommer fra miss Boon," sagde han. "Damerne er parat til at forlade skibet, og kammerpigen er stadig uden bevidsthed."

"Jeg kommer straks," svarede jeg, og idet jeg vendte mig om til mr. White, sagde jeg meget alvorligt: "Husk!"

Kaptajn Leach gik ikke med ind i den store kahyt, men ventede udenfor, og da jeg nogle minutter efter kom ud igen, var han forsvundet. Jeg traf damerne ventende i kahytten, hver med sin bylt, knyttet sammen i et tørklæde. Kammerpigen var stadig bevidstløs, og miss Pamela lå grædende på knæ ved siden af hende og gned hendes hænder og arme, mens mrs. Evans sad ved bordet med hænderne for ansigtet. Idet jeg trådte ind, rejste miss Pamela sig.

"Kaptajn," sagde hun, "mr. Leach lovede mig at underrette Dem om, at vi er parat."

"Det har han gjort, miss, og jeg kommer for at hjælpe Dem ned i båden."

Kammerpigen viste stadig ikke tegn til liv, så jeg blev nødt til igen at bære hende op på dækket.

Båden, der var under mr. Whites kommando, var allerede stødt fra, for det havde taget mig flere minutter at få hende bragt op. Med noget besvær fik vi dem alle ned i storbåden, som straks stødte fra og hurtigt forsvandt i krudtrøgen.

Vi bragte dernæst de af de sårede op, der var blevet værst tilredt i kampen, og lagde dem på dækket, for at vi kunne være parat til at hejse dem ned i bådene, så snart disse vendte tilbage.

Jeg havde imidlertid givet ordre til, at de af mandskabet, der ikke var beskæftiget med de sårede, skulle lade så mange af kanonerne som muligt og til bundstykkerne fæste lunter, der kunne brænde fra fem til ti minutter. På den måde kunne ilden holdes vedlige en stund, efter at vi havde forladt skibet, og vi håbede på, at sørøverne derved skulle afholdes så længe fra at entre skibet og opdage vor flugt.

Efter en halv snes minutters forløb vendte giggen tilbage uden mr. White, og understyrmanden, der havde kommandoen, sagde, at han var blevet tilbage i land med damerne, som jeg havde befalet ham. Den anden båd kom straks efter, og i en fart tog alle vi, der var blevet tilbage, plads i den og satte af; kanonskuddene drønede stadigt, efterhånden som lunterne brændte ud.

Således nåede vi da alle velbeholdent i land; men der var ingen tid at spilde, for ikke tre minutter efter, at den sidste båd var stødt fra, hørte vi råben og skrigen om bord på *Cassandra* og forstod, at sørøverne havde entret.

Det havde ikke taget mere end højst tyve minutter at gøre alt rede og forlade skibet. For den hurtighed og koldblodighed, hvormed alle mine ordrer blev udført midt i den mest overhængende fare, har jeg ikke ros nok både til officerer og mandskab. Kampen havde varet i fem timer, og i den tid havde vi set ni mand dræbt, hvoriblandt som ovenfor nævnt tredje styrmand, samt to og tyve sårede, af hvilke tre senere døde på øen.

Foruden de klæder og værdigenstande, mange havde bragt med sig i land, havde vi også forsynet os med musketter og pistoler, samt ammunition til omkring tolv skud for hver våbenfør mand.

Jeg må her indskyde, at jeg selv kun var utilstrækkeligt forsynet i den henseende, for jeg havde ikke alene glemt mit ur, der hang i kahytten, men var endog uden sko og strømper, som jeg havde taget af for bedre at være i stand til at svømme i land, hvis sørøverne skulle entre, mens båden var i land første gang. Lige til det sidste havde jeg været så optaget med at få de sårede i bådene, at jeg havde glemt at hente mine ejendele.

Ikke så snart var vi landet, før vi straks kastede os ind i det tætte krat, der strakte sig omtrent helt ned til strandbredden. Efter at have banet os vej et godt stykke ind gennem vildnisset, traf vi de andre, som ventede på os i en lille lysning ved foden af nogle palmetræer, omtrent to hundrede yards fra kysten. Det var da lige ved solnedgang, og der var næppe grund til at antage, at sørøverne ville begynde forfølgelsen den dag.

Mr. White befandt sig mellem passagererne, der havde samlet sig i en klynge. Men én manglede, og det var kaptajn Leach.

"Hvor er kaptajn Leach? Jeg kan ikke se ham," råbte jeg til mr. White.

Han stirrede åndsfraværende på mig, og jeg så, at han blev bleg som døden.

"Kom han da ikke i båden sammen med Dem?" spurgte han omsider med hæs stemme.

Ved disse ord påkom der mig en uforklarlig angst.

"Hvor er skrinet, jeg gav Dem?" råbte jeg.

Han svarede ikke.

"Hvor er skrinet, jeg gav Dem?" råbte jeg igen.

I stedet for at svare begyndte mr. White at famle i sin vestelomme og rakte mig pludselig en lap papir.

Jeg åbnede det og prøvede på at læse, men mine hænder rystede, så bogstaverne dansede for øjnene af mig.

Og dog, den dag i dag står hvert ord, hvert bogstav så tydeligt for mig, som om de var graveret ind i en metalplade.

Brevet var øjensynlig kradset ned i en fart og skrevet med en håndskrift så lig min, at havde jeg ikke vidst bedre, ville jeg aldrig være faldet på, at det var falskt.

Det lød sådan:

> "Mr. White! Jeg har taget anden bestemmelse med hensyn til skrinet. Vær så god at levere det til overbringeren, kaptajn Leach, der vil drage omsorg for, at det kommer mig i hænde. – *John Mackra*."

Mens jeg endnu stod og stirrede på brevet, var det, som om der pludselig faldt et slør fra mine øjne. Nu forstod jeg, at da kaptajn Leach for to nætter havde lusket sig bort fra skibet i en

kano, var han roet direkte over til sørøverne og havde slået en handel af med dem om denne fordømte Paradisrose, og da han den næste dag var gået om bord i *Greenwich* og ostenderen, så var det ikke for at skaffe sig en kahyt, men for at overtale dem til at ofre *Cassandra* for at redde deres egne usle skrog; og da han havde sendt mig ned til damerne i kahytten, så var det for imens at kunne øve sine kunster på styrmanden, og endelig at han havde gemt dette forfalskede brev hos sig, for at kunne have det parat, når lejligheden tilbød sig.

Så faldt mine tanker på mine dræbte og sårede skibskammerater, på skib og ladning, der var gået tabt, på alle disse stakkels folk, kastet op på en vild og øde kyst uden mindste udsigt til hjælp og på ædelstenen, der var narret mig ud af hænderne, og det efter alle de lidelser og alt det blod, den havde kostet.

Jeg følte en susen for mine øren, alt svimlede for mig, det var, som jeg hylledes ind i en tæt, sort sky; jeg vaklede et øjeblik og faldt så bevidstløs om.

Kapitel 10

Efter min besvimelse, der både skyldtes sårfeber og blodtab, fulgte en tid, hvor alt forekom mig som en forvirret drøm. Jeg erindrer svagt en lang, trættende rejse; men alt andet var i den grad blandet med febersyner, at jeg ikke kan sige, om den varede timer, dage eller uger. Derimod foresvæver der mig noget om en hård briks, som jeg kastede mig frem og tilbage på, et dunkelt og stille rum og folk, der gik og kom og talte med hviskende stemme.

Så en morgen vågnede jeg som af en dyb søvn, og jeg mærkede, at feberen havde forladt mig, men at jeg var frygtelig afkræftet.

Klokken må have været mellem fire og seks om morgenen, da jeg vågnede; for en måtte, der hang foran døren, var trukket til side, og en kold og forfriskende luftning strøg ind igennem lerhytten. Jeg lå længe og stirrede gennem døråbningen, der var lige overfor mit leje, ud på et bakket og sandet landskab, der i dalstrøgene var dækket af en rig og yppig vegetation; langt ude i det fjerne tegnede en stribe af oceanet sig som en lys tråd mod den mørke himmel.

Jeg gjorde mig ikke nogen som helst tanke om, hvor jeg befandt mig, men lå ganske stille hen med en følelse af fred og velvære.

Ved at dreje hovedet lidt, fik jeg øje på mr. White, der sad ved siden af mit leje. Han lagde ikke mærke til, at jeg havde set ham, men sad optaget af at læse i sin bibel, for han var en ung mand af et alvorligt og dybttænkende gemyt.

"Mr. White!" sagde jeg. Jeg talte med sagte stemme; men han fo'r sammen som ved et tordenskrald.

Han skyndte sig hen til mig og lagde hånden på min pande.

"Ja," sagde jeg og forsøgte at smile, "feberen er gået bort; men sig mig, hvor er jeg?"

"De er i sikkerhed i høvdingens by. Men nu løber jeg hen til sårlægen og underretter ham om den bedring, der er indtrådt."

Et øjeblik efter var mr. Grenacre, sårlægen, hos mig.

Han fortalte, at alle var nået velbeholdne til høvdingens by, og at jeg kunne være ganske rolig, både hvad passagerer og mandskab angik, men nu måtte jeg ikke tale mere; jeg skulle fremfor alt se at falde til ro, da hvile var det, jeg trængte mest til i min nuværende tilstand.

Jeg følte også kun ringe lyst til at være ulydig mod hans ordrer, lukkede øjnene og faldt hurtigt i en forfriskende søvn, som jeg først vågnede af ved solnedgang.

Mr. White sad stadig ved siden af sengen. Så snart han så, at jeg var vågen, ville han igen skynde sig hen at hente sårlægen, men jeg standsede ham.

"Bliv, mr. White," sagde jeg, "jeg vil gerne have nogen besked om, hvad der er hændt. Hvor længe har jeg ligget i denne tilstand?"

"Omtrent seks dage, kaptajn," sagde han. Og med skælvende og næppe hørlig stemme vedblev han: "Ak, kaptajn Mackra, kan De tilgive mig den ulykke, jeg har forvoldt Dem?"

"Hvorfor det?" svarede jeg, "jeg har intet at tilgive, og De har heller ikke begået noget, der kræver tilgivelse. Hvad De har gjort, var jo i en god mening, og jeg kan ikke bebrejde Dem, at De lod Dem narre af en så snedig og udspekuleret skurk som

kaptajn Leach. Men sig mig nu, er der noget nyt angående piraterne?"

Hertil svarede han, at de stadig lå for anker på østkysten af øen for at reparere den skade, vi havde forvoldt dem, at de var blevet så rasende over den blodige kamp, der havde kostet dem så meget, at de havde udsat en belønning af to tusind pund på mit hoved, men at høvdingen på øen havde tilbudt os sin beskyttelse, hvis sørøverne skulle få i sinde at angribe os. De stod, havde han fået at vide, under anførsel af en vis Edward England, en fyr, der vistnok nød en uhyre anseelse mellem den slags kæltringer.

For at den store belønning ikke skulle friste nogen af de indfødte til at forråde mig, var det rygte alle vegne blevet udspredt, at jeg var faldet i den sidste træfning.

Efter at mr. White havde berettet mig alt dette så kortfattet som muligt, hentede han igen sårlægen, der var meget tilfreds med min tilstand og mente, at jeg nu var udenfor al fare.

Da jeg havde spist min aftensmad, en kraftig og velsmagende kødsuppe, følte jeg mig så oplivet, at jeg var i stand til at tage mod nogle få bekendte, som særligt gerne ville tale med mig.

Den, der kom først af alle, var min gamle bekendt, mr. Longways, Kompagniets agent, og med ham kom en høj, indfødt høvding, så lys i huden, at han mere lignede en malaj end en afrikansk neger; det var selve høvdingen, kong Coffee. Han blev ledsaget af en tolk fra Mozambique, for kongen kunne ikke tale et ord engelsk – kun nogle få hollandske brokker, som han havde samlet op hos handelsmændene langs kysten. Efter dem kom de to damer i følge med mr. Langely, der nu var så

vidt restitueret, at han kunne være oven senge; dog bar han stadig armen i bind.

Da mrs. Evans så mig, brast hun i gråd; men miss Pamela gik lige hen til mig, greb min hånd og satte den til sine læber, skønt jeg gjorde mit bedste for at forhindre det.

"Kaptajn Mackra," sagde hun, "i hvilken gæld står vi ikke alle til Dem, vor brave beskytter, der har ført os frelst gennem de skrækkeligste farer!"

"Nej, miss," sagde jeg hurtigt – for jeg holdt ikke af, at hun ydede mig en ros, jeg ikke havde fortjent, da det jo ikke var mig, der havde bragt dem i sikkerhed –, "den, De bør takke, er frem for alt Gud og dernæst mr. Langely, der, skønt selv såret, så vidt jeg har hørt, var den, der førte os alle gennem vildnisset hertil."

Derefter henvendte kong Coffee sig til mig gennem tolken og udtalte sine bedste ønsker om fortsat bedring. Han forsikrede, at så længe vi blev her, skulle han yde os beskyttelse mod vore fjender.

Lidt efter trak alle de besøgende sig tilbage, undtagen mr. Longways, som med lægens tilladelse blev for at tale nogle ord med mig. Jeg lagde for første gang mærke til, hvor sørgeligt forandret hans udseende var; den selvtilfredse mine var forsvundet og havde givet plads for et udtryk af bekymring.

Så snart han havde forvisset sig om, at der ikke var andre tilhørere, begyndte han uden omsvøb at tale om Paradisrosen, som mr. White havde underrettet ham om, var gået tabt, og han gav mig en fremstilling af de nærmere omstændigheder, sagen vedrørende.

Tabet, sagde han, betød ruin for ham, der ikke kunne sige et eneste ord til forsvar uden pr. brev, mens jeg kunne forklare

Kompagniet sagen på min måde, når jeg kom hjem, så det selvfølgelig var ham, der fik hele skylden lagt på sig. Men han havde dog den opfattelse, at selv om jeg havde alle fordelene på min side, ville jeg have vanskeligt nok ved at klare for mig, for tabet af tre hundrede tusinde pund foruden skib og ladning var jo ikke småting, som Kompagniet ville glide let hen over.

Jeg kunne vanskeligt bare mig for at smile ad hans opfattelse, for det var ret betegnende for mr. Longways, at han straks var parat til at tro, at jeg havde til hensigt at volde hans ruin for at redde mig selv.

"Mr. Longways," sagde jeg, "jeg ved ikke, hvordan De ville bære Dem ad i mit sted, men De kan tro mit ord, at hvis jeg bliver nødt til at afgive en så sørgelig rapport som denne til Kompagniet, så sker det, uden at jeg lægger nogen som helst noget til last, hverken Dem eller mig eller nogen anden, men jeg beretter simpelthen sandheden, og lader dem så selv dømme i sagen efter eget skøn."

"Ja, der har vi det netop. Bliver Kompagniet underrettet om, at jeg har betroet en så vigtig hemmelighed til kaptajn Leach, så kan det vist vare længe, før jeg igen får en plads, hvor jeg kan sidde så lunt og godt som her."

"Det gør mig overordentlig ondt for Dem," sagde jeg alvorligt, "men det er selvfølgelig en sag, De selv må svare for. Men hvis det kan trøste Dem, så må De dog vide, at det ikke er min agt at forlade dette sted uden at gøre et forsøg på at få tilbage, hvad jeg har mistet."

"Hvad behager, kaptajn Mackra, er det Deres mening at sige, at De vil prøve på at få fat i Paradisrosen igen? Og hvordan har De tænkt Dem det, om jeg må spørge?"

"Vær så god, spørg bare væk," sagde jeg med et smil, "men om jeg vil svare Dem, bliver en anden sag."

På et punkt havde jeg allerede taget min beslutning, så snart mr. White havde ladet mig vide, hvem den sørøverkaptajn var, i hvis hænder *Cassandra* var faldet, og det var at gå om bord i skibet og tale med kaptajn Edward England selv.

Jeg havde kendt ham, før han valgte sin nuværende lave levevej, dengang da han endnu var første styrmand på *Lady Alice*.

Jeg var den gang med kaptajn Wraxel i Vestindien og havde mødt England i Kingston på øen Jamaica, og han syntes ved den lejlighed at have fattet en vis godhed for mig, som jeg dog ikke kan sige, jeg gengældte. Jeg kendte ham som en vild og hensynsløs krabat, men egentlig hverken ond eller grusom. Selv i betragtning af det nederdrægtige liv, han havde ført siden, og som naturligvis måtte have forandret hans karakter til det værre, mente jeg dog ikke, at jeg udsatte mig for stor fare, hvis jeg blot kunne få frit lejde af ham til at besøge ham på hans skib.

Hvad ædelstenen angik, antog jeg næppe, at kaptajn Leach ville afsløre sin hemmelighed uden at blive tvunget til det; hvis han derfor stadig gemte den hos sig, mente jeg, at der dog måske var håb om ved et eller andet fif at få den narret fra ham igen. Og så skulle han nok tie stille af frygt for, at sørøverne skulle straffe ham, fordi han havde holdt juvelen skjult for dem.

Men selv om jeg, ligesom mr. Longways, var klar over, at det var af største vigtighed for både hans og min fremtid, at Paradisrosen blev skaffet til veje igen, så ville jeg dog først og fremmest vove mit liv for at finde en udvej til, at vi alle kunne

komme bort fra øen; i særdeleshed kvinderne gik jo i en stadig fare for banditterne, der tørstede efter hævn for den modstand, de havde mødt fra *Cassandra*. Jeg anså det derfor for bedst at gå faren i møde og opsøge kaptajnen, for jeg håbede at kunne overtale ham til at lade os undslippe, ja måske oven i købet til selv at give os midlerne i hænde. I hvert tilfælde kunne vovestykket kun bringe os fordel, for skulle også jeg miste livet, ville de måske så få deres hævntørst slukket, da det jo var mig, de mente, der var hovedårsagen til deres modgang i træfningen.

Før jeg vovede mig om bord i sørøverfartøjet, anså jeg det nødvendigt at skrive et brev til kaptajnen, og jeg var heller ikke et øjeblik i tvivl om, i hvem jeg skulle finde en pålidelig overbringer. Almindelig retfærdigshedsfølelse udpegede mig straks mr. White som den eneste, der kunne være tale om.

Jeg sendte derfor bud efter ham og lod ham vide, at det var min agt at sætte mig i forbindelse med sørøverkaptajnen, og at jeg, ved at overlade ham sendelsen, gav ham en god lejlighed til at genvinde sin selvagtelse. Og aldrig har jeg set en taknemmeligere mand end mr. White; flere gange søgte han at tale, og da han endelig kom til orde, kunne han kun fremstamme en simpel tak.

Med sårlægens tilladelse skrev jeg et brev, og selvsamme aften gav mr. White sig på vej uden anden ledsagelse end to indfødte førere. Jeg har en kopi af brevet, der lød således:

Til kaptajn Edward England!

Dette brev skriver jeg Dem til i den beklageligste tilstand. Vi har forsvaret os selv, vort skib og dem,

der står under vor beskyttelse, da De ved alle de midler, der stod til Deres rådighed, søgte at hidføre vor ødelæggelse, og nu finder vi os i den sørgelige nødvendighed at skulle bønfalde om hjælp netop hos dem, der nylig efterstræbte vort liv. Vi skulle endda ikke henvende os til Dem, hvis det ikke var for tre stakkels, hjælpeløse kvinder, hvis liv dagligt er udsat for fare, og som sikkert, hvis der ikke ydes dem hjælp, må gå til grunde i dette vilde land.

Min herre, jeg ved, at De af naturen er vild og heftig; men jeg har aldrig anset Dem for grusom, og det giver mig mod til at henvende mig til Dem om hjælp for de tre stakkels kvinder.

Jeg beder Dem indstændigt om ikke at afslå min bøn i et øjebliks ophidselse, og jeg vil tillade mig selv at komme om bord i Deres fartøj og tale personlig med Dem. Jeg ved, at min værste fjende opholder sig hos Dem, en mand, der har gjort mig al den skade, han kunne, og som sikkert vil lægge planer mod mit liv; jeg mener kaptajn Leach, for nylig en af mine passagerer, som jeg har mistænkt for i ledtog med andre at have forrådt os. Men skønt jeg har al grund til at tro, at han vil stræbe mig efter livet, så er jeg dog villig til at betro det i Deres hænder, når De vil love mig, at jeg kan komme og gå i sikkerhed.

Min herre, jeg bønfalder Dem endnu en gang at tilstå mig denne samtale, for at jeg kan tale de

svages og hjælpeløses sag

og forbliver Deres ærbødige tjener

John Mackra."

Kapitel 11

Mr. White havde ikke været borte mere end to dage, da han vendte tilbage med følgende brev fra sørøverkaptajnen:

> *"Til kaptajn John Mackra,*
> tidligere af *Cassandra*!
>
> Min herre, hvis De har i sinde at komme herover og risikere Deres liv og lemmer, så for mig ingen alarm. Men jeg siger Dem, at det er en værre samling halunker, jeg har under mig, og de bryder sig Fanden om mine ordrer. Lige meget, er De ikke bange for at komme om bord og sludre med mig om sagerne, skal jeg gøre, hvad jeg kan, for at De ikke skal komme noget til. Men vil De lyde mit råd, så bliv, hvor De er, og lad sagerne gå deres skæve gang, for det kan nu ikke nytte at splejse en rådden ende tovværk, som man siger. At De er i fedtefadet, kan De takke Dem selv for og ikke mig.
>
> *Edward England."*

Jeg kan ikke sige, at jeg var overdrevent tilfreds med denne epistel, for den viste mig klart, hvor lidt kommando kaptajn England havde over de skurke, han havde under sig. Det forandrede dog ikke min beslutning at vove mig om bord og tale med ham, så meget mere som jeg følte mig overbevist om, at sørøverne ikke var slet så hidsige efter mit blod, som de før havde været.

En ting var absolut nødvendig, det var at forlade høvdingens by uden at betro mine planer til nogen som helst, og uden at nogen anede min afrejse, for jeg vidste godt, at der ikke var en af mine officerer, som ikke ville sætte himmel og jord i bevægelse for at få mig fra mit forehavende, selv om de skulle finde det nødvendigt at bruge magt.

Det var om aftenen på den ottende dag efter kampen, at mr. White kom tilbage med kaptajn Englands brev, og jeg besluttede, at jeg selv samme nat ville tage af sted og begynde mit forehavende, som unægtelig måtte forekomme enhver, der så nøgternt på sagen, som ikke stort bedre end galmandsværk. Og det var heller ikke, fordi jeg ikke selv fuldt ud indså, hvad det var, jeg indlod mig på, men vor stilling var i sig selv så fortvivlet, at jeg måtte gøre dette forsøg på at frelse os, fordi jeg ikke øjnede nogen anden udvej. Jeg besluttede altså at give mig på vej samme aften, da der intet var at vinde ved at forhale sagen. Vejen, jeg skulle følge, gik langs strandkanten; der var intet valg, for vel var den mindst 5 mil længere, men ved lavvande var det faste sand som en landevej at gå på.

Samme aften skrev jeg et længere brev til mr. Langely, hvori jeg gav ham en udførlig beskrivelse af mine planer, samt nøjagtige instruktioner om, hvordan han skulle forholde sig, hvis jeg ikke vendte tilbage. Jeg skrev også mit testamente og ordnede så vidt muligt alle mine sager, hvilket tiden gik med indtil midnat.

Det eneste lys, jeg havde, var fra en smule væge stukket ned i en kande olie, og jeg måtte endda skygge for den, for at ingen skulle få mistanke om, hvad jeg havde for.

Klokken var omtrent to, da jeg trådte ud af hytten. Stjernerne blinkede på den mørke himmel, og natten var fuld af hemmelighedsfulde lyde. Jeg tog uden betænkning vejen langs strandbredden og fulgte den i retning mod nord, hvor jeg vidste, at bugten lå omme bag næsset i en afstand af omtrent ti mil fra høvdingens by. Jeg havde kun været to gange oven senge, siden feberen forlod mig, og jeg følte mig langt svagere, end jeg havde tænkt, så jeg måtte sætte sig ned mange gange under vejs for at hvile. Jeg havde alligevel tilbagelagt henved en halv snes mil af min rejse, da klokken var seks om morgenen, men følte mig da så svag, at jeg ikke kunne slæbe mig længere frem, men måtte sætte mig ned i skyggen af en busk for at hvile ud. Jeg omtaler disse ting for at gøre begribeligt, hvorfor min rejse trak ud i næsten to hele dage; for det var først langt ud på eftermiddagen den næste dag, at jeg fik øje på en båd, der var trukket op på strandbredden, og jeg var straks på det rene med, at den tilhørte et selskab af sørøvere, der var inde i krattet for at jage eller søge efter proviant.

Jeg havde ikke smagt en mundfuld mad hele dagen, for jeg troede ikke, at rejsen ville vare så længe, og jeg ville ikke bebyrde mig med mere end nødvendigt. Jeg blev helt glad ved at se båden, for ikke alene var jeg træt, men solen havde brændt vabler på mine nøgne fødder, så hvert et skridt smertede mig.

I det samme jeg nærmede mig, sprang to fyre, der havde ligget i skygge af båden på den anden side, op og råbte mig an.

"Hvem er du?" spurgte den ene, en høj, sortskægget fyr med et smudsigt, gult tørklæde knyttet om hovedet, et pjaltet skærf om livet, et par pistoler stukket i et læderbælte og en åbentstående skjorte, der viste det hårrige bryst.

"Jeg er kaptajn John Mackra," sagde jeg og satte mig ned på rælingen af båden, for jeg kunne knap holde mig oprejst.

"Jeg er kaptajn John Mackra ..."

"Du er Fanden, er du," sagde han og gloede på mig fra top til tå, som om jeg var et eller andet mærkeligt dyr, han aldrig havde set før. Uden at ytre et ord mere, satte han fingrene for munden og udstødte en lang, skarp fløjten.

Jeg hørte en bragende støj inde fra buskadset, og pludselig styrtede en seks-otte store, skæggede og snavsede kæltringer ud af krattet og ned mod båden.

"Det er kaptajn Mackra," sagde den ene af de to sørøvere, som endnu ikke havde talt, en ung fyr på knap en snes år.

Øjensynlig var flere af de nysankomne mere eller mindre drukne. En af dem ville absolut have, at jeg skulle slås ihjel med det samme, og jeg tror virkelig, at han, til trods for de andre, havde udført sit forsæt, hvis ikke en af dem uden videre snak

havde slået ham til jorden med en åre, så jeg troede, at han havde fået sin bekomst med det samme.

De bandt mig så på hænder og fødder, og vi blev begge smidt hen på en af agtertofterne, som om vi ikke havde været andet end en rulle gammelt tovværk; derefter stødte de fra og roede ud mod mit gamle skib *Cassandra*, der lå halvanden mil fra land.

Båden var næppe kommet på siden, før det fo'r som en løbeild fra for til agter, at det var mig, de havde med. De hejsede mig op på dækket og lagde mig lige bag stormasten, hvor der snart var en hel flok forsamlet om mig; nogle hånede mig, andre udstødte trusler og forbandelser.

Også her var de fleste påvirkede af spiritus, en omstændighed, der nær havde kostet mig livet.

En sværlemmet fyr med et frygteligt ar tværs over ansigtet gav mig et spark mellem ribbenene, så jeg troede, min sidste time var kommet, og det uden anden grund, end at han var drukken og ondsindet. Et par af de andre råbte til ham, at han ikke måtte slå mig ihjel endnu, men hans eneste svar var endnu et spark, rettet efter mit hoved, hvilket jeg dog i tide parerede med armen, så det ikke gjorde mig synderlig skade. Han trak foden tilbage til et nyt spark, men i samme nu kom en kofilnagle susende gennem luften og ramte fyren på kæbebenet, så han styrtede om på dækket som ramt af et lyn.

Jeg drejede hovedet og så, at slaget kom fra kaptajn England.

"Hør nu her," sagde han, "la' os være fri for de narrestreger. Han er kommet om bord af egen fri vilje, og skal han slås ihjel, skal det ske lovformeligt, og han skal først ha' sin dom."

Der blev et øjebliks stilhed, for kaptajn England havde trukket et par pistoler frem og holdt dem spændt, én i hver

hånd.

Men nu trådte der en fyr frem, og det tydeligt nok en, der havde et stort ord at sige, for hans klæder var af kostbart stof, og han havde en guldkæde med et kors om halsen og guldringe i ørene.

"Hør nu, kaptajn England," sagde han, "lad mig sige dig et par ord så gode som ti. Dine næver sidder lovligt løse på skaftet, og det passer nu ikke os glade svende. Tror du, at du er konge eller kejser, og at vi er niggerslaver, som du kan sparke omkring med, som du selv synes?"

Jeg havde ventet, at kaptajn England havde skudt fyren ned på stedet, men hans hænder blev, hvor de var, og de andres knurren sagde mig tydeligt, at taleren havde flertallet med sig.

"Og hør nu," sagde han mere dristigt, "er det ikke os selv, der har valgt dig til vor kaptajn? Og her knalder du kofilnagler i hovedet på os, som om vi alle sammen her om bord var det bare skidt. Og hvorfor? Bare fordi der er én af os, der giver denne hersens fine kavaler et uskyldigt spark for alle de flinke fyre, han har sendt til Helvede for nogle dage siden. Næ, jeg siger, la' ham dingle under rånokken!" – og uden at tage øjnene fra kaptajnen gav han mig et skrækkeligt spark i siden.

Skønt jeg hørte hvert et ord, der blev sagt, havde jeg kun en utydelig opfattelse af, hvad der passerede rundt om mig, for jeg var så svag og lidende, at mine begreber var forvirrede, og smerten af de to spark, jeg havde fået i siden, havde næsten bragt mig fra bevidstheden. Jeg lå derfor med lukkede øjne og med en følelse af, at døden var nær. Der fulgte et øjebliks tavshed – hvor længe kan jeg ikke sige med sikkerhed. Så hørte

jeg kaptajn England tale; det var for mig, som kom ordene langvejs fra.

"Gid fanden havde dig, Burke, hvad rager den fyr mig, vil du have hans liv, så tag det", og jeg forstod, at han drejede sig rundt på hælen og gik bort.

Kapitel 12

Jeg kunne forstå, at nu hang mit liv i en tråd, for sørøverne var så opsatte på min øjeblikkelige død, at de straks gjorde et reb klart for at hænge mig med det samme.

Men skønt jeg havde al grund til at tro, at selve det næste øjeblik ville være mit sidste på denne jord, følte jeg dog ingen egentlig dødsangst, og i min halvbesvimede tilstand var det hele for mig som en drøm, og jeg hverken så eller hørte synderlig klart de forberedelser, de gjorde til min død, og blev således nådigt sparet for den lidelse.

Men Gud i sin miskundhed havde besluttet det ganske anderledes, end hvad der var disse ondsindede menneskers hensigt, for pludselig var der en, der trængte sig frem og vrælede med hæs stemme:

"Hvor er John Mackra? Hvor er han, siger jeg? Væk med jer, og lad mig komme hen og se ham."

Jeg vendte hovedet i den retning, stemmen kom fra og så som i en drøm en stor, hulkindet mand med et plaster over det ene øje og en krykke under venstre arm. I højre hånd holdt han en lang, spids kniv, hvormed han prikkede dem, der stod ham i vejen, så at de tumlede mellem hinanden for at komme væk – et par af dem bandende og sværgende, men resten grinende, som om det var en rigtig vellykket spøg.

Da de, der var rundt om ham, havde trukket sig til side, kunne jeg se ham mere tydeligt. Hans venstre ben var skåret af lige under knæet, han var leddeløs og hæslig og havde et af de værste galgenfysiognomier, det nogen sinde er faldet i mit lod

at kaste mine øjne på. Det var tydeligt at se, at han havde en høj stjerne mellem dem, for de gjorde plads for ham og tog mod hans forbandelser og de knubs, han uddelte til højre og venstre, uden så meget som at kny eller sætte sig til modværge. Selv den fyr, der lige før havde talt så dristigt op i kaptajnens ansigt, og som jeg senere fik at vide, var anfører for "lorderne," dvs. dem, der stod i højst anseelse om bord – veg til side, da den uhyggelige krøbling kom hen og lænede sig over mig.

"Hvad Fanden, er det John Mackra!" sagde han, "så har vi to et gammelt regnskab at gøre op sammen."

Han vendte mig om med krykken, så mit ansigt lå nedad, og jeg mærkede, at rebene, der bandt mine hænder, løsnedes, hvorefter de, der bandt mine fødder, blev skåret over, og jeg var fri.

"Rejs dig op," sagde fyren, og med en kraftanstrengelse kom jeg på benene; men alt løb rundt for mig endnu; himlen, havet og ansigterne omkring mig viste sig for mit blik som et udvisket og forvrænget billede. Da svimmelheden havde fortaget sig noget, hørte jeg den enbenedes stemme: "Hvad, kender du mig ikke?" og han stak sit ansigt tæt op til mit, så jeg kunne mærke hans spiritusånde.

"Nej," sagde jeg, da jeg var kommet så meget til mig selv, at jeg kunne tale, "jeg erindrer Dem ikke."

"Hvad? Kan du da ikke huske Jimmy Ward, kokken om bord på *Pembroke Castle*, ham som du reddede ud af kløerne på fem drukne, spanske tyveknægte ovre i Honduras? Kan du heller ikke huske, at de havde fået mig ned under bordet og stak til mig med deres forbandede lange knive og svor på, at de ville

sprætte maven op på mig? Havde det ikke været for dig, så havde det været ude med Jimmy Ward!"

Han ventede på svar, men jeg kunne stadig intet finde.

"Nå," vedblev han, "det er nu også lige meget; selv om du har glemt det, så har jeg ikke. Du har hjulpet mig, nu skal jeg give dig en håndsrækning, selv om jeg skal bløde for det."

Men nu kom den fyr hen, der havde talt så dristigt til kaptajn England.

"Nå, nå, Jimmy," sagde han, "en spøg er en spøg, og jeg kan grine lige så højt som nogen, hvis den er god. Men den mand, der har gjort os mere skade end nogen anden, siden *Eagle* og vi var i totterne på hinanden."

"Hæng ham op! Op med ham!" råbte de rundt om, og jeg tror virkelig, at sagerne var gået mig imod, hvis det ikke havde været for kaptajn England, som hele tiden må have holdt sig i nærheden, og som nu kom krøblingen til hjælp.

Ved at skænde og true og tale godt lykkedes det dem virkelig i forening at få mig slæbt med til kaptajnens kahyt; de holdt sig en på hver side af mig, og hele banden fulgte os lige i hælene; men de kom dog ikke længere end til døren, der blev slået i for næsen af dem.

"Puh! det kneb," sagde England, da vi var kommet godt og vel indenfor og havde taget plads, "men det kan De takke Dem selv for, for havde De lydt mit råd, så var De blevet, hvor De var, og havde ladet tingene gå deres egen skæve gang. Og selv nu ved jeg ikke, om vi kan hjælpe Dem bort, for Tom Burke tørster efter Deres blod og giver ikke fred, før han får det."

"Han skal nok få'et," sagde Ward, "for han er ikke den mand, der gi'r slip på, hvad han har slået kloen i."

"Har De fået noget at spise?" spurgte England pludselig.

"Ikke siden klokken fem i morges," svarede jeg.

"Nå, ja, mad skal De jo have, enten De bliver hængt eller ej!"

Fra et aflukke hentede han nogle biscuits og en karaffel med den selv samme portvin, som jeg havde trakteret mr. Longways med, da han kom om bord med Paradisrosen.

Og jeg har såmænd aldrig nydt et måltid, der smagte mig bedre end dette, for jeg var halvdød af sult.

En tidlang var der ingen, der talte, og kaptajn England gik frem og tilbage i kahytten med hænderne på ryggen.

Imens sad jeg og så mig om, og med et var det, som om hjertet sad mig i halsen, for henne i en krog fik jeg øje på – – jernskrinet, smidt mellem en hel del skrammel.

Jeg havde gennemgået så mange farer, og min forstand havde været så omtåget, at jeg ganske havde glemt, hvorfor jeg egentlig var kommet. Men ved synet af skrinet strømmede pludselig alle erindringer ind på mig, og for første gang slog det mig, at jeg endnu ikke havde set ham, der havde forrådt mig.

"Hvor er kaptajn Leach?" spurgte jeg England.

Han standsede brat og betragte mig med et eget udtryk, som jeg den gang ikke kunne forklare mig.

"Han blev skudt ved et tilfælde i det øjeblik, vi entrede fartøjet, lige som De havde forladt det."

Jeg sad længe tavs uden at kunne få et ord frem, for af alt, hvad jeg havde forestillet mig, var det dog det, der lå min tanke fjernest. Jeg sad og stirrede på sørøverkaptajnen, som igen stirrede på mig og mødte mit blik med et smil. Jeg havde jo haft tilstrækkelige beviser for, at det var ham, der havde stjålet ædelstenen, men var det muligt, at jeg havde gjort ham uret ved

at mistænke ham for at have forrådt os til sørøverne, og at han blot ikke havde fået tid til at slippe bort, men var truffet i live af sørøverne, som så havde dræbt ham, som det er skik og brug hos dem ved sådanne lejligheder?

"Forklar mig," sagde jeg omsider, "var det da ikke ved kaptajn Leachs forræderi, at vi blev forrådt til Dem?"

"Jeg skal svare Dem ganske ærligt, at havde jeg ikke truffet visse aftaler med kaptajn Leach, havde jeg aldrig vovet mig ind i havnen, lige i næsen på tre armerede fartøjer."

Altså tog jeg dog ikke fejl, men jeg turde ikke stille flere spørgsmål af frygt for at vække sørøvernes mistanke, for efter skrinets udseende at dømme, var det aldeles ubeskadiget og rimeligvis betragtet som ganske værdiløst og kastet hen mellem det andet skrammel. Der var altså al grund til at tro, at kaptajn Leach ikke havde forrådt, hvor Paradisrosen befandt sig, men havde bevaret hemmeligheden for selv at drage fordel af den, når lejligheden tilbød sig. Lykkedes det mig blot på en eller anden måde at få undersøgt skrinet, kunne jeg i en fart afgøre, om låsen havde været brudt op eller ej, hvilket efter min opfattelse var ensbetydende med, om rubinen var stjålet eller stadig var uopdaget.

Så tog Ward ordet.

"Hvordan er det egentlig gået til, at De sådan er kommet i fedtefadet?" spurgte han.

Jeg forklarede ham så kortfattet og ligefremt som muligt, hvad hovedgrunden havde været med mit besøg, at jeg havde næret håb om at skaffe mig frit lejde for mine passagerer og mit skibsmandskab og om muligt også at få overladt midler, som

kunne sætte os i stand til at forandre vort nuværende opholdssted med et, hvor vi var mindre udsat for farer.

Begge lyttede til, hvad jeg sagde uden at mæle et ord, og da jeg var færdig, pustede Ward munden op på en højst pudsig måde og udstødte en lang, dæmpet fløjten, mens han gloede på mig med sit ene øje, så rundt som en tekop.

"Og vil De fortælle mig, at De, en syg mand, er trasket stive ti mil bare for at give Dem selv i hænderne på en hoben blodhunde som os?"

"Ja, hvad," svarede jeg, "ti mil er da ikke så langt, at det er noget at gøre væsen af."

"Fanden i vold med de ti mil, men sæt nu, at de havde skudt Dem ned i samme øjeblik, De gav Dem til kende?"

"Ja, men de skød mig jo ikke ned."

"Men vi har ikke set enden på legen endnu," sagde kaptajn England.

"Mit liv råder hverken andre eller jeg selv for."

Ward så først hen til England, så til mig på sin pudsige måde.

"Jeg vil la' mig hænge, om jeg er med," sagde han.

Ved disse ord brast England i en skraldende latter.

"Lige meget, det ville både være synd og skam, om en så modig mand skulle af med livet," sagde han. "Hvad siger du, Ward?"

"Det siger, at jeg er enig," sagde Ward og slog med sin knyttede hånd i bordet. "Og ved den levende, han ska' få, hva' han be'r om, naturligvis med måde, og det til trods for Burke, om han så var Djævelen selv!"

"Kom med, Ward!" sagde England, "lad os gå ud og hente Burke og se, om vi ikke kan drikke ham i godt humør."

Med disse ord forlod begge kahytten og lukkede døren af efter sig. De var knap kommet udenfor, før jeg sprang hen, hvor skrinet lå, snappede det og gav mig til at undersøge det på det ivrigste. Det var stadig lukket af, og jeg kunne i det hele ikke se, at der var ringeste mærke af vold på det. Men jeg havde kun kort tid at undersøge det i, for det varede kun et øjeblik, før jeg hørte fodtrin udenfor, så jeg skyndte mig at lægge skrinet tilbage og tog plads igen med en mine så rolig som muligt.

I det samme hørtes stemmer ved døren, og jeg forstod, at det var kaptajn England og krøblingen, der forsøgte at overtale Burke til at komme med ind i kahytten, hvad han syntes at være højst uvillig til. En tid lang holdt de døren på klem, og jeg kunne høre Burke sværge og bande ganske voldsomt og kalde Himlen til vidne på, at han ikke skulle give slip på mig, før han havde taget mit liv. Imens havde de andre travlt med at tale godt for ham og søge at bringe ham til fornuft.

Nej, han ville ikke med ind og drikke et glas grog, hvis det var meningen, men han ville have mit liv; det var, hvad han ville, og han var ikke til sinds at lade sig sludre fra det med smukke talemåder. Lidt efter kom de så alle tre ind og satte sig ved bordet, uden at Burke så meget som så til den side, hvor jeg sad.

Kaptajn England hentede nu en flaske jamaicarom og satte den på bordet, og alle tre blandede sig et glas grog. Burke stak tre-fire glas ud, uden at det i mindste måde syntes at sætte ham i bedre humør. Krøblingen holdt trit med ham, hvad der gjorde mig angst, for når den slags tøjlesløse banditter bliver påvirkede af spiritus, så er det rødt eller sort, om det nu morer dem mest at tage livet af en mand eller kærtegne ham. Jeg

glædede mig dog ved at se, at kaptajn England kun drak sparsomt, så jeg nærede det håb, at han ville være ædru nok til at forhindre, at der blev øvet nogen art af vold mod mig.

Men nu tvivler jeg i høj grad om, at mit liv egentlig var i fare, for lidt efter lidt tøede Burke op, og samtidig syntes hans uvilje mod mig at aftage. Til at begynde med henvendte han sig ikke direkte til mig, men gav sig til at nedkalde alle tænkelige forbandelser over sit eget hoved, idet han benævnede sig selv som en blodhund af en pirat, en morder og en tyveknægt, der kun kunne siges em god ting om, og det var, at han kunne kende en tapper karl, hvor han så mødte ham, og at han holdt af ham som af sin egen broder. Og lidt efter ville han absolut trykke min hånd tværs over bordet og svor tilmed på, at hvis han havde været skyld i, at jeg var kommet noget som helst til, ville han have følt samvittighedsnag hele sit liv.

Jeg så nu, at min tid var kommet til at handle, så jeg prøvede mig først frem med hentydninger, og derpå anmodede jeg dem lige rent ud om at overlade mig det mindste af deres to fartøjer, der var blevet så medtaget i kampen, at det endnu lå ved kysten, hvor de havde løbet det på grund, uden at der var gjort så meget som et forsøg på at få det bragt flot.

Jeg havde lagt mærke til fartøjet på min tur langs stranden, og skønt jeg nok kunne se, at det var blevet svært medtaget af vor sidste bredside, håbede jeg dog, hvis jeg fik det overladt, at det ville lykkes os at lappe det sammen, så det kunne overføre passagerer og mandskab til et sikrere opholdssted end øen, måske lige til Bombay, hvis vejret tillod det. Jeg var forberedt på, at sørøverne ville komme med indvendinger, og jeg tror, at England selv var forbavset over dristigheden af min

anmodning, for han skottede ængsteligt hen til de andre uden selv at vove sig frem. Men jeg tror såmænd, at min ubeskedenhed netop tiltalte disse lovløse fyre, for de indvilligede uden spor af indvendinger. Gjort dristig ved mit held, gik jeg videre endnu og bad dem om at få noget tilbage af ladningen, som de havde bemægtiget sig sammen med *Cassandra*.

Det svarede de ikke på, og England sad og fnisede, som om det morede ham kosteligt. Jeg havde heller ikke handlet uklogt ved at tage munden så fuld, for ikke alene lovede de mig, at jeg skulle få 129 baller gods af *Cassandra*s ladning tilbage, men de gav mig endog et skriftligt bevis for det, som de alle, kaptajn England først, underskrev.

Jeg skal her indskyde, at det måske vil synes underligt, at jeg lagde nogen som helst vægt på et dokument, der var underskrevet af den slags kæltringer, der stod udenfor loven; men jeg vidste godt, at det havde sin værdi, og at der var langt den største sandsynlighed for, at de ville holde deres løfte, fordi der mellem søfolk hersker den største respekt for et skriftligt bevis med deres egen underskrift.

Med en hjertebanken så heftig, at jeg vanskeligt kunne få ordene frem, vendte jeg mig nu om til kaptajn England.

"Og De, kaptajn," sagde jeg, "vil De bevise mig en tjeneste?"

"Det kommer an på, hvad det er."

Jeg betragtede ham et øjeblik stift for at vinde tid til at samle mig, og med en stemme jeg følte skælvede, skønt jeg opbød al min kraft for at synes rolig, sagde jeg:

"Ser De, sir, hvis mine papirer går tabt, kan jeg kun sætte en dårlig rapport sammen til Kompagniet."

"Og hvordan kan jeg hjælpe Dem med det, John Mackra?" sagde han koldt.

"Det kan De meget let; derhenne i hjørnet ser jeg, at mit dokumentskrin ligger. Det kan De ikke have brug for, men det er af stor værdi for mig."

"Og det er det, De ønsker?"

"Ja, sandelig, hvis De ellers ikke har noget imod det."

Han sad længe i tavshed, med hovedet lidt på skrå, og betragtede mig med et listigt og spottende blik, som var mig ganske uforklarligt.

"Og er det alt, hvad De ønsker?"

Jeg nikkede, for jeg turde ikke tale.

Med et brast han i en skraldende latter og slog med næven i bordet, så glas og karafler klirrede. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle tro; men hans svar kom som en befrielse.

"Hvad," sagde han, "og jeg, som troede at De havde i sinde at bede om noget af værdi. Er det alt, De ønsker, så vær så god."

Da det nu traf sig, at de alle tre var i sådant velvilligt lune, bad jeg dem om at få overladt nogle klæder, for de, jeg havde på, hang bogstavelig talt i pjalter, og barbenet var jeg også, som jeg før bemærkede. Men så vidt ville de ikke gå, ja, Burke spurgte mig, om jeg ikke syntes, at de allerede havde foræret mig nok, at de nu også skulle hænge klæder på mit fordømte kadaver.

Så indså jeg, at jeg havde fået alt, hvad der kunne være tale om, og at jeg måtte finde mig i at undvære klæderne.

Sørøverne var stemt for at beholde mig hele natten, for, som de sagde, at skaffe mig lidt morskab; men da jeg nu var kommet i besiddelse af det kostbare skrin og skælvede ved tanken om, at

de måske skulle ombestemme sig og tage det fra mig igen, var jeg utålmodig efter at komme af sted.

England selv skyndede på min afrejse.

Klokken henved syv blev jeg sat i land med skrinet i min besiddelse, og jeg takkede Gud, fordi jeg var sluppet så godt fra mit eventyr, for ikke alene havde jeg fået rubinen igen, men England havde lovet mig at gøre sit yderste for at få de andre til at holde deres løfter, og skulle det lykkes ham, ville han lette i løbet af et par dage og efterlade godset på strandbredden.

Kapitel 13

England havde selv udvalgt det mandskab, der skulle ro mig i land, og jeg tvivler ikke på, at han havde valgt de mindst fordærvede af hele banden, for vel talte de kun lidt til mig, men på den anden side viste de ingen tilbøjelighed til råheder mod mig, hverken i ord eller handling.

Ja, én af dem tog endda sin frakke af og lagde den på agtertoften, for at jeg skulle sidde på den. Og trods det liv, de fører, er der ærlig talt heller ikke så stor forskel mellem mange af disse fyre og søfolkene i vor koffardiflåde, undtagen den, at disse stakler er ledet på afveje af slette rådgivere og har brudt lovene og begået voldsgerninger ude på de fjerne have, for er de først kommet udenfor samfundet, synker de hurtigt ned til at blive rene desperadoer. Jeg tror heller ikke, at der er mange af dem, som ikke hellere end gerne ville vende tilbage til et bedre levned, når lejligheden tilbød sig, hvis de ikke frygtede den straf, der ventede dem for deres forbrydelser.

For resten brød jeg mig kun lidt om, hvad deres tanker var om mig, men higede kun efter at komme i land for at skjule det kostbare skrin på et sikkert sted. Og det første, jeg gjorde, da jeg havde foden på fast jord, var at gemme det i sandet og mærke stedet for at kunne finde det igen.

Kun få minutters vej fra det sted, hvor sørøverne havde sat mig i land, traf jeg på en afdeling af mine egne folk under anførsel af mr. White, sendt efter mig af mr. Langely, så snart han havde læst det brev, jeg havde efterladt mig i høvdingens by. De havde ligget skjult i krattet på et sted, hvorfra de kunne

holde øje med sørøverne uden selv at ses. Det gjorde mig ligefrem godt igen at se mig omgivet af alle disse ærlige ansigter, og heller ikke tror jeg, at de var mindre glade end jeg. De ville på ingen måde give mig lov til at gå til fods, men dannede en bærebør af to stærke grene og skiftedes til at bære mig, så henad morgenstunden var vi igen i sikkerhed i høvdingens by.

Mr. Longways var en af de første, der besøgte mig, og stor var hans henrykkelse ved at høre, at jeg havde været så heldig igen at komme i besiddelse af den store rubin, skønt han var noget misfornøjet med, at jeg ikke havde taget skrinet med mig, i stedet for at begrave det i sandet, så vi kunne have forvisset os om, at skatten var i behold.

Men jeg fik ham snart beroliget på det punkt ved at forsikre, at skrinets tilstand tydeligt viste, at det ikke havde været brudt op, og at låsen var aldeles ubeskadiget.

Vi blev kun tre dage endnu i høvdingens by, da kom en spejder, vi havde posteret på næsset, tilbage og fortalte, at sørøverfartøjet havde sat sejl og stod syd på, og at de, som lovet, havde efterladt skroget af det mindste fartøj ved kysten.

Det var ikke mere, end jeg havde ventet, men dog tvivler jeg om, at der var nogen anden end mig, der ventede, at de også skulle holde det andet, som de i deres omtågede ædelmodighed havde givet mig skriftligt løfte om, nemlig at efterlade en del af ladningen på strandbredden. Og dog, der lå alle vareballerne nok så net stablet op, oven i købet dækket med en presenning. Sømandens respekt for et underskrevet dokument havde altså heller ikke fornægtet sig her.

Imidlertid havde jeg så vidt overvundet virkningerne af sårfeberen, at jeg følte mig i stand til igen at påtage mig kommandoen, og i løbet af en fjorten dages tid lykkedes det os at få lappet skroget af sørøverfartøjet så vidt sammen, at det blev nogenlunde sødygtigt, forudsat at vi ikke mødte alt for ugunstigt vejr. Det tog os omtrent en uge endnu at forsyne fartøjet med levnedsmidler og vand (det gods, piraterne havde overladt os, var allerede stuvet bort og dækket med sejldug), så det var først den 18. august, at vi så os i stand til at forlade øen, hvilket vi gjorde efter først at have opsendt vor tak til den Almægtige, fordi han så nådigt havde holdt sin hånd over os i denne farens og prøvelsernes tid.

Vi mødte vindstille ud for Arabiens kyst, hvor vi led meget af vandmangel, men vi overstod lykkeligt den og andre farer og ankom omsider til Bombay, hvor vi kastede anker tidligt på eftermiddagen den 13. oktober, omtrent to måneder efter, at vi havde forladt Juanna.

Jeg sendte straks bud til guvernøren, mr. Boon, og gjorde ham bekendt med, at miss Pamela var ankommet i god behold, og at jeg var rede til at overlevere ham skrinet, når og hvor det passede ham. Jeg sendte samtidig med brevet en udførlig rapport over alt, hvad der var hændet os, og om tabet af *Cassandra* i kampen den 23. juli.

En times tid efter kom mr. Boon selv om bord. Han udtalte sig højst smigrende om de tjenester, som han var høflig nok til at sige, at jeg havde vist Kompagniet og indbød mig til at ledsage sig i land. Skønt jeg var meget tilbøjelig til at modtage hans venlige indbydelse, måtte jeg dog bede mig undskyldt, da jeg havde hørt, at et af Kompagniets skibe, *City of London*, var i

begreb med at lette, og jeg havde besluttet at sende en kortfattet beskrivelse af vore hændelser med til England. Jeg var derfor optaget af at skrive det brev, som senere blev offentliggjort både i aviserne og i kaptajn Johnsons værk, der omhandler ni berømte sørøveres levnedsbeskrivelser.

Da han indså, at jeg ikke ret vel kunne forlade skibet på stående fod, gjorde han fordring på, at jeg skulle spise til aften hos ham samme aften, en indbydelse, jeg var mere end glad ved at modtage, for jeg havde besluttet hurtigst muligt at få rede på, hvilke følelser miss Pamela nærede for mig. Nu havde jeg jo fuldt ud ret til at gøre hende min opvartning, hvad jeg tidligere ikke havde haft.

Da jeg derfor med en følelse af inderlig lettelse havde leveret skrinet i mr. Boons hænder og modtaget min kvittering, ledsagede jeg miss Pamela ned til guvernørens båd og trak mig derpå tilbage til min kahyt.

Klokken var den gang to om eftermiddagen; kl. 4 lagde en lille båd til, og en ung mand først i tyverne steg op på dækket og præsenterede sig som mr. Whitcomb, guvernørens sekretær. Han medbragte en skriftlig ordre til mig om øjeblikkelig at indfinde mig i guvernørens residens angående en sag af yderste vigtighed. Jeg spurgte mr. Whitcomb, om han vidste, hvad guvernøren ville mig. Han svarede nej, men at guvernøren og mr. Elliot, Kompagniets repræsentant, havde haft en længere samtale med mr. McFarland og bankdirektøren mr. Hansel, og at de havde sendt ham afsted med ordren, som åbenbart var meget vigtig.

Jeg steg straks i båden med sekretæren, og så snart vi kom i land, fulgtes vi til guvernørens residens, hvor jeg traf de fire

nævnte herrer ventende på mig. De sad ved et bord, hvorpå befandt sig dokumentskrinet og den af mig skrevne rapport, der fyldte 6-8 foliosider.

Guvernøren bad mig tage plads, hvad jeg næppe havde gjort, før den ene af herrerne, som jeg senere fik at vide, var mr. Elliot, begyndte at forhøre mig. Jeg besvarede fuldt ud ethvert spørgsmål, han stillede mig, og imens hørte de andre til og indskød nu og da en bemærkning eller udbad sig nærmere oplysninger angående enkelte punkter, der kunne forekomme mindre let forståelige. Da jeg kom til den part, hvor kaptajn Leach omtaltes, lagde jeg mærke til, at de så til hinanden på en højst besynderlig måde, men uden at lade mig anfægte, blev jeg ved, til jeg havde beskrevet alt sagen vedrørende, lige fra begyndelsen til enden.

Der blev et øjebliks pause, så tog mr. Elliot ordet.

"Hvis jeg forstår indholdet af denne rapport ret," sagde han og pegede på papirerne, der lå på bordet, "så har mr. Longways forrådt, hvad dokumentskrinet indeholdt, både til Dem og til kaptajn Leach?"

"Ja, sir," sagde jeg.

"Og er De aldeles sikker på, at ingen anden end De og han anede noget om ædelstenen?"

"Ja, sir," gentog jeg.

De fire herrer vekslede igen blikke, og mr. Elliot fortsatte sit forhør.

"Og var De vidende om, at kaptajn Leach blev tilbage, da De forlod *Cassandra*?"

"Nej, det var bestemt, at han skulle være med det første hold i storbåden under bådsmanden."

"Men sagde De ikke før, at De selv var med til at hjælpe kvinderne ned i storbåden?"

"Jovel, sir."

Der blev atter en pause, og alle havde blikket hæftet på mig. Pludselig tog mr. Elliot igen ordet.

"Lagde De da slet ikke mærke til, at kaptajn Leach ikke var med i båden?"

"Nej, sir, jeg gjorde ikke. Båden var overfyldt, og luften var så formørket af krudtrøg, at jeg dårligt kunne se en hånd for mig."

"Men drog De da ikke omsorg for, at alle Deres passagerer kom velbeholdent fra borde?"

"Der var givet ordre til alle passagererne om at tage plads i storbåden, og jeg formodede, at kaptajn Leach var sammen med de andre. Jeg var jo også så optaget af at sørge for damernes sikkerhed, at jeg ikke havde tanke for andet."

"De sagde, at sørøveren England fortalte Dem, at kaptajn Leach var blevet dræbt i samme øjeblik, *Cassandra* blev entret? Fik De noget andet bevis for dette end hans ord?"

"Nej, det gjorde jeg ikke."

Mr. Elliot udstødte et "Hm", og derpå fulgte igen et øjebliks tavshed, mens han sad og bladede fraværende i min rapport.

"Men sig mig, kaptajn Mackra," tog han pludselig ordet igen, "udtalte De Dem da ikke til nogen som helst angående Deres mistanke til kaptajn Leach, da De natten til den 21. Havde grebet ham i at liste sig fra skibet på en så mystisk måde?"

"Nej, for jeg syntes ikke, at jeg havde tilstrækkelig grund til at beskylde ham for forræderi."

"Og dog," sagde en mager, midaldrende herre med en skarp stemme, som jeg senere fik at vide, var mr. McFarland, "og dog

så De ham forlade *Cassandra* på en højst mistænkelig måde og under højst mistænkelige omstændigheder; og ydermere var De på det rene med, at han var vidende om rubinen. Hvorfor lod De ham så ikke undersøge og sætte under arrest, da han kom tilbage?"

"Sir," svarede jeg, "jeg kunne ikke lide kaptajn Leach, og jeg var bange for, at min uvilje mod ham skulle føre mig for vidt."

"Men, kaptajn Mackra," faldt guvernøren ind, "De burde aldrig lade Dem lede af Deres følelser, når det gælder Deres pligt."

Jeg forstod ikke, hvor det hele førte hen, men jeg begyndte at blive ikke så lidt urolig. Der blev dog ikke levnet mig tid til eftertanke, for mr. Elliot tog igen fat på sit forhør. Han udspurgte mig, om jeg havde sat nogen ind i min plan om at besøge sørøverskibet og om, hvem jeg havde set der og om, hvilke overtalelser jeg havde anvendt, siden de havde overladt mig et af deres fartøjer og endda tilbageleveret et større parti af Kompagniets gods. Han krydsforhørte mig så skarpt med hensyn til det sidste punkt, at jeg greb mig selv i at vakle mere end én gang i mine udsagn, for det er altid vanskeligt at huske hver en lille bagatel, selv af så vigtige begivenheder. Jeg tror, at mine svar var mindre tilfredsstillende, end de ellers ville have været, på grund af den uro, jeg følte ved, at sagerne syntes at tage en alvorlig vending.

"Sir," råbte jeg til mr. Elliot, "bebrejder De mig da, at jeg har bragt så meget som muligt hjem af Kompagniets gods?"

"Jeg retter ingen bebrejdelser mod Dem, mr. Mackra, jeg udspørger Dem blot angående højst vigtige sager."

"Men," udbrød jeg heftigt, "fortjener jeg da dadel, fordi jeg har mistet mit skib efter en hård kamp? De burde i alt fald erindre, at jeg blev såret i Kompagniets tjeneste, og det skulle dog tale til min fordel."

"Men, kaptajn Mackra," sagde mr. McFarland meget alvorligt, "kan der da ikke tilstøde enhver et uheld under alle mulige forhold? Kaptajn Leach, må De huske, blev dræbt til trods for alle de forholdsregler, han havde taget for at redde sit liv."

Efterhånden som forhøret skred frem, følte jeg en uforklarlig, knugende vægt tynge mit sind; men ved disse ord var det, som et lyn flammede for mine øjne. Jeg rejste mig langsomt fra min stol og stod med den ene hånd støttet på bordet. Alt løb rundt for mig, og en kold sved dækkede min pande.

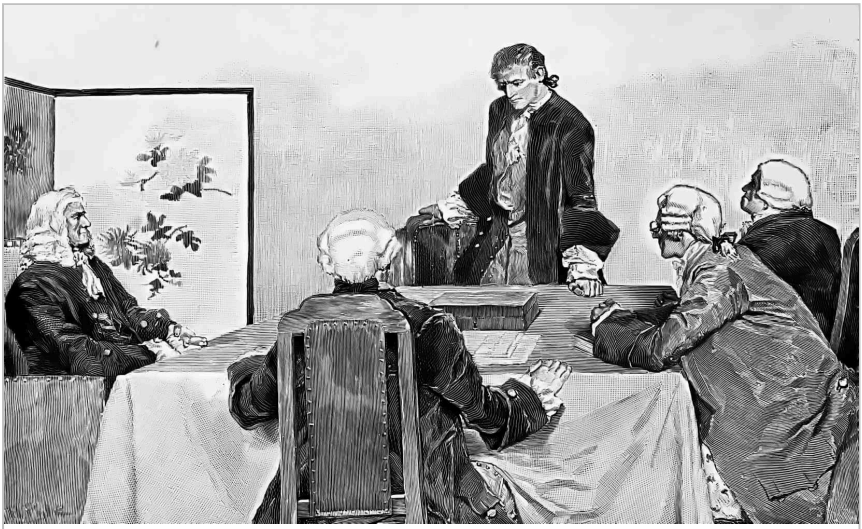

"Jeg rejste mig langsomt fra min stol ..."

"Jeg føler mig ikke så rask som tidligere, mine herrer," sagde jeg, "for jeg har gået meget igennem i den senere tid. Jeg må

derfor bede Dem alle have mig undskyldt, hvis jeg ikke har kunnet forme mine svar til Deres tilfredshed."

Så vendte jeg mig mod guvernøren: "Vil nu De, hr. guvernør, behage at forklare mig, hvad alt dette skal betyde?"

"Det skal betyde," sagde han langsomt og med eftertryk, "at rubinen er stjålet og var ikke i skrinet, som De gav mig."

Jeg stod en stund og stirrede på den ene efter den anden; jeg må sikkert have været meget bleg, for mr. McFarland sprang op.

"Kaptajn Mackra, De er syg," sagde han, "vil De ikke sidde ned?"

Jeg rystede utålmodig på hovedet, og idet jeg med en kraftanstrengelse tog mig sammen, spurgte jeg med usikker stemme:

"Mistænker De mig for at have haft del i dette?"

Ingen svarede.

Så sagde guvernøren: "Nej, kaptajn Mackra, vi mistænker Dem ikke. Kun er det bedst, at De tager hjem og aflægger personlig rapport til Kompagniet. Foreløbig skal De ingen forberedelser gøre til at forlade landet, før jeg har taget mine forholdsregler med hensyn til Deres hjemrejse."

"Skal jeg betragte mig som under arrest?"

"Nej, kaptajn," sagde guvernøren venlig, "ikke under arrest. Men De må forberede Dem på, at de herrer direktører i London selv vil underkaste Dem et forhør, når de finder tidspunktet belejligt."

Kapitel 14

Fra guvernørens residens gik jeg straks om bord i mit fartøj. Da jeg var kommet ned i min kahyt, lukkede jeg døren i lås og begyndte at gå frem og tilbage, mens jeg søgte at få en smule orden på mine forvirrede tanker.

Til at begynde med var jeg et bytte for det ustyrligste raseri ved tanken om, at jeg, som havde lidt så meget, som havde kæmpet, til jeg ikke kunne kæmpe mere, og som den ene gang efter den anden havde vovet mit liv for Kompagniets sag, at jeg nu skulle anklages for at have stjålet selve den genstand, som havde kostet mig så mange lidelser og så mangen søvnløs nat! Lidt efter lidt faldt jeg dog til ro og kunne se mere koldblodig på sagerne. Raseriet blev afløst af en knugende angst, da det ret gik op for mig, hvad det var for en skrækkelig mistanke, der hvilede på mig.

Jeg havde handlet, som jeg mente rettest, ved ikke at anklage kaptajn Leach for, hvad jeg frygtede muligvis kun var en løs mistanke, grundet på min afsky for hans person, og nu ville alle og enhver tænke, at jeg havde været i ledtog med ham om tyveriet af den store rubin. Til tak, fordi jeg havde været overbærende nok til ikke åbenlyst at anklage ham, havde han forrådt mig og alle de andre om bord på *Cassandra*, og nu ville det få skinnet af, at jeg havde hjulpet ham i det som i alt det andet. Han var blevet tilbage i håb om at kunne forene sig med sørøverne og derved sikre sig sit bytte. Men i stedet for var han omkommet ynkeligt på selve det fartøj, der var vædet med blodet af dem, han havde forrådt.

Men jeg, hvordan kunne jeg nogen sinde modbevise den frygtelige beskyldning, at jeg havde forladt min medvider i forbrydelsen og overladt ham til døden, for selv at beholde hele gevinsten? Selve den kendsgerning, at jeg med livet i hænderne så dristigt havde vovet mig ind mellem en samling af rå banditter, talte så langt fra til min fordel, at den snarere syntes at pege hen på en eller anden handel med dem, hvorved jeg havde haft fordelen på min side, for hvem ville tro, at de frivilligt havde overladt mig en så betydelig del af ladningen, som de kort i forvejen havde købt i dyre domme med deres blod? Alene det, at jeg så omhyggeligt havde bevaret hemmeligheden angående ædelstenen, kunne godt yderligere bestyrke mistanken imod mig.

Og de skønne forhåbninger, jeg lige havde næret! Hvor turde jeg tænke på at hæve mine øjne til miss Pamela nu, da der hvilede en så frygtelig mistanke på mig, som jeg ikke kunne se nogen udvej til at rense mig for?

Alt det stod så klart for mig, at jeg følte mig som bytte for den sorteste fortvivlelse, for jo mere jeg spekulerede, des mindre syntes jeg at kunne øjne noget håb om redning. Jeg sad oppe til langt ud på natten, alene med mine tanker, indtil der påkom mig en fristelse til at skyde mig selv en kugle for panden og således i en håndevending befri mig for alle mine sorger. I min vånde kastede jeg mig på knæ og opsendte en brændende bøn, og det var, som fik jeg mere ro i mit sind, uden at det dog derfor stod mig mere klart, hvad der kunne vende min skæbne til det bedre.

Så lagde jeg mig på min køje, hvor jeg hurtigt faldt i en tryg søvn og glemte alle mine bekymringer.

Et par dage efter disse begivenheder kom en af Kompagniets assistenter om bord med en ordre fra mr. Elliot, hvori kommandoen blev mig frataget, og mr. Langely indsat i mit sted.

Denne udnævnelse ville mr. Langely have afslået, havde jeg ikke overtalt ham til at modtage den, da jeg indså, at han, bedre end en fremmed, var i stand til at udføre det hverv, der blev ham pålagt. Han satte sig længe imod det med hænder og fødder, men jeg fik ham dog omsider til at følge mit råd.

Omtrent fjorten dage efter vor ankomst til Bombay lod guvernøren mig vide, at Kompagniets skib *Lavinia* var ved at lette, og at han havde sørget for en køjeplads til mig om bord.

Jeg blev meget glad over, at guvernøren havde valgt netop det skib mellem Kompagniets andre, da det førtes af en af mine gamle, prøvede venner, kaptajn Croker, hvis selskab jeg naturligvis ville foretrække for nogen andens i denne for mig så triste tid. Jeg begav mig straks om bord og blev modtaget på det hjerteligste af kaptajn Croker, der havde indrettet en hyggelig kahyt for mig og i det hele taget gjort alt, hvad der stod i hans magt, for at gøre mig rejsen så behagelig som mulig.

Dagen efter at jeg kom om bord, var vind og strøm gunstig, og da kaptajn Croker havde modtaget sine ordrer, lettede vi anker og stod ud af havnen. Ved firetiden havde vi tabt land af syne.

Under den første del af rejsen, før det var lykkedes mig at flygte fra *Lavinia*, som jeg senere skal fortælle, havde jeg kun tanke for mine ulykker; det var min første tanke om morgenen, når jeg vågnede, og min sidste om aftenen, før jeg faldt i søvn.

Det, jeg mere end alt andet pinte min hjerne med, var at finde en forklaring på den mystiske måde, Paradisrosen var forsvundet på, og hvad der var blevet af den, efter at den var kommet ud af mr. Whites besiddelse. På det grundede og spekulerede jeg, til min hjerne var dødtræt.

En nat, da vi lå i vindstille udfor den arabiske havbugt, sad jeg på skansen og så ud over havet og op på himlen, der var oversået med en uendelighed af stjerner, og mine tanker kredsede som sædvanlig om det samme punkt. Jeg ved ikke, om den højtidelige stilhed, der herskede rundt om mig, bragte lise til mit syge sind, men med ét var det, som om de sværeste gåder pludselig blev løst, og alt stod for mig i det klareste lys. Så grant som var det blevet mig fortalt, så jeg, at den eneste mand i verden, der kunne have Paradisrosen i sin besiddelse, eller vidste, hvor den var, var kaptajn Edward England.

Jeg tror ikke, at jeg nåede til denne slutning ved en kæde af ræsonnementer, men snarere ved en lynsnar tankeindskydelse, og ikke så snart havde jeg grebet den, før jeg undredes over, at min skarpsindighed havde været så ringe, at jeg ikke for længe siden havde set, at alle indtrufne omstændigheder kun pegede i én retning, der førte til den løsning, jeg havde fundet.

Det var jo klart som dagen, at da kaptajn Leach gik om bord i sørøverfartøjet natten til den 21. juli, ville kaptajn England fordre, at han skulle klarlægge sine grunde til at forråde *Cassandra* i deres hænder, og det var lige så klart, at kaptajn Leach måtte sige sandheden, for det var lidet troligt, at han kunne narre en så snu og skarptseende mand som den berømte sørøver.

Jeg kom nu også til at tænke på det mærkelige blik, kaptajn England havde sendt mig, da han fortalte, at kaptajn Leach var blevet skudt ved et tilfælde, da de entrede *Cassandra*; og når jeg så på sagerne fra mit nuværende synspunkt, kunne jeg også forklare mig, hvorfor England havde dræbt kaptajn Leach, nemlig for at hemmeligheden med ædelstenen skulle forsvinde med ham. Og ligeledes følte jeg mig overbevist om, at han med forsigtighed havde dirket låsen op og taget indholdet ud og gemt det uden at lade skibskammeraterne vide noget om, hvad han havde fundet.

I førstningen kunne jeg ikke forklare mig den behandling, jeg havde mødt hos sørøverne, og heller ikke, hvorfor jeg ikke var blevet skudt ned i samme øjeblik, jeg betrådte dækket, for det var jo tydeligt, at det ville have været den letteste og hurtigste måde for England at skille sig af med mig på. Men det var utvivlsomt, at han ønskede, at mit liv skulle skånes, ja, at han endda til en vis grad var tilbøjelig til at vise mig venlighed på sin måde. Og jeg tror virkelig, at dette vilde og blodbesudlede menneske nærede en alvorlig agtelse for mig og ville gøre, hvad, han kunne, for at give mig en håndsrækning, for selv hos de dybest sunkne mennesker kan man finde noget godt, ellers hørte de jo ikke hjemme i menneskeheden, men snarere mellem de vilde dyr, der kun tænker på at sønderrive hinanden.

En ting var let at forstå, at så snart England var sikker på, at jeg virkelig kom om bord i fartøjet, ville han med alle midler søge at indgive mig den forkerte forestilling, at han ikke kendte noget til ædelstenen, for at jeg ikke ved et uoverlagt ord skulle forråde dens eksistens til de andre; for så blev han jo nødt til at dele byttet med dem. Af den grund havde han omhyggeligt

lukket skrinet igen og kastet det hen i en krog for at få mig på den tanke, at han intet kendte til indholdet.

Jeg gennemgik hele denne række af slutninger for mig selv, og når jeg genkalder mig fyrens uforklarlige, listige blik, da jeg bad ham om at overlade mig dokumentskrinet, følte jeg mig fuldt og fast overtydet om, at jeg havde fundet sandheden.

Jeg husker, at jeg følte det, som havde jeg nu gjort det første skridt til at vinde ædelstenen tilbage, og et øjeblik havde jeg en fornemmelse, som var en stor vægt taget fra mit bryst.

Men i næste øjeblik kom fortvivlelsen igen over mig ved tanken om, at jeg stadig var lige fjernt fra at nå mit mål, for jeg anede ikke, hvor sørøverne opholdt sig, og selv om jeg vidste det og havde dumdristighed nok til endnu en gang at stille mig ansigt til ansigt med deres kaptajn, var det næppe troligt, at han skulle være så ædelmodig at give en sådan skat fra sig, blot fordi jeg bad ham om den.

Heller ikke tror jeg, at jeg nogensinde havde vundet noget ved, at sandheden var gået op for mig, undtagen måske i mit forhold til det Ostindiske Kompagni, havde det ikke behaget Forsynet at komme mig til hjælp på den mest forbavsende og uventede måde. Og det gik således til:

En morgen, da jeg kom op på dækket, så jeg, at adskillige af passagererne samt kaptajnen og første styrmand var forsamlet i læ, ivrigt optaget af at spejde forud, kaptajn Croker med en kikkert for øjnene. Han underrettede mig om, at udkigsmanden for lidt siden havde fået øje på en lille, åben båd, der gjorde signaler til skibet med, hvad han i kikkerten kunne skelne, var en skjorte, bundet til enden af en åre. Vi stod ned mod båden, og en halv times tid efter drejede vi bi, for at den

kunne komme op på siden af os. Den indeholdt tre mand, der af forliste at være i en åben båd langt ude på havet, syntes at befinde sig forbavsende vel.

Jeg stod sammen med de andre passagerer og så ned på folkene, da de tog årerne ind og lagde dem langs tofterne. En af fyrene løftede netop hovedet og så op, og da mit blik faldt på ham, undslap der mig uvilkårligt et udbrud af overraskelse. Jeg husker, at en af mine medrejsende, en mr. Wilson, der stod ved siden af mig, spurgte mig, hvad der var i vejen. Jeg gav ham en eller anden intetsigende forklaring, men sandheden var, at jeg i en af fyrene havde genkendt selve den sørøver, der først havde sparket mig i siden, da jeg lå bundet på *Cassandra*s dæk, og ham, som kaptajn England havde slået ned med en kofilnagle. Fyren genkendte imidlertid ikke mig, for der var en vid forskel mellem mit udseende nu, og da han havde set mig ligge på *Cassandra*s dæk, udtæret af sygdom, barbenet og halvnøgen og med kinder og hage dækket af et ugegammelt skæg. De tre mænd skyndte sig om bord og blev ført agterud, hvor kaptajn Croker stod lige under rækket på øverste dæk. De fortalte ham en længere historie om deres hændelser, og jeg kunne ikke lade være indvendig at beundre fyrenes åndsnærværelse og det skær af sandsynlighed, de forstod at give den. De hørte til mandskabet på brigantinen *Ormond*, fortalte de, der var forlist i en storm omtrent et hundrede og tyve mil nord for Madagaskar; kaptajnen og seks af mandskabet havde taget plads i storbåden; men de havde tabt hinanden af syne for to nætter siden. De besvarede alle kaptajn Crokers spørgsmål uden tøven, og alle deres svar bar sandhedens præg. Da kaptajn Croker var stillet tilfreds, bød han dem gå forud og få noget at

spise og tilbød dem en hyre, hvis de ville tage med hjem til England.

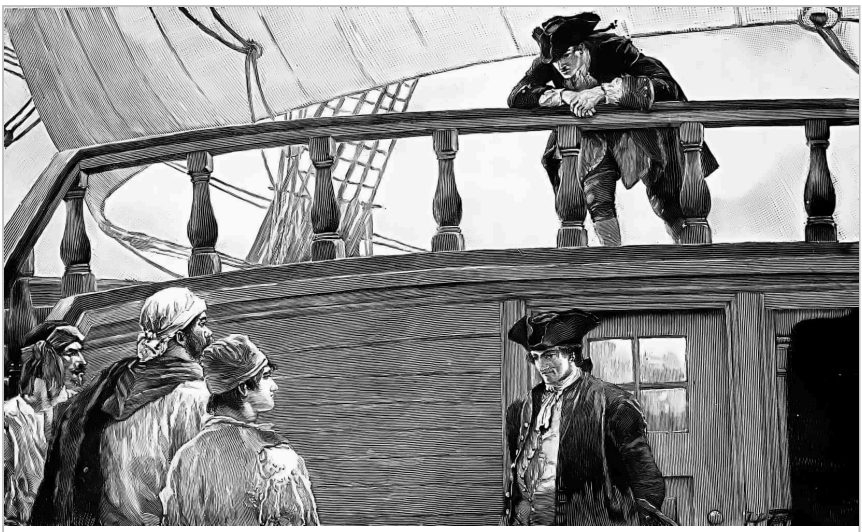

"De tre mænd blev ført agterud, hvor kaptajn Croker stod."

Min første indskydelse var at fortælle kaptajn Croker sandheden, men ved nærmere eftertanke besluttede jeg mig til først at høre, hvad fyrene havde at sige under fire øjne; jeg kendte jo kun den ene af dem, og det kunne jo være, at han i løbet af de fire-fem måneder, der var gået siden, jeg havde set ham, havde opgivet sin slette håndtering.

En times tid efter så jeg min ven, sørøveren, i færd med at rulle en ende tov sammen. Jeg stillede mig ved siden af ham og betragtede ham en stund; men han blev uforstyrret ved med sit arbejde uden at mæle et ord.

"Nå, min ven," sagde jeg pludselig, "hvordan havde kaptajn England det, da du skiltes fra ham?"

Han fo'r i vejret med et spring, som om tovet havde forvandlet sig til en hugorm mellem hænderne på ham. Så

skelede han til siden, som for at se, om der var nogen i nærheden, der havde hørt mine ord, og havde med det samme taget sig sammen med en forbavsende hurtighed.

Han lo dumt og førte tommelfingeren op til pandelokken.

"Hvad var det, De sagde, sir? Jeg forstod Dem ikke rigtigt."

"Nå, nå," sagde jeg, "den går ikke mellem gamle bekendte. Kender du mig ikke?"

Han betragtede mig længe, synligt benovet.

"Nej, sir, De må undskylde; men jeg husker Dem ikke."

"Hvad, har du glemt kaptajn Mackra, og hvordan du sparkede ham i siden, da han lå på *Cassandra*s dæk ud for Juanna?"

Som fyren nu betragtede mig, så jeg, at han skiftede farve, fra rødt til gult og fra gult til gråt; hans underkæbe sank ned, og øjnene trådte ud af hulerne, som om en af de dødes ånder pludselig havde rejst sig fra dækket foran ham.

"For Guds skyld, kaptajn," sagde han, "bring ikke en stakkels fyr i ulykke, der gerne vil komme på ret køl igen. Jeg var fuld, da jeg sparkede Dem, så sandt jeg lever. De vil da ikke la' mig dingle for det, vil De vel?"

"Det kommer an på," svarede jeg strengt, "om du svarer på mine spørgsmål uden at lyve som før for kaptajn Croker."

"Gid jeg må falde om og dø, hvis jeg ikke siger den rene sandhed. Vi forlod alle tre i aftes *Royal James*, det vil sige *Cassandra*. Vi gav hende et nyt navn og hejste det sorte flag på fortoppen. Men vi blev bange for den måde, det hele gik på, siden Ned England forlod os, og Burke blev vor kaptajn. For han er ikke den mand, England var, det er hvad, han ikke er. Alt, hvad vi nu be'r om, kaptajn, det er at begynde på en frisk, og hvis vi ikke bliver hængt denne gang, så vil jeg hellere rådne op,

end jeg nogensinde vil tage fat igen på den forbandede håndtering. Giv os blot lov at forsøge, kaptajn, og sig ikke det ord, der vil få os alle tre til at dingle under rånokken, og det i en ruf."

Jeg er bange for, at sørøverens sidste ord gik tabt for mig, for en af hans bemærkninger havde slået ned i mig som et lyn.

"Hvad vil det sige?" udbrød jeg, "var England da ikke kaptajn, da I forlod skibet?"

"Næh, ser De, herre, da vi sejlede fra Juanna, så begyndte Tom Burke at sætte sig op imod kaptajn England, og han havde hele den værste del af besætningen med sig. Først begyndte han at lave et vældigt halløj, fordi England og Ward havde ladet sig tage ved næsen af Dem – undskyld, herre – og givet Dem et godt, sundt skib og alle disse hersens vareballer. De kan ta' mit ord for, at Burke aldrig havde ladet Dem få det, havde det ikke været, fordi han ville bruge det mod Ned England. Så var det en nat, at Jimmy Ward faldt over bord, og så var han færdig. Og det varede heller ikke længe, før de fik skilt sig af med England."

"Ja, ja," råbte jeg utålmodigt, "men hvordan blev de af med ham?"

"Jo, ser De, de satte ham og seks andre i land på en lille ø ud for Mauritus. Der var – –"

"Det er lige meget! Men ved du, hvad der er blevet af ham?"

"Ja, i alt fald har vi hørt noget om, at det gik sådan til: For omtrent otte uger siden løb vi ind i en bugt på sydkysten af Mauritius for at gøre begge fartøjerne rene i bunden, hvad de trængte svært til. Som vi lå der kølhalede, var der nogle af mandskabet, der gik på jagt, og de bragte med sig hjem én af de selv samme fyre, vi havde sat i land på øen to måneder i

forvejen. Han fortalte, at England og hans kammerater havde lavet et lille fartøj af planker og tøndestaver, og med det var de krydset over til Mauritius en dag, det var fint vejr, skønt det er en tur på omtrent sine fem mil."

Hele denne beretning påhørte jeg med den dybeste interesse.

"Og er det alt, hvad du ved om ham?" spurgte jeg. "Kan du ikke sige mig, om han endnu er på øen?"

Fyren skævede til mig uden at svare.

"Hør nu, herre," sagde han omsider, "hvad jeg gerne først ville vide, er, om De har i sinde at tilføje Ned England noget ondt eller ikke?"

"Og hvad bryder du dig om det? Han kan vist ikke være din ven, for har jeg ikke selv set ham slå dine fortænder ud med en kofilnagle?"

"Det gjorde han; men jeg bærer ikke nogen ond vilje mod ham for det."

"Heller ikke jeg, og jeg giver dig mit ord på, at jeg ikke har i sinde at gøre ham skade."

Fyren syntes at overveje noget med sig selv; så sagde han:

"De ønsker at vide, hvor Ned England opholder sig, ikke sandt, kaptajn?"

Jeg nikkede.

"Og jeg ønsker at blive fri for at blive hængt. Ikke sandt?"

Jeg nikkede igen.

"Nu vel, skal vi slå en handel af? Hvis De lover, ikke at føre mig og kammeraterne i ulykke, så skal jeg sige, hvor De kan finde Ned England."

Jeg overvejede sagen ved mig selv. Fyren havde været oprigtig imod mig, og jeg tvivlede heller ikke om, at det virkelig var hans

mening at bryde fuldstændig med sin tidligere levevis. Ja, sandt at sige, tror jeg, at jeg ikke under nogen omstændigheder havde røbet disse tre sølle djævle.

"Godt," sagde jeg, "jeg lover at holde min part af aftalen."

"På Deres ord?"

"På mit ord!"

"Godt, herre, så vil De finde ham i Port Louis på Mauritius," sagde han og vendte sig om og gik.

Kapitel 15

De oplysninger, jeg havde fået gennem pirat-desertøren, fyldte mig med den største henrykkelse, for ikke alene havde jeg opdaget, hvor den mand holdt til, som jeg var sikker på, var den eneste i verden, der vidste, hvor Paradisrosen var; men den samme mand havde ikke som tidligere en bande vilde djævle bag sig, men stod ene og overladt til sig selv ligesom jeg. Min beslutning var taget, enten ville jeg ved list eller magt vinde ædelstenen tilbage, eller jeg ville omkomme ved forsøget, for døden var at foretrække for den ærreløse fremtid, der ellers ventede mig. Men et var tydeligt: skulle der handles, måtte det ske snart. Jeg skulle og måtte se at slippe bort fra skibet, mens vi var nær ved Mauritius; for hvis jeg spildte tiden med at rejse hjem og underkaste mig forhør, kunne der være indtruffet meget i mellemtiden, hvorved jeg for bestandig havde forspildt min chance. England kunne have forladt Mauritius, eller han kunne have samlet sig en ny bande, for med en sådan skat i sin besiddelse kunne han utvivlsomt udføre det og mere til.

På den tid plejede de engelske skibe at lægge kursen gennem Mozambique-kanalen og ikke langs østkysten af Madagaskar, da Mauritius og de andre øer nordøst for dette land tilhører franskmændene og hollænderne, mens de, der ligger i kanalen, tilhører England. Mit forehavende krævede derfor, at jeg på en eller anden måde måtte overtale kaptajn Croker til at ændre kursen, så han løb øst om øen, for selv om det skulle lykkes mig at slippe bort til Juanna eller en af de nærliggende øer, havde jeg en lang rejse for mig nord om Madagaskar for at nå Mauritius.

Jeg besluttede mig til at lægge kortene på bordet for ham og betro ham min plan fra ende til anden, blot ikke, hvordan jeg havde fået opsnuset kaptajn Englands opholdssted for ikke at bryde det løfte, jeg, som fortalt, havde givet sørøver-desertøren.

For ikke at spilde tiden, anmodede jeg kaptajn Croker om en samtale den selvsamme aften og fortalte ham da det hele uden at lægge noget til eller trække noget fra. Skønt vort venskab både var gammelt og prøvet, blev han næsten stum af forbavselse over min dristighed, ikke alene ved at anmode ham om at forandre skibets kurs, men også derved, at jeg ganske åbenhjertigt betroede ham min plan at flygte og unddrage mig den forvaring, jeg var sat under. Han udspurgte mig meget indgående om mange forskellige ting, om hvad der havde ledet mig på den tro, at kaptajn England havde ædelstenen i sin besiddelse, om hvilke skridt jeg havde i sinde at foretage mig, når jeg var kommet i land, og hvordan jeg havde fået underretning om sørøverens nuværende opholdssted, på hvilket sidste spørgsmål jeg dog blev ham svar skyldig.

Jeg kunne ikke rigtig blive klog på, hvad hans tanker egentlig var, og heller ikke, hvor han ville hen med alle disse spørgsmål, så da jeg forlod kahytten, var jeg i en sørgelig uvished angående hans hensigter, en uvished, der varede flere dage. Men en aften ordnede alt sig på en ganske simpel og naturlig måde.

Vi var på det tidspunkt 60-70 mil nord for Madagaskar. Alle passagererne sad ved aftensbordet, kaptajn Croker for bordenden, da talen faldt på piraterne, der i den senere tid havde gjort disse farvande så usikre.

"Ja," sagde kaptajn Croker, "tanken om disse slyngler har gjort mig urolig, så jeg har bestemt mig til at ændre kursen og løbe

ned østen om Madagaskar i stedet for gennem Mozambiquekanalen, for det er bedst at have rum sø for sig, både hvis man skal slås med den slags fyre, og hvis man vil løbe fra dem. Vi er jo også for tiden gode venner med franskmændene, så hvis bare vinden holder sig, har jeg i sinde at løbe ind til Mauritius for at tage frisk proviant om bord."

Kaptajn Croker så ikke på mig, mens han talte, men havde stadig blikket hæftet på tallerkenen foran sig, og pludselig rejste han sig og forlod bordet.

Hvad mig angår, strømmede blodet mig til hjertet, da jeg nu så, at loddet var kastet, og at der lå begivenheder foran mig, som mit livs skæbne afhang af.

Som kaptajn Croker havde sagt, kastede vi to dage senere, hen på eftermiddagen, anker udfor Port Louis.

Jeg rørte knapt min aftensmad, så optaget var jeg af tanken om mit forehavende.

Vi lå omtrent en halv mil fra kysten, og vandet i bugten var roligt som i en indsø. Jeg havde skaffet mig fire store kalabasser eller græskarflasker, som jeg havde bundet sammen til et slags svømmebælte, for jeg behøvede et sådant hjælpemiddel, da jeg ikke var nogen øvet svømmer.

Endnu havde kaptajn Croker ikke henvendt et ord til mig, men ved syvtiden, da det allerede var temmelig mørkt, kom han hen til mig, da jeg stod oppe på skansedækket.

"Jack," sagde han, "er du stadig til sinds at føre din plan igennem?"

"Ja, jeg er!" svarede jeg.

"I nat?"

"Ja, i nat!"

"Så Gud være med dig," sagde han og gav mig et hjerteligt håndtryk.

Et øjeblik efter havde han forladt mig, og nu forstod jeg, at tiden var kommet til at handle.

Jeg var ikke synderlig bange for hajerne, for jeg kendte tilstrækkeligt til disse feje dyr til at vide, at de sjældent eller aldrig angriber en, der svømmer eller bevæger sig i vandet, men kun et legeme, der flyder om som dødt. Desuden sover de om natten på dybt vand, så man ser dem næsten aldrig i havets overflade, når mørket er faldet på.

Så snart jeg havde forvisset mig om, at der ikke var nogen på dækket i nærheden, tog jeg kalabasserne med mig og svang mig op i den båd, der hang i de agterste davider. Så tog jeg strømper og sko af og pakkede dem sammen med mit fyrtøj ind i et stykke voksdug og bandt bylten ovenpå mit hoved. Det reb, der bandt kalabasserne sammen, smøgede jeg under mine arme og lod mig så glide ned i vandet. Jeg bad Forsynet holde sin hånd over mig, og med godt mod tog jeg vej imod kysten, hjulpen af strømmen, der førte samme vej, og ledet af lysene, der blinkede svagt i det fjerne. Gud var med mig; jeg nåede strandbredden, hvor jeg tændte et bål for at tørre mine klæder.

Jeg tog så igen sko og strømper på, som voksduget havde holdt godt tørre, og begav mig på vej langs strandbredden i retning af en spredt række bygninger, der nu, da månen var stået op, aftegnede sig skarpt omtrent en mils vej borte.

Del viste sig, at byen bestod af en række spredtliggende, énetages bygninger, for størstedelen opført af sammenflettede palmegrene og overklinede med ler, der var tørret i solen.

Klokken måtte være over ni, og alt var øde og stille.

Jeg vandrede rundt på lykke og fromme uden at vide, hvorhen jeg skulle styre mine fjed, da jeg fik øje på en lille lysstribe gennem en revne i en utæt vinduesskodde.

Over døren hang et klodset skilt, og da månens stråler faldt lige på det, kunne jeg skimte et slet malet billede, der forestillede et hjerte med en krone over, og nedenunder var skrevet med store bogstaver, der snublede over hinanden:

LE CŒUR DU ROY.

Huset var altså tydeligt nok en kro, og det var mig en beroligelse, at den var fransk, for jeg skøttede for tiden ikke om at træffe sammen med landsmænd, og jeg kunne tilstrækkelig fransk til med lethed at gøre mig forståelig.

Jeg trådte derfor ind med en ligegyldig mine og bestilte mig et glas grog og noget at spise. I stuen var der forsamlet en halv snes fyre af skummelt udseende omkring et snavset bord, og de var i færd med at spille kort ved lyset af en stump værk, stukket ned i en skål med olie.

I samme øjeblik jeg trådte ind, lagde de kortene ned og skulede til mig på en alt andet end indbydende måde; men jeg lod som ingenting og satte mig ved et bord i den anden ende af stuen. Lidt efter bragte værten, en tykmavet, rødfjæset franskmand, mig et glas varm grog og et fad fuldt af fed ragout, krydret med hvidløg. Han gjorde tegn til at ville give sig i snak med mig; men jeg lod ham forstå, at jeg i øjeblikket ikke følte lyst til at konversere. Da vi var blevet enige om logi for natten, forføjede han sig bort; og var snart efter faldet i søvn i sin krog.

Havde jeg næret det håb at slippe for at møde mine landsmænd, var jeg hurtigt blevet skuffet, for jeg havde ikke opholdt mig der et kvarter, før jeg var på det rene med, at

mindst halvdelen af fyrene omkring bordet var englændere. Jeg har sjældent set en uhyggeligere samling af banditter, og jeg følte mig i det hele ikke rigtig veltilpas, for jeg havde guld- og sølvpenge hos mig til en værdi af ti til elleve guineas. Af den måde, hvorpå de hviskede sammen og skelede hen i den retning, hvor jeg sad, kunne jeg forstå, at det var mig, der var på tale. Pludselig rejste en af fyrene sig fra bordet og kom hen til mig.

"Hør engang, kammerat," sagde han og satte sig på hjørnet af bordet, "hvad er du for en landsmand? Er du engelskmand, franskmand, hollænder eller portugiser, eller hvad er du?"

Først var jeg til sinds at skjule, at jeg var englænder; men så kom jeg til at tænke på, at mellem det ragsammen af alle mulige nationer, der her var forsamlet, ville jeg hurtigt blive afsløret.

"Jeg er englænder, kammerat," svarede jeg.

"Og hvor kommer du fra?"

"Derovre fra," sagde jeg og pegede i retning af *Lavinia*.

"Var du om bord på det fartøj, der løb ind i havnen i dag?"

Jeg nikkede.

"Er du kommet uden landlov?"

Jeg nikkede igen.

De andre havde alle lagt kortene ned og havde øjnene mod os, og Gud ved, hvad enden var blevet på det hele, hvis ikke døren pludselig var blevet slået på vid gab, og en stor, sværlemmet karl var trampet ind i stuen.

"Nå! I aften er gamle Ned stærkt på vej til Helvede," skreg han op med hæs stemme. "Jeg kommer lige fra hans smuthul derovre. Føj for den Lede" – her spyttede fyren på gulvet – "han

hylede og skreg, som om Djævelen allerede havde slået kloen i ham."

"Hvem er hos ham nu?" spurgte en af dem ved bordet.

"Hvem der er hos ham?" sagde den anden foragteligt, "tror du, at der er en sådan idiot til, at han vil blive, hvor der ikke er andet at hente end en sort lever og en forbandelse i tilgift?"

"Hvad jeg siger," var der en fæl, enøjet bandit, der indskød, "er, at han ikke er den mand, der har slidt i det så mange år, uden at han har lagt noget til side. Det er godt nok at sige, at John Mackra har slået trumferne ud af hånden på ham, men mærk mine ord: Ned har et kabel stukket ud til luvart og skal nok holde skuden klar af land."

Jeg var så forbavset over at høre mit navn blive nævnt, at jeg næppe kunne tro mine egne øren. Så gik der pludselig et lys op for mig, og jeg behøvede ikke at høre mere for at forstå resten.

"Selv om nu også Ned England skal lugte svovl inden den dag i morgen, kan jeg ikke se, hvorfor vi ikke ska' ha' os et slag kort," sagde en anden. "Kom her, Blake!" råbte han til fyren, der havde tiltalt mig. Han slog sig straks ned hos de andre.

Jeg sad i en voldsom spænding, for det var jo klart, at England var meget syg, måske døende af den frygtelige sygdom, der kaldes den sorte lever, som det er sjældent, at et menneske kommer sig af.

Jeg lagde mærke til, at fyren, der nylig var trådt ind, ikke tog del i kortspillet sammen med de andre, men sad og så til. Det lykkedes mig at fange hans blik, da han tilfældigvis så i retning af mig. Jeg gjorde et tegn til ham, og han slentrede over til bordet, hvor jeg sad. Vi vekslede kun få ord og med hviskende stemme.

"Er Ned England ganske alene?" spurgte jeg.

"Ja, han er."

"Vil du vise mig, hvor han er?"

Han sendte mig et hurtigt blik under brynene. "Hvor meget giver du?"

"En guinea."

"Det er i orden."

"Hvornår?"

"I morgen tidlig."

Det var alt, der blev talt mellem os, og han slentrede igen hen til de andre.

Den næste morgen købte jeg en pistol af svær kaliber af værten, for med den slags fyre, jeg rimeligvis ville komme i lag med, var det rådeligst at have et våben at forsvare sig med.

Jeg ladede den med et par rendekugler, stak den i bæltet og forlod huset. Udenfor traf jeg min ven fra den foregående aften, som stod og ventede på mig.

"Er du parat?" spurgte jeg.

"Ja vel! Men må jeg se kuløren af dine penge, før jeg rø'r mig af flækken?"

"Den er gul," sagde jeg og holdt en guinea i min åbne hånd.

Ved synet af den skinnede hans øjne som gløder og hans fingre krummede sig.

"Ræk mig den, og jeg skal vise dig vejen."

"Nej, stop lidt, kammerat! Du får dine penge, når jeg ser kaptajn England, og ikke før."

"La' gå! Sæt kursen fremover, og jeg skal følge efter og vise dig vejen."

Jeg så fyren stift i øjnene og kunne dårligt undertrykke et smil.

"Ser du, kammerat," sagde jeg, "for at sige sandheden" – her trak jeg pistolen ud af bæltet og spændte hanen – "føler jeg ikke megen appetit for en kniv mellem ribbenene. Gå du bare foran, og prøver du på nogen narrestreger, så får du en kugle gennem skallen, så sandt jeg lever."

Fyren blev øjensynlig noget overrasket, så grinede han, svingede rundt på hælen og begav sig på vej. Jeg fulgte ham i hælene med pistolen parat. På denne måde tilbagelagde vi omtrent en halv mil, til vi nåede en afsidesliggende hytte udenfor byen. Min fører standsede brat et halvt hundrede skridt fra hytten.

"Der vil du finde Ned England," sagde han, "og om du så giver mig 10 guineas, går jeg ikke et skridt videre, for jeg skal ikke ha' noget af at hente mig den sorte lever. Og vil du lyde et godt råd, kammerat, så går du selv langt udenom."

Jeg følte mig sikker på, at fyren talte sandhed, så jeg betalte ham hans guinea og gik videre. Da jeg nåede døren, vendte jeg mig om og så, at han stadig stod på samme plet og holdt øje med mig.

Jeg må indrømme, at jeg selv var betaget af frygt for den skrækkelige sygdom, og jeg tøvede lidt, inden jeg bankede på.

Men med en kraftanstrengelse tog jeg mig sammen og sagde til mig selv, at her lå min eneste chance for at genvinde Paradisrosen, og ind måtte jeg, om jeg så skulle sætte mit liv på spil.

Jeg bankede stærkt på døren med pistolkolben.

Min fører, der stadig stod på samme plet, råbte til mig, at der var ingen, der kunne høre, at jeg bankede.

Så stødte jeg døren op og trådte ind.

Det varede noget, inden jeg kunne begynde at skimte genstandene, for der var bælgmørkt i hytten. Men henne fra et hjørne hørte jeg en svag og hæs stemme, der uafbrudt stønnede: "Op med roret – op med roret – op med roret!" På en bunke snavsede pjalter lå et legeme, der næsten kun var et skelet, med blodskudte øjne, der stirrede vildt frem under det tjavsede hår.

Det var den berømte sørøver kaptajn England.

"Det var den berømte sørøver kaptajn England."

Kapitel 16

Jeg kan sige med sandhed, at da jeg så, hvilken sørgelig tilstand staklen var i, og hvordan han lå der hjælpeløs, uden en sjæl til at væde hans læber eller give ham en drik koldt vand, glemte jeg for en stund mine egne genvordigheder og havde kun tanke for hans ynkværdige tilstand.

Undertiden er jeg i tvivl med mig selv, om jeg virkelig burde have følt medlidenhed med en så dybt sunken og blodbesudlet skurk, der i årevis ikke havde bestilt andet end at begå den ene frygtelige forbrydelse efter den anden; og dog, da jeg så ham ligge der, syg og forladt af alle, kunne jeg ikke andet end føle hele mit indre opfyldt af medlidenhed med ham. Jeg havde ingen tanke, hverken for faren ved febersmitte eller for alle de sorger og ulykker, han havde voldt mig og andre, men kun for, hvordan jeg skulle lindre hans lidelser.

Det første, der måtte gøres, var at få ham vasket og renset. Jeg hentede derfor vand fra en lille bæk, jeg havde lagt mærke til flød i nærheden, og vaskede hans hænder og ansigt og så meget af legemet, jeg kunne komme til. Så samlede jeg en hob friske palmeblade og dækkede dem med et stykke sejldug, som jeg fandt sammenrullet i en krog, og da jeg således havde indrettet et rent og mageligt leje, lagde jeg ham på det. Da jeg ikke havde fået noget at spise hele morgenen, gik jeg tilbage til byen og købte et stykke kød og friske frugter, som jeg tog med mig til hytten. Jeg lagde mærke til, at folk her og der stirrede efter mig, uden at nogen dog tiltalte mig eller lagde mig den fjerneste hindring i vejen. Jeg fik senere at vide, at det var min fører, der

vidt og bredt havde fortalt, at jeg havde taget ophold i hytten hos kaptajn England, og man bildte sig nu ind, at jeg var en ven af ham, ja, måske endog en medskyldig i hans blodige bedrifter.

Da jeg kom tilbage, syntes jeg, at den syge havde noget mindre feber, end da jeg forlod ham, hvilket måske skyldtes det forfriskende bad, jeg havde givet ham; det kunne også tænkes, at krisen var overstået, og at sygdommen derfor optrådte med mindre voldsomhed.

Lidt efter middag sad jeg ved siden af den syge og tilviftede ham og mig selv kølighed – for selv om nætterne er kolde her på denne årstid, er luften trykkende hed midt på dagen.

Han lå nu ikke som før og stønnede, men lå rolig hen, mens åndedrættet dog stadig var hastigt og kort på grund af feberen.

Pludselig åbnede han læberne. "Hvem er De?" spurgte han med en svag, pibende stemme.

Jeg troede først, at han fantaserede; men da jeg så på ham, var hans blodskudte øjne fæstede på mig. Jeg lagde hånden på hans pande, og skønt den stadig var hed, forekom den mig dog ikke så tør og brændende som før.

"Hvem er De?" spurgte han igen.

"Lig nu blot stille og hvil Dem," sagde jeg; "De har været meget syg."

"Er det John Mackra?" spurgte han.

"Ja, det er mig."

"Og hvad bestiller De her?"

"Foreløbig plejer jeg Dem, men hold Dem nu blot i ro, for jeg svarer ikke på et eneste spørgsmål til."

Han prøvede ikke på at tale mere, men lå ganske stille hen, som om han grundede på noget; lidt efter, mens jeg sad og

viftede ham, så jeg ham lukke øjnene, og hans dybe, regelmæssige åndedræt sagde mig, at han var faldet i en feberfri søvn.

Når jeg genkalder mig alle disse omstændigheder, tror jeg at turde sige, at jeg hidindtil så godt som ikke havde skænket juvelen en tanke; men nu da jeg så den syge i en rolig søvn, og som det syntes godt på vej til at komme sig, vendte erindringen om den tilbage med fornyet kraft, og jeg følte mig overbevist om, at jeg kunne finde den eller noget, der kunne lede på spor efter den i nærheden af, hvor jeg var. Det ville være uden interesse at opremse alle de metoder, jeg anvendte i min søgen efter ædelstenen, for ikke alene gennemstøvede jeg hver en lap papir for måske at finde noget, der kunne give mig et vink om, hvor den var gemt; men jeg bankede på væggene og stak en spids træpind ned i så godt som hver en kvadrattomme af lergulvet, men uden at finde så meget som et spor af den. Ja, jeg ransagede endog lommerne i de benklæder, den syge bar, og i hans frakke og vest, der hang på væggen, men opdagede intet. Alt, hvad jeg fandt, var nogle synåle og lidt tråd, et fingerbøl, en kage tobak af den slags, søfolk plejer at føre med sig, en rulle sejlgarn af størrelse som en lille appelsin og en tollekniv.

Hvor blev jeg dog ikke skuffet, da jeg indså, at al min søgen var forgæves, for jeg havde stolet så sikkert på dog at finde noget, der kunne lede mig på rette spor, at jeg blev ved og blev ved at søge selv længe efter, at ethvert håb var udslukt.

Da jeg så langt om længe blev nødsaget til at tilstå for mig selv, at jeg havde taget fejl, blev jeg grebet af et ustyrligt raseri mod denne hjælpeløse stakkel, der lå der halvdød af feber, som

jeg dog kort forinden havde hjulpet så godt, jeg kunne, i hans elendighed.

"Hvorfor går jeg, ikke langt hellere min vej og lader ham ligge og krepere der?" sagde jeg i min harme til mig selv, "hvorfor er jeg så dum at blive ved at hjælpe ham, der kun har gjort mig skade, som har berøvet mig mine medmenneskers agtelse og ødelagt min fremtid?"

Jeg styrtede ud af hytten og løb frem og tilbage som en gal uden ret at vide, hvad jeg foretog mig.

Men lidt efter lidt vågnede det gode atter i mig, og min samvittighed sagde til mig: "Du bør ikke forlade staklen nu i nødens stund." Så gik jeg tilbage og tilberedte en kraftig suppe til den syge, da det nu var utvivlsomt, at feberen havde forladt ham, og at han var på vej til helbredelse.

Derfor opgav jeg dog ikke min søgen efter ædelstenen, hverken den dag eller den næste, men jeg blev ved, så snart jeg så mit snit, og sørøveren sov.

Fra den selvsamme dag jeg kom, var det, som der indtrådte en bedring i Englands befindende; han sov godt og vågnede næsten uden feber og med klart hoved; men aldrig omtalte han med et ord det mærkelige i, at det var mig, der plejede ham i hans sygdom, og heller ikke spurgte han mig, hvorfor eller hvornår jeg var kommet. Men dog fulgte han stadig med øjnene hver af mine bevægelser i hytten.

En dag, da jeg havde været der en uges tid, og han var i stand til at kunne hvile i en køje, jeg havde hængt op foran døren, spurgte han pludselig, om der havde været nogen af hans kammerater for at give ham en håndsrækning, mens han var syg. Jeg svarede nej.

"Og hvorfor har De da gjort det?"

"Jeg havde et ærinde til Dem og fandt Dem liggende halvdød her."

Han lå en stund og så på mig med en spottende mine; så brast han pludselig i latter.

"Og fandt De den så?" spurgte han.

"Fandt hvad?" svarede jeg ganske forvirret, for hans spørgsmål kom mig så uventet, at jeg knap vidste, hvad jeg skulle svare.

Han lo igen med den samme spottende latter.

"Pyt," sagde han, "I salmesyngende, bibellæsende, hængørede, puritanske kaptajner, I tror, I er så durkdrevne som bare fanden. Det ligner jer rigtigt at komme og luske rundt i en mands hus for at snuse efter noget, I gerne vil ha' fingre i, men alt sammen naturligvis kun, fordi I gør en god gerning. Men alligevel kan I somme tider ikke hamle op med en stakkels djævel af en sørøver som jeg."

Jeg svarede ikke, men hjertet sank i livet på mig; han var altså – hvad jeg burde have opdaget for længe siden – klar over, hvad hensigten var med mit komme.

Det varede ikke længe, før han var kommet sig så vidt, at han kunne humpe lidt omkring, og fra nu af foregik der en tydelig forandring med ham, og han lod til at betragte mig med et åbenbart had.

En aften, da jeg havde været en tur i byen og trådte ind i hytten, så jeg, at han havde taget en af pistolerne ned fra væggen og var i færd med at lade den og sætte ny flint i låsen. Han beholdt pistolen hos sig flere dage og havde stadig travlt med at håndtere den, spænde hanen og sætte den i ro igen.

Hvorfor han ikke den gang skød mig en kugle gennem hovedet, ved jeg ikke, for jeg tror virkelig, at han gik og pønsede på det. Når jeg nu tænker tilbage på den tid, forekommer det mig intet mindre end et mirakel, at jeg slap fra det eventyr med livet. Og dog, selv om jeg havde vidst, at døden lurede på mig, tvivler jeg stærkt på, at jeg havde forladt stedet, for loddet var kastet. Jeg var flygtet fra *Lavinia* og havde nu ikke et sted i hele verden, hvor jeg kunne begive mig hen, og mindst af alt kunne jeg vise mit ansigt i England mellem mine landsmænd.

Sådan stod sagerne, da løsningen kom så uventet, så pludseligt, at det længe efter syntes mig en drøm, jeg igen skulle vågne af.

En dag sad vi sammen, begge tavse og begge i mørkt og bittert lune. Som han plejede, havde han pistolen liggende tværs over knæene.

Pludselig vendte han sig imod mig i et ubændigt anfald af raseri.

"Hvorfor bliver De ved at hænge her i dette forbandede feberhul?" råbte han, "hvad vil De i det hele taget her efter med Deres helgenfjæs og skinhellige miner?"

"Jeg bliver her," svarede jeg bittert, "fordi jeg ikke har noget andet sted at begive mig hen."

"Og hvad vil De da?"

"Det ved De lige så godt som jeg."

"Og bilder De Dem virkelig ind, at De kan få den fra mig?"

"Nej, jeg gør ej."

"Hør nu her, John Mackra," sagde han langsomt og med eftertryk, "De er jo den eneste mand, der kender noget til denne hersens røde pebernød" – her hævede han pistolen og rettede

den lige mod mit bryst – "hvad skulle egentlig forhindre mig i at skyde Dem ned som en hund for at være af med Dem en gang for alle? Jeg har skudt mangen bedre mand end Dem, og for mindre end det."

Hver en nerve dirrede i mig, da jeg så pistolmundingen rettet mod mig og hans onde, grusomme øjne bag løbet men jeg gjorde mig hård og så ham stift i øjnene.

"Skyd, om De har lyst, Ned England," sagde jeg, "jeg har dog ikke mere at leve for. Det er Dem, der har berøvet mig min ære og alt, undtagen livet. Tag De nu blot resten med!"

Han sænkede pistolen og sad og så på mig en stund med et giftigt blik, og jeg mærkede, at mit liv hang i en tråd.

Med et stak han hånden ind på brystet og trak det nøgle sejlgarn frem, som jeg havde set mellem de andre ting i hans lommer.

Med al sin kraft smed han det hen imod mig, idet han udstødte en frygtelig ed.

"Tag den så," brølede han, "og gid Fanden havde Dem. Og skrub nu af, og det lidt hurtigt, ellers kan De endnu få en kugle gennem hovedet."

I samme nu gik det op for mig, hvad der var rullet ind i nøglet; jeg sprang frem, snappede det og løb derfra, så hurtigt mine fødder kunne bære mig. Jeg hørte ham udstøde et rasende brøl, der lød et pistolskud og en kugles fløjten, og min hat røg af og snurrede rundt i luften foran mig. Jeg gav mig ikke tid til at samle den op, men fo'r videre uden at standse.

Jeg har aldrig senere rigtig kunnet gøre mig det klart, om England fejlede mig med forsæt, eller om hånden havde rystet som følge af hans sygdom, for han var en glimrende skytte, og i

et værtshus på Jamaica har jeg ofte set ham skyde foden over på et vinglas med en pistolkugle.

Alt var foregået så pludselig og uventet, at jeg ikke havde haft tid til at føle nogen glæde, men barhovedet, som jeg var, løb og løb jeg som en vanvittig; for jeg vidste jo, at her i min hånd holdt jeg ikke alene den store rubin; men hvad der var mig langt kosteligere, det middel, der igen skulle skaffe mig mine medmenneskers agtelse.

Skønt England nok havde givet mig ædelstenen frivilligt tilbage, vidste jeg, at det ikke gik an, at jeg opholdt mig en dag længere på øen. Jeg havde endnu fem-seks guineas tilbage af de penge, jeg havde bragt med mig fra *Lavinia*. For dem fik jeg en fransk fisker til at sejle mig over til Madagascar, hvor jeg håbede på at kunne skaffe mig en hyre, enten til England eller tilbage til Ostindien.

Lykken var med mig, for nord for øen mødte vi en engelsk bark, tilhørende Kompagniet og på vej til Calcutta, og det lykkedes mig at få en hyre i den som almindelig matros, for jeg skøttede ikke om at sige mit navn og dermed blive nødsaget til at røbe hemmeligheden om den store skat, jeg havde hos mig.

Da vi var ankommet til Calcutta, tog jeg hyre på et andet skib, der i løbet af et par dage skulle afsejle til Bombay, og i god behold ankom vi dertil omkring midten af marts.

Så snart jeg havde set mit snit, havde jeg rullet sejlgarnsnøglet op og fundet rubinen i god behold. Jeg rullede så sejlgarnet om den igen, da jeg ikke kunne finde noget bedre skjulested end det, den listige sørøver havde udtænkt. På hele den lange rejse bar jeg på denne måde en formue på tre hundrede tusinde pund i min lomme, gemt i en rulle sejlgarn.

Det var tidlig morgen, da vi ankom til Bombay, og så snart jeg fandt lejlighed, afslørede jeg mit navn og min rang til kaptajnen, jeg havde sejlet med, og lod ham forstå vigtigheden af mit ærinde uden dog at røbe noget angående ædelstenen. Han tilbød mig straks på det elskværdigste sin hjælp, og ville absolut pånøde mig nogle af sine klæder, for jeg var klædt ganske som matroserne, jeg havde levet mellem om bord. Men jeg brændte af utålmodighed efter at komme i land uden at spilde et minut, og han var så forekommende at lade mig tage afsted med det samme.

Jeg gik direkte til residensen, og skønt tjenerne ville holde mig tilbage, skubbede jeg dem til side og gik uden videre lige ind til guvernøren.

Jeg traf ham ved morgenbordet sammen med miss Pamela på en skyggefuld veranda, der vendte ud mod en yppig og velvedligeholdt have.

Guvernøren rejste sig, da jeg trådte ind, tydeligt forbavset over min dristighed ved sådan at trænge mig ind med magt i hans privatbolig. Hvad miss Pamela angik, lagde jeg mærke til, at hun blev bleg som et lig og stirrede på mig med opspilede øjne, hvoraf jeg forstod, at hun straks havde genkendt mig.

Jeg gik lige hen til bordet, og med hænder, der skælvede som af feber, tog jeg sejlgarnsnøglet op af min lomme og lagde det foran guvernøren; min ophidselse havde været så stor, at jeg ikke havde haft tanke for at rulle nøglet op og tage ædelstenen frem.

"Hvad skal alt det betyde?" råbte guvernøren, "hvem er De, og hvad vil De her?"

Alle de strabadser, jeg havde gennemgået, havde i den grad forandret mit udseende, at han ikke genkendte mig.

Jeg pegede blot på sejlgarnsnøglet.

"Løs det op, for Guds skyld, løs det op!" råbte jeg.

Der kom som et pludseligt lysglimt i miss Pamelas øjne. Hun klappede i hænderne og råbte efter mig: "Løs det op, løs det op!"

Guvernøren selv syntes at blive smittet af vor bevægelse; for i stedet for at gøre sig ulejlighed med at løse nøglet op, greb han en bordkniv og skar det igennem, så det faldt fra hinanden, og ud rullede rubinen på den hvide dug.

Han stirrede på den som forstenet. Så hævede han langsomt øjnene og så på mig.

"Hvad er det?" spurgte han.

Jeg var imidlertid blevet herre over min bevægelse.

"Det er Paradisrosen, sir!" svarede jeg.

"Og De er?"

"Jeg er kaptajn John Mackra."

Guvernøren greb min hånd og trykkede den hjerteligt.

"Kaptajn Mackra," sagde han, "jeg er overordentlig glad ved at se, at De virkelig er den mand, som min niece altid har påstået, at De var. Den lille rebel har gjort mig livet surt, lige siden jeg blev nødsaget til at sende Dem til England under bevogtning. Jeg overlader Dem nu som fange i hendes hænder og håber, at hun skænker Dem en god kop te, mens jeg går hen og deponerer denne store skat på et sikkert sted. Jeg er her snart igen og er højst nysgerrig efter at høre nærmere om, hvordan det er gået til, at stenen er blevet fundet.

Med disse ord tog han Paradisrosen i forvaring og forlod os, mens jeg satte mig ned hos miss Pamela.

Da guvernøren vendte tilbage, var det en helt anden bekendelse, han måtte lytte til, end historien om Paradisrosen – for miss Pamela betroede ham nu, at hun havde lovet at blive min hustru, om han ville give sit samtykke.

Om "Paradisrosen

Forfatter og illustrator: Howard Pyle (1853-1911).
Første udgave: Føljeton i *Harper's Weekly* 11. juni - 30. juli 1887, bogudgave Harper & Brothers, New York 1887.
Denne udgave efter: *Paradisrosen. En udførlig Beretning om Kaptajn John Mackra's Hændelser og Møde med Sørøveren Edward England ud for Øen Juanna i Mozambique-Kanalen, Skreven af ham selv og nu for første gang offentliggjort af Howard Pyle.* Oversættelse fra Engelsk ved cand. Thor Petersen, med mange Illustrationer. Roman-Magasinet, København 1907.
Oversætter: Thor Petersen (?–?).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside og illustrationer: Forside efter maleri af Howard Pyle: *An Attack on a Galleon* (ca. 1905). Øvrige illustrationer efter forfatterens egne illustrationer til førsteudgaven i *Harper's Weekly* 1887.

ISBN 978-87-7628-459-6
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-671-3 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Tidligere offentliggjort beskrivelse: En kortfattet beretning om træfningen er givet i kaptajn Mackras officielle rapport, skrevet i Bombay. Der hentydes også kortelig til den i afsnittet: *Sørøveren Englands liv og bedrifter* i Johnsons bog "*En Sandfærdig Beskrivelse af Bekendte Sørøveres Rejser og Plyndringer*", London 1742.